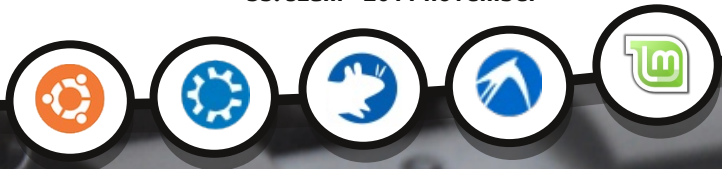

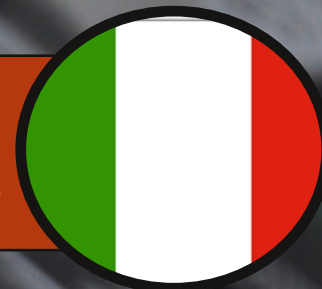
Full Circle

AZ UBUNTU LINUX KÖZSÉG FÜGGETLEN MAGAZINJA.

55. szám - 2011 november

**AZ ÉN TÖRTÉNETEM:
AZ OLASZ FORDÍTÓ
CSAPAT**

AUDACITY ALAPOK KÉSZÍTS SAJÁT PODCAST-ET

A Full Circle magazin nem azonosítandó a Canonical Ltd.-vel.

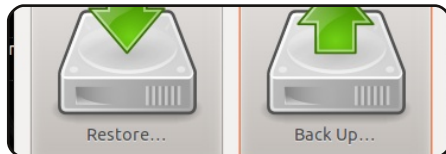
Hogyanok

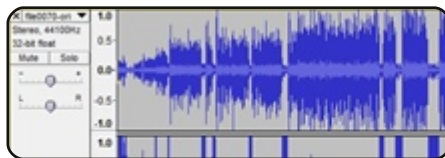
Programozzunk Pythonban -
29. rész 7

LibreOffice - 9. rész 14

Mentési stratégiák - 3. rész 16

Audacity alapok 19

Gyors otthoni szerver 22

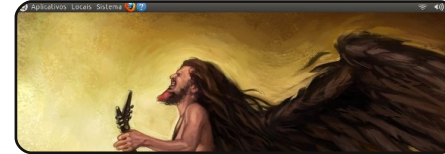

Full Circle

AZ UBUNTU LINUX KÖZÖSSÉG FÜGGETLEN MAGAZINJA

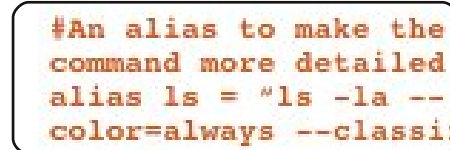

Linux hírek 4

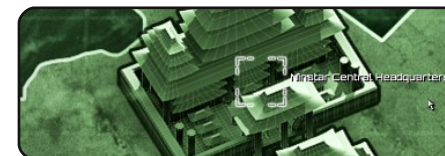

Az én asztalom 57

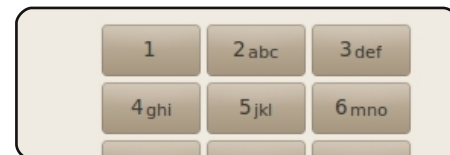
Rovatok

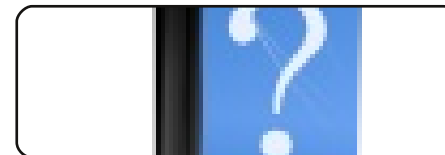
Parancsolj és uralkodj 5

Játékok Ubuntu 55

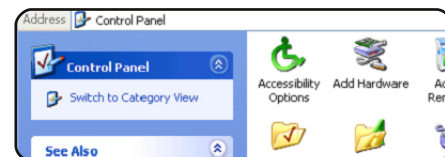
Linux labor 24

Kávé 52

Hölgyek és az Ubuntu 54

Közelebb a Windowshoz 30

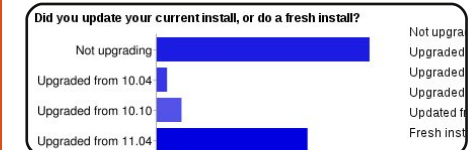
Vélemények

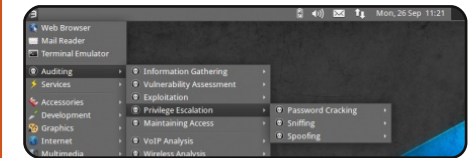
Az én történetem 33

Különvélemény 38

Szerintem... 39

Fókuszban 42

Levelek 50

Minden szöveg- és képanyag, amelyet a magazin tartalmaz, a Creative Commons Nevezd meg! - Így add tovább! 3.0 Unported License alatt kerül kiadásra. Ez annyit jelent, hogy átdolgozhatod, másolhatod, terjesztheted és továbbadhatod a cikkeket a következő feltételekkel: jelezned kell eme szándékodat a szerzőnek (legalább egy név, e-mail cím vagy url eléréssel), valamint fel kell tüntetni a magazin nevét ('full circle magazin') és az url-t, ami a www.fullcirclemagazine.org (úgy terjeszd a cikkeket, hogy ne sugalmazzák azt, hogy te készítetted őket, vagy a te munkád van benne). Ha módosítasz, vagy valamit átdolgozol benne, akkor a munkád eredményét ugyanilyen, hasonló vagy ezzel kompatibilis licenz alatt leszel köteles terjeszteni.

A Full Circle magazin teljesen független a Canonicaltól, az Ubuntu projektek támogatójától. A magazinban megjelenő vélemények és állásfoglalások a Canonical jóváhagyása nélkül jelennek meg.

Köszöntünk a Full Circle Magazin legújabb kiadásában!

Sajnálatos módon, munkahelyi kötelezettségei miatt Ubuntu Játékok úr (Ed Hewitt) itthagyt minket. De FCM föld jó népe a sarkára állt, és rengeteg levelet küldött, így nem is egy helyettest választottam, hanem mindjárt többet. Ez azt jelenti, hogy az 56. számtól lesz legalább két Ubuntu Játékunk is havonta. Annak ellenére, hogy egy levelet sem küldött nekünk távozásáról, én minden jót kívánok ennek a csibésznek.

Miközben a Python sorozatunk teljes gőzzel robog előre, a LibreOffice visszatér, és a Hogyan rovatban a Deja-Duppal foglalkozunk, mely az alapértelmezett archiváló eszköz a 11.10-ben. Van Audacity cikk is, amit szerettetek volna. Nem Robin Catling írta, megjegyzem, de legalább olyan jó!

Összevetjük a BackTracket a BackBox-szal. Ha érintettek vagytok az IT biztonság témakörében, akkor ez kötelező olvasmány lesz. Art előhúzta az adu ást ezzel a bődületes nyolcoldalas ismertetőjével.

A „Közelebb a Windowshoz” ezúttal a *buntu Vezérlőpult és az Eszközkezelő megfelelőiről szól. Úgy fest, az Ubuntu nem adja könnyen magát, ha Eszközkezelő hasonmást akarunk telepíteni.

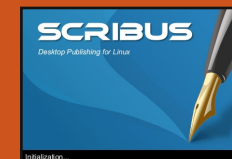
Az én sztorim ebben a hónapban az olasz fordítócsapatról szól. Leírják, hogyan indultak és mindenki mond valamit a csapatról, a munkafolyamatról. Rengeteg köszönet nekik és az összes többi fordítócsapatnak is világszerte. Emelem kalapom előttetek.

Minden jót!

Ronnie

ronnie@fullcirclemagazine.org

A magazin a következők segítségével készült:

Full Circle Podcast

Megjelenik minden második héten, mindig a friss Ubuntu hírekkel, véleményekkel, áttekintőkkel, interjúkkal és hallgatói visszajelzésekkel. A Side-Pod egy újdonság, egy extra (rendszeretlen) rövid podcast, ami mellékága a fő podcastnek. Leginkább általános technikai és nem-Ubuntu cuccokkal foglalkozik, melyek nem illenek a fő podcastbe.

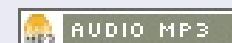
Műsorvezetők:

Robin Catling

Ed Hewitt

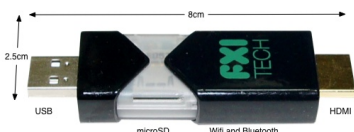
Dave Wilkins

<http://fullcirclemagazine.org>

USB-eszközzel az Android csatlakoztatható a PC-khez és a tévéhez

Csatlakoztassuk a Cotton Candy-t az eszközhez - bármilyen eszközhez, aminek van USB-csatlakozója, és így tudjuk futtatni az asztali gépünkön az Androidot. Az eszközbe beágyazva található egy Windows/OSX/Linux-kompatibilis kliens. HDMI-csatlakozóval is rendelkezik.

A motorháztető alatt található egy 1.2 GHz-es ARM Cortex A9-alapú processzor (ugyanaz a fajta felépítés, ami a leggyorsabb Apple- és Nvidia-chipekben van), egy négymagos ARM Mali videokártya és 1 GB RAM. Komoly alkatrész-listája van, ránézésre sokkal többet is elbír, mint az Android 2.3, más néven Gingerbread, amihez ezt az eszközt tulajdonképpen kiadták.

Forrás: Wired.com

56 £-os nyílt forráskódú hardver, amelyen Linux fut

Egy nyílt forráskódú hardverekkel foglalkozó csoport előállt egy 56 £-os (89 \$) alaplappal, melyet robotikához, játék- és orvosi célokat szolgáló eszközökhöz szánnak.

A BeagleBoard csoport a BeagleBone alaplappal a nyílt forráskódú hardverekkel foglalkozó közösséget célozta meg. Az alaplapon a Linux teljes verziója, továbbá egy teljes webszerver fut. Az alaplap tartalmazza a Texas Instruments 3,14 £-os (5 \$-os) Sitara AM335x ARM Cortex-A8-as processzorát, melynek 720 MHz a teljesítménye. A Texas Instruments hétfőn jelentette be a processzort.

Forrás: computerworlduk.com

Fizess a Darwinia-ért, a Multiwinia-ért, a DEFCON-ért és az Uplinkért annyit, amennyit akarsz! Az Introversion nevű brit indie játékstúdió teljes katalógusa hozzáférhető. És ha eltaláljuk a felhasználók által fizetett árak középértékét, kapunk hozzá egy Aquaria-t és egy Crayon Physics Deluxe-t is.

Ezen játékok nincsenek védve szerzői joggal, bármilyen oprendszeren (Mac, Windows, Linux) futtathatóak, és a vásárlással két jótékony célú szervezetet támogathatunk. A játékokat közvetlenül le lehet tölteni a Humble Bundle-ről, vagy megszerezhetjük őket a Steam-en is.

A Darwinia, az Aquaria és a

Crayon Physics Delux az évenkénti Independent Games Festival nagydíjának állandó nyertesei.

Forrás: <http://www.humblebundle.com/>

Full Circle Notifier frissítése

A Full Circle Notifier még mindig 1.0.2-es verziójú, de a PPA-t már frissítették Oneric-re. Az FCN egy aprócska alkalmazás, ami a tálcán foglal helyet és az aktuális számok/podcast-ek megjelenéséről tájékoztat, és be lehet állítani, hogy ezeket azonnal le is töltsse! További információ az FCN Google-csoportnál:

<http://goo.gl/4Ob4>

Parancsolj és uralkodj

Írta: Lucas Westermann

VIM: további sajátosságok

Írtam egy rövid Gvim/Vim bevezetőt a múlt hónapban, ez a cikk tehát az előző folytatása szeretne lenni. Kaptam egy levelet egy olvasótól, aki azt kérdezte érdekes volt-e megtanulnom a Vim használatát, avagy sem. Az levél fontosabb pontjai az alábbiak voltak:

a) Ha a munkád során Windowst használsz, van egyáltalán értelme Vim-et tanulni?

b) Hogyan válhat a Vim a hasznunkra, ha csak ritkán (vagy egyáltalán nem) írunk programkódokat?

A válaszlevelem elég hosszú volt, de a lényeg talán ez:

a) A Gvim/Vim-nek van kliense Windows alá is, így természetesen ott is használható.

b) Én úgy találom, hogy a Vim nagyon sok lehetőséget tartogat magában, így nagy segítséget jelenthet az ismétlődően elvégzendő feladatok végrehajtásában. Ez leginkább a programkódok írása során kerül elő (például header-ek, függvényhívások, metódusok, formázás, refaktorizálás, stb.), de ha egy feladat során sokszor ugyanazokat a változtatásokat kell végrehajtani egy adott szóban vagy egy nagyobb szövegrészben egymás után, akkor

a Vim tényleg megkönnyíti majd az életed.

Példaként ebben a hónapban a makrókat és a keresés/lecserélés témaköröket szeretném érinteni és adnék egy rövid bevezetőt a reguláris kifejezésekről is.

Mielőtt elkezdeném, vésd ezt jól a szívedbe: használj Vimet.

Ezalatt azt értem, hogy a mindennapi feladataidat Vimben oldd meg mondjuk egy héten keresztül, és ha észreveszed hogy ugyanazt a feladatot oldod meg újra, derítsd ki egy gyors online kereséssel, hogyan lehetne automatizálni (vagy legalább lecsökkenteni a gépelés mennyiségét). Eleinte ez persze lelassíthat, de a befektetett idő gyorsan meg fog térülni. Azért javaslom az online keresést, mert a tapasztalataim alapján, ha a választ te magad találod meg, akkor nagy valószínűséggel később is emlékezni fogsz rá.

És most, a cikk...

A Vimnek nagyon sok funkciója van, valószínűleg nem is lesz szükség az összes tudására. Javaslom, hogy ugord át azokat a részeket,

amelyeket valószínűleg nem fogsz használni, így csökkentve a befogadandó információ mennyiségét. A továbbiakban minden, ami a „<>” jelek között van, egy olyan változó, aminek az értékét neked kell megadnod és minden, ami „[]”-ben van, egy fizikai gomb a billentyűzeten, amit meg kell nyomnod. Továbbá, ha nincs külön mondvá, akkor minden parancs és billentyűlenyomás a Vim szokásos módján történik (az „üres” módon).

Makrók:

A Vim lehetőséget biztosít arra, hogy menet közben makrókat készítsünk. Ez azt jelenti, hogy rögzítheted a parancsok összességét, amelyeket a Vim ismétlődően végre fog hajtani. Ennek egy egyszerű módja az alábbiakban látható:

[q] <betű> <parancsok> [q]

A [q] billentyű jelzi a makró kezdetét és a megadott betűben mentődik el. Ha beírod a [q]<betű> utasítást, már kezdheted is írni a Vim parancsokat, amelyekkel a megfelelő változtatásokat szeretnéd

eszközölni a szövegen. Ha végeztél, nyomd meg a q billentyűt újra (ki-lépve minden módból). Itt egy konkrét példa:

**[q] [b]
<parancsok sorozata>
[q]**

Ezáltal a makró a „b billentyűhöz” kötődik. A parancs végrehajtásához be kell írnod a „@<betű>” utasítást, esetünkben:

@b

Ahogy Vimben minden más parancs, ez a parancs is tetszőleges alkalommal megismételhető, ezt a @ elé írt számmal adhatjuk meg. Ha „55@b”-t írunk, akkor a b makró 55-ször hajtódna végre. „@@”-t írva, az utoljára meghívott makró fut le újra. Ha többet szeretnél tudni a makrókról, akkor a Vim Wiki-n található alábbi cikket tudom javasolni: <http://vim.wikia.com/wiki/Macros>

Keresés....:

Vimben (és minden más, Vimhez hasonló programban, mint például a more, a less, a mutt, stb.) az aláb-

bi módon tudunk a szövegben keresni:

`/<kifejezés>`

A `/` jel jelzi a programnak, hogy ami következik, az a keresendő kifejezés (és Vimben az egész kifejezés, beleértve a `/` jelet is, megjelenik az ablak alján). A szövegben ezután a keresett kifejezés első megjelenési helyére ugrunk. A találatok között az `[n]` használatával tudunk a következőre, `[shift]+[n]`-nel (azaz `[N]`-nel) pedig az előzőre ugrani.

...és csere:

A Vim támogatja a reguláris kifejezéseket is. Ez egy kifejezetten hasznos tulajdonság, ha valamit le szeretnénk cserélni (a Vimben ezt „substitution”-nak nevezik), mert így jóval több találati lehetőséget kapunk. Még mielőtt erre rátérnénk, nézzük meg hogyan fest egy normál „keresés és csere”:

`:%s/<kifejezés>/<csere>/`

Ez az utasítás megtalálja a `<kifejezés>` első előfordulását és lecseréli a `<csere>` kifejezésre. Amennyiben az összes előfordulási helyen cserélni szeretnénk, az alábbi utasítást kell kiadnunk:

`:%s/<kifejezés>/<csere>/g`

Ha tehát az összes „vim” kifejezést „Vim”-re szeretnénk cserélni, azt az alábbi módon tehetjük meg:

`:%s/vim/Vim/g`

Reguláris kifejezések:

A reguláris kifejezésekkel az összes előforduló „vim, VIM, vIm, viM” kifejezést lecserélhetjük „Vim”-re az alábbi egyszerű paranccsal:

`:%s/[vV][iI][mM]/Vim/g`

Ahogy azt sokan már bizonyára megsejtettétek, bármi, ami a `[ ]` zárójelek között van (ez lehet akár egy tartomány is), egyezik a keresett szövegrésszel (ezentúl „set”-nek nevezzük őket). Miért nem tesszük az egészet egyetlen set-be? Nyugodtan próbáld ki, ekkor az összes betű ami benne van le fog cserélődni a „Vim” kifejezésre ahelyett, hogy csak a különböző módon írott „vim,-eket cserélnénk le. Ez azért van, mert a szögletes zárójelek egy karaktert/pozíciót jelölnek a szóban. Ha azt mondjuk, hogy cserélje le az összes betűt anélkül, hogy megadnánk a pontos helyét a

szóban (ezt egyébként a különálló szögletes zárójelekkel értük el), akkor bizony egyszerűen csak lecseréljük az összes betűt.

Tehát ha minden nagybetűt, kisbetűt és számot akarunk egy setben, akkor ezt a `[A-Za-z0-9]` kifejezéssel tehetjük meg. Itt három tartományt adtunk meg: A-Z (nagybetűk), a-z (kisbetűk) és 0-9 (számok). Ha minden olyan szót elő szeretnénk bányászni, amely mondjuk nagy „T” betűvel kezdődik, akkor ezt a `T[a-z]*` utasítással érhetjük el. A `*` azt jelöli, hogy az utolsó set akárhányszor ismétlődhet. Mivel a szóköz nincs a setben, ezért így a szó végén fogunk megállni.

Ennek köszönhetően egy erős fegyvert kapunk a kezünkbe. Rákereshetünk például az összes 1000 és 9999 közötti számra a `[1-9][0-9]\{3\}` kifejezéssel. Ebben az esetben a kapcsos zárójelek tartalmazzák a szabályzót (például az utolsó set ismétlődéseinek számát). Használhatunk itt is egy tartományt, a 100 és 9999 közötti számokat például a `[1-9][0-9]\{2,3\}` utasítással kapjuk meg. A `\` karakterekre azért van szükség, hogy a kapcsos zárójeleket a Vim ne mint keresendő kifejezést értelmezze.

Ez itt most csak egy rövid és tömör áttekintése néhány reguláris ki-

fejezésnek, ennél sokkal összetettebb formában is elő tudnak fordulni. Ha többet szeretnél tudni róluk, javasolni tudom az alábbi ismertetőt: <http://www.regular-expressions.info/tutorial.html>. Ezen felül nagyon sok blogbejegyzés is született már a reguláris kifejezések használatáról, saját problémáink megoldásában ezek is segíthetnek.

Bízom benne, hogy érdekesnek találtad ezt a cikket. Szeretnék tovább menni ezen az úton és a jövő hónapban egy áttekintést adni a Pentadactyl-ról (egy Vim-szerű interfészről Firefoxhoz). A kérdéseket, hozzászólásokat és javaslatokat szeretettel várom az lswest34@gmail.com email címre. Kérlek a levél tárgyában tüntesd fel az „FCM” vagy a „C&C” kifejezéseket (de az `[fFcC][cC&][mMcC]` is megteszi).

Lucas a számítógépe folyamatos tönkretételétől a javításig mindent megtanult. Küldj neki emailt az: lswest34@gmail.com címre.

Nemrég megkértek arra, hogy oldjam meg egy MySQL adatbázis SQLite-ra való konverzióját. A weben egy gyors és egyszerű (illetve ingyenes) megoldást keresgélve, nem találtam olyan módszert, ami együtt tudott volna működni a legfrissebb MySQL verzióval. Ezért egy saját módszer kidolgozása mellett döntöttem.

A MySQL Administrator program segítségével lehetőségünk van adatbázisok egyszerű szöveges fájlba való mentésére. Sok SQLite nézegető pedig be tud olvasni sima sql parancsfájlokat és újra létre tudja hozni belőlük az adatbázist. A gond csak az, hogy a MySQL-nek sok olyan szolgáltatása van, amit az SQLite nem támogat. Tehát, ebben a hónapban egy olyan átalakító programot fogunk készíteni, ami MySQL dumpok SQLite változatát készíti el.

Kezdeként vizsgáljuk meg a MySQL dump formátumát. Az egész egy olyan résszel kezdődik, ami létrehozza az adatbázist, majd az ezt követő szekciók leírják a benne lévő

táblákat és azok tartalmát abban az esetben, ha azok a dump fájlban megtalálhatóak. (Lehetőségünk van csak sémák exportálására). Jobbra egy példa, tábla létrehozására:

Először meg kellene válnunk a végén lévő sortól. Az utolsó zárójel után mindent törölhetünk. (Az SQLite nem támogatja az InnoDB adatbázist). Ezen felül, az SQLite a „PRIMARY KEY” sort sem tudja értelmezni. SQLite-ban elsődleges kulcsot az „INTEGER PRIMARY KEY AUTOINCREMENT” segítségével állíthatunk be egy mezőre. A következő dolog, ami ismét csak nem működik, az az „unsigned” kulcsszó.

Az adatok esetében az „INSERT INTO” utasítások sem lesznek kompatibilisek. Itt a probléma abban leledzik, hogy az SQLite nem enged meg több beszúrást egyetlen utasításban. Itt jobbra van egy rövid példa a MySQL dumpból. Vegyük észre a sorvéget jelző pontosvesszőt:

Ezen felül figyelmen kívül fogunk hagyni minden megjegyzést, CREATE DATABASE és USE utasítást. Miután készen vagyunk az át-

```
DROP TABLE IF EXISTS `categoriesmain`;  
CREATE TABLE `categoriesmain` (  
  `idCategoriesMain` int(10) unsigned NOT NULL  
  auto_increment,  
  `CatText` char(100) NOT NULL default '',  
  PRIMARY KEY (`idCategoriesMain`)  
) ENGINE=InnoDB AUTO_INCREMENT=40 DEFAULT  
CHARSET=latin1;
```

```
INSERT INTO `categoriesmain`  
(`idCategoriesMain`,`CatText`) VALUES  
(1, 'Appetizer'),  
(2, 'Snack'),  
(3, 'Barbecue'),  
(4, 'Cake'),  
(5, 'Candy'),  
(6, 'Beverages');
```

Ahhoz, hogy ez működjön, az utasításokat fel kell darabolni több utasítás sorozatra. Például így...

```
INSERT INTO `categoriesmain`  
(`idCategoriesMain`,`CatText`) VALUES (1, 'Appetizer');  
INSERT INTO `categoriesmain`  
(`idCategoriesMain`,`CatText`) VALUES (2, 'Snack');  
INSERT INTO `categoriesmain`  
(`idCategoriesMain`,`CatText`) VALUES (3, 'Barbecue');  
INSERT INTO `categoriesmain`  
(`idCategoriesMain`,`CatText`) VALUES (4, 'Cake');  
INSERT INTO `categoriesmain`  
(`idCategoriesMain`,`CatText`) VALUES (5, 'Candy');  
INSERT INTO `categoriesmain`  
(`idCategoriesMain`,`CatText`) VALUES (6, 'Beverages');
```

alakított SQL fájlal, az a szabadon használható SQLite Database Browserhez hasonló programok segítségével létrehozza az adatbázist, illetve a táblákat és az általuk tárolt adatokat.

Vágjunk is bele. Készítsünk egy új mappát, majd egy python fájlt a projektünknek. Nevezzük MySQL2SQLite.py-nak.

Jobbra van az import utasítás, a class definíció és az `__init__` rutin.

Ez egy parancssori alkalmazás lesz, ezért létre kell hoznunk az „if `__name__`” utasítást, a parancssori argumentumok kezelőjét, illetve egy használati utasítást kiíró rutint (ha a felhasználó nem ismerné a programot). Mindez a program legvégére fog kerülni. Minden más kódot a következő sor fölé kell

elhelyezni:

```
def error(message):  
  
    print >> sys.stderr,  
    str(message)
```

A használati utasítás kiírásáért felelős rész jobbra lent található:

A `Dolt()` rutin akkor hívódik meg, amikor a programot a parancssorból futtatják (ez lenne az elsődleges használati módja). Ha azonban egy olyan library-ként szeretnénk használni, amit más programokba is be lehet építeni, akkor csak az osztályra van szükségünk. Itt több olyan változót is be kell állítani, amelyek a helyes működéshez elengedhetetlenek. A következő kódrészlet a kapott parancssori argumentumok értelmezéséért felelős, és felkészül a fontosabb metódusok hívására.

```
def DoIt():  
    #===== Setup Variables =====  
    #  
    SourceFile = ''  
    OutputFile = ''  
    Debug = False  
    Help = False  
    SchemaOnly = False  
    #=====
```

```
#!/usr/bin/env python  
#===== MySQL2SQLite.py =====  
#  
# IMPORTS  
import sys  
#=====  
  
# BEGIN CLASS MySQL2SQLite  
#=====  
class MySQL2SQLite:  
    def __init__(self):  
        self.InputFile = ""  
        self.OutputFile = ""  
        self.WriteFile = 0  
        self.DebugMode = 0  
        self.SchemaOnly = 0  
        self.DirectMode = False
```

```
if len(sys.argv) == 1:  
    usage()  
else:  
    for a in sys.argv:  
        print a  
        if a.startswith("Infile="):  
            pos = a.find("=")  
            SourceFile = a[pos+1:]  
        elif a.startswith("Outfile="):  
            pos = a.find("=")  
            OutputFile = a[pos+1:]  
        elif a == 'Debug':  
            Debug = True  
        elif a == 'SchemaOnly':  
            SchemaOnly = True  
        elif a == '-Help' or a == '-H' or a == '-?':  
            Help = True  
if Help == True:  
    usage()  
r = MySQL2SQLite()  
r.SetUp(SourceFile, OutputFile, Debug, SchemaOnly)  
r.DoWork()
```

Amikor elindítjuk a programot, legalább két változót meg kell adnunk a parancssorban. Ezek az Input és az Output fájlok. Továbbá lehetőséget biztosítunk arra is, hogy a felhasználó nyomon tudja követni a program futását, illetve táblákat adatok nélkül tudjon ki-menteni és meg tudjon nézni egy rövid leírást a program használatáról. A „normális” parancssori utasítás így fog kinézni:

```
MySQL2SQLite Infile=Foo
Outfile=Bar
```

ahol a „Foo” a MySQL dump fájl, a „Bar” pedig a létrehozandó SQLite sql fájl.

Emellett a következőképpen is meghívhatjuk:

```
MySQL2SQLite Infile=Foo
Outfile=Bar Debug SchemaOnly
```

Így a debug üzenetek is ki fognak íródni, és KIZÁRÓLAG csak táblák létrehozására kerül majd sor, adatok importálása nélkül.

Végül, ha a felhasználónak segítségre lenne szüksége, akkor a használati utasításokra térünk rá.

Mielőtt továbblépnénk, vizsgál-

```
def usage():
    message = (
        '=====\n'
        'MySQL2SQLite - A database converter\n'
        'Author: Greg Walters\n'
        'USAGE:\n'
        'MySQL2SQLite Infile=filename [Outfile=filename] [SchemaOnly] [Debug] [-H-Help-?]\n'
        '
        '    where\n'
        '        Infile is the MySQL dump file\n'
        '        Outfile (optional) is the output filename\n'
        '        (if Outfile is omitted, assumed direct to SQLite\n'
        '        SchemaOnly (optional) Create Tables, DO NOT IMPORT DATA\n'
        '        Debug (optional) - Turn on debugging messages\n'
        '        -H or -Help or -? - Show this message\n'
        'Copyright (C) 2011 by G.D. Walters\n'
        '=====\n'
    )
    error(message)
    sys.exit(1)

if __name__ == "__main__":
    DoIt()
```

juk meg, hogy hogyan működik a parancssori argumentumok használata.

Amikor a felhasználó beírja a program nevét (a terminálba), az operációs rendszer megjegyzi és továbbítja a megadott információkat arra az esetre, ha paraméterek is lennének megadva. Ha nincsenek ilyen paraméterek (avagy argumentumok), akkor ezek száma 1, ami az alkalmazás nevét takarja - a mi esetünkben MySQL2SQLite.py. Ezeket az argumentumokat a sys.arg utasítással érhetjük el. Ha a számuk több

egynél, akkor egy ciklus segítségével tudjuk elérni őket. Az argumentumok listájának mindegyik elemén végiglépdelve leellenőrizhetjük őket. Némely program megszabja, hogy milyen sorrendben kell megadni őket. A ciklusos megoldás használatával az argumentumok tetszőleges sorrendben megadhatóak lesznek. Ha a felhasználó egyetlen paramétert sem ad meg, vagy a helpet használja, akkor megjelenítjük a használati utasítást. Fent látható a rutinja.

Ha mindezzel és az argumentu-

mok értelmezésével is megvolnánk, példányosítjuk az osztályt, majd meghívjuk a setup rutint, ami kitölt néhány változót és végül elindítja a DoWork rutint. Lássunk is hozzá az osztályhoz.

Itt bevezetjük az osztályt és az __init__ rutint. Létrehozzuk azokat a változókat, amikre a későbbiekben szükségünk lesz. Ne felejtsük el, hogy a DoWork meghívása előtt meg kell hívnunk a Setup rutint. Hozzárendeljük az üres változóinkhoz a helyes értékeket. Vegyük észre, hogy lehetőségünk van a fájlba

írás kihagyására is, ami debuggolás-kor jól jöhet. Ezen kívül csak a séma, azaz kizárólag az adatbázis struktúrájának kiírására is ki lehetőségünk van. Ez akkor lehet hasznos, ha egy olyan új projekthez kezdünk hozzá, ahol csak az adatbázisra van szükségünk, adatok nélkül.

A munkát az SQL Dump fájl megnyitásával kezdjük, majd néhány belső változót állítunk be. Ezen felül néhány olyan karakterláncot is megadunk, amikkel némi gépelést fogunk megspórolni magunknak. Ha írunk fájlba, akkor megnyitjuk azt és elkezdjük a teljes folyamatot. Az input minden sorát beolvassuk, fel-

dolgozzuk és nagy valószínűséggel ki is írjuk. Egy végtelen while ciklussal oldjuk meg a sorok beolvasását, és egy break utasítást használunk, ha már nincs más a fájlban. A beolvasáshoz az `f.readline()` kell, aminek az eredményét a „line” változóba helyezzük. Néhány sort minden további nélkül figyelmen kívül hagyhatunk. Ehhez egy `if/elif` és egy `pass` utasítás kell csak.

Ezután végre csinálunk valami komolyabbat is. Ha egy `CreateTable` utasításunk

```
while 1:
    line = f.readline()
    cntr += 1
    if not line:
        break
    # Ignore blank lines, lines that start with
    "--" or comments (/*!)
    if line.startswith("--"): #Comments
        pass
    elif len(line) == 1: # Blank Lines
        pass
    elif line.startswith("/*!"): # Comments
        pass
    elif line.startswith("USE"):
        #Ignore USE lines
        pass
    elif line.startswith("CREATE DATABASE "):
        pass
```

```
def SetUp(self, In, Out = '', Debug = False, Schema = 0):
    self.InputFile = In
    if Out == '':
        self.writeFile = 0
    else:
        self.WriteFile = 1
        self.OutputFile = Out
    if Debug == True:
        self.DebugMode = 1
    if Schema == 1:
        self.SchemaOnly = 1
```

Most pedig azzal a `DoWork` rutinnal fogunk foglalkozni, ami a „lényeges” dolgok végrehajtásáért felelős.

```
def DoWork(self):
    f = open(self.InputFile)
    print "Starting Process"
    cntr = 0
    insertmode = 0
    CreateTableMode = 0
    InsertStart = "INSERT INTO "
    AI = "auto_increment"
    PK = "PRIMARY KEY "
    IPK = " INTEGER PRIMARY KEY AUTOINCREMENT NOT NULL"
    CT = "CREATE TABLE "
    # Begin
    if self.WriteFile == 1:
        OutFile = open(self.OutputFile, 'w')
```

```
=====
#      BEGIN CLASS MySQL2SQLite
=====
class MySQL2SQLite:
    def __init__(self):
        self.InputFile = ""
        self.OutputFile = ""
        self.WriteFile = 0
        self.DebugMode = 0
        self.SchemaOnly = 0
```

van, akkor elindítjuk a folyamatot. Emlékezzünk, hogy a CT-ét a „Create Table”-vel tettük egyenlővé. Itt beállítjuk a „CreateTableMode”-ot „1”-re, hogy tudjuk mit is kell csinálni. Ezután fogjuk a sorunkat, kivesszük a sortörést és előkészítjük a fájlba való kiírást, majd ha kell, akkor meg is tesszük.

Most pedig meg kell csinálnunk a „create table”-ben lévő sorokat - minden egyes sort külön manipulálva, hogy az SQLite-nak is jó legyen. Sok olyan dolog van, amit az SQLite nem tud lekezelni. Nézzük meg még egyszer a MySQL Create Table utasítását.

Az egyik olyan dolog amit az SQLite semmiképpen sem tud értelmezni, az az utolsó zárójel utáni teljes sor. Egy másik az eggyel előtte levő „Primary Key”-t tartalmazó sor, illetve a második sorban lévő „unsigned” kulcsszó. Ezek lekezelése bele telik majd némi kódolásba, de sikerülni fog.

Először megnézzük, hogy tartal-

maz-e a sor „auto increment”-et. Feltételezni fogjuk, hogy ez lesz az elsődleges kulcs sora. Annak ellenére, hogy ez a feltevés az esetek 98.6%-ban helyes, nem lehetünk mindig biztosak ebben. Mindazonáltal az egyszerűség mellett fogjuk letenni a voksunkat. Ezt követően megnézzük, hogy a következő sor „)”-el kezdődik-e. Ez azt jelentené, hogy elértük a „create table” utolsó sorát. Ebben az esetben megfelelően lezárjuk a „newline”-ban lévő utasítást, majd kapcsoljuk a CreateTableMode változót és végül kiírjuk fájlba (ha szükséges).

Ezt követően felhasználjuk az „auto increment” kulcsszóról szerzett információinkat. Kezdeként el-tüntetjük a felesleges szóközöket, majd megkeressük, hogy hol van (feltételezzük a létezését) az „int(” kifejezés a sorban. Ezt le fogjuk cserélni az „INTEGER PRIMARY KEY AUTOINCREMENT NOT NULL” utasításra. Az egész számok hossza nem jelent semmit az SQLite számára.

Ezt ismét kiírjuk, ha szükség van rá.

Most a „PRIMARY KEY” kifejezést kell megtalálnunk a sorban. Vegyük

```
elif line.startswith(CT):
    CreateTableMode = 1
    ll = len(line)
    line = line[:ll-1]
    if self.DebugMode == 1:
        print "Starting Create Table"
    print line
    if self.WriteFile == 1:
        OutFile.write(line)
```

```
CREATE TABLE `categoriesmain` (
  `idCategoriesMain` int(10) unsigned NOT NULL auto_increment,
  `CatText` char(100) NOT NULL default '',
  PRIMARY KEY (`idCategoriesMain`)
) ENGINE=InnoDB AUTO_INCREMENT=40 DEFAULT CHARSET=latin1;
```

```
p1 = line.find(AI)
if line.startswith("("):
    CreateTableMode = 0
    if self.DebugMode == 1:
        print "Finished Table Create"
    newline = ");\n"
    if self.WriteFile == 1:
        OutFile.write(newline)
    if self.DebugMode == 1:
        print "Writing Line {0}".format(newline)
```

```
elif p1 != -1:
    # Line is primary key line
    l = line.strip()
    fnpos = l.find(" int(")
    if fnpos != -1:
        fn = l[:fnpos]
        newline = fn + IPK #+ ",\n"
        if self.WriteFile == 1:
            OutFile.write(newline)
        if self.DebugMode == 1:
            print "Writing Line {0}".format(newline)
```

```
elif CreateTableMode == 1:
    # Parse the line...
    if self.DebugMode == 1:
        print "Line to process - {0}".format(line)
```

észre azt a kis extra szóközt a sor végén - ez tudatosan került ide. Ha találkozánk ezzel a sorral, akkor egyszerűen figyelmen kívül fogjuk hagyni.

```
elif line.strip().startswith(PK):
```

```
pass
```

Ezután a „unsigned” kulcsszót nézzük meg (ismét megtartva a szóközt) és lecseréljük „-”-re.

És ezzel meg is vagyunk a „create table” rutinnal. Most már foglalkozhatunk az „insert” utasításokkal. Az InsertStart változó tartalma az „INSERT INTO ” kifejezés. Ennek ellenőrzésére azért van szükség, mert a MySQL az SQLite-tal ellentétben megenged több beszúrást egyetlen utasítással. Ezért minden adatbloknál külön utasítást kell készítenünk. Az „insertmode” nevű változót „1”-re állítjuk, beolvassuk a „INSERT INTO {Tábla} {mező nevek}

VALUES (” részt egy segédváltozóba (amit röviden előzménynek fogok csak hívni), és továbblépünk.

Megnézzük, hogy csak sémákat kell-e feldolgoznunk. Ebben az esetben nyugodtan figyelmen kívül hagyhatjuk az insert utasításokat. Ha nem, külön ki kell térnünk rájuk.

```
elif self.SchemaOnly == 0:  
    if insertmode == 1:
```

Leellenőrizzük, hogy van-e „);” vagy „);” karaktersorozat a sorban. A „);” esetünkben azt fogja jelenteni, hogy elértük az insert utasítás utolsó sorát.

```
posx = line.find(");")  
pos1 = line.find(");",")")  
l1 = line[:pos1]
```

Az alábbi sor megkeresi az „escape”-elt aposztrófokat és lecseréli őket.

```
line =  
line.replace("\\'", "'")
```

```
elif line.find(" unsigned ") != -1:  
    line = line.replace(" unsigned ", " ")  
    line = line.strip()  
    l1 = len(line)  
    line = line[:l1-1]  
    if self.WriteFile == 1:  
        OutFile.write(", " + line)  
        if self.DebugMode == 1:  
            print "Writing Line {0}".format(line)
```

Különben le kell kezelnünk.

```
else:  
    l1 = len(line)  
    line = line.strip()  
    line = line[:l1-4]  
    if self.DebugMode == 1:  
        print ", " + line  
    if self.WriteFile == 1:  
        OutFile.write(", " + line)
```

```
if posx != -1:  
    l1 = line[:posx+3]  
    insertmode = 0  
    if self.DebugMode == 1:  
        print istatement + l1  
        print "-----"  
    if self.WriteFile == 1:  
        OutFile.write(istatement + l1+"\n")
```

Vagy, az első részt hozzákapcsoljuk az értékekhez és lezárjuk egy pontosvesszővel.

```
elif pos1 != -1:  
    l1 = line[:pos1+2]  
    if self.DebugMode == 1:  
        print istatement + l1 + ";"  
    if self.WriteFile == 1:  
        OutFile.write(istatement + l1 + ";\n")
```

```
elif line.startswith(InsertStart):  
    if insertmode == 0:  
        insertmode = 1  
        # Get tablename and field list here  
        istatement = line  
        # Strip CR/LF from istatement line  
        l = len(istatement)  
        istatement = istatement[:l-2]
```


Ha van insert végi záró utasításunk („);”), akkor létre tudjuk hozni az utasítást úgy, hogy az előzményt hozzacsatoljuk az éppen aktuális részhez.

Mindez csak akkor működik, ha az insert utasításban az utolsó érték egy idéző jelek között lévő sztring. Abban az esetben, amikor számra végződik, másképp kell megoldanunk a dolgokat. Szerintem magatoktól is értelmezni tudjátok majd azt, amit az alábbiakban csinálunk.

Végül lezárjuk az input fájlt, és ha külső fájlba írtunk, akkor azokat is.

```
f.close()
if self.WriteFile == 1:
    OutFile.close()
```

Amint elkészültünk a fájl konverálásával, egyből használhatjuk az SQLite Database Browserrel az adatbázis feltöltésére.

Ennek a kódnak az esetek 90%-ban működnie kell. Még lehetnek olyan dolgok, amelyekkel nem foglalkoztunk különböző okok miatt, ezért is hagytuk benne a debug módot. Több fájlra is teszteltem, és

semmi probléma nem merült föl.

Mindenesetre a kód megtalálható a PasteBinen:

<http://pastebin.com/cPvzNT7T>.

Viszontlátásra legközelebb.

Greg Walters a RainyDay Solutions Kft. tulajdonosa, amely egy tanácsadó cég a coloradói Aurórában. Greg 1972 óta foglalkozik programozással. Szeret főzni, túrázni, zenét hallgatni, valamint a szabadidejét családjával tölteni. Weblapja a www.thedesigntedgeek.com címen található meg.

```
else:
    if self.DebugMode == 1:
        print "Testing line {0}".format(line)
    pos1 = line.find("),")
    posx = line.find(");")
    if self.DebugMode == 1:
        print "pos1 = {0}, posx = {1}".format(pos1, posx)
    if pos1 != -1:
        l1 = line[:pos1+1]
        if self.DebugMode == 1:
            print istatement + l1 + ";"
        if self.WriteFile == 1:
            OutFile.write(istatement + l1 + ";\n")
    else:
        insertmode = 0
        l1 = line[:posx+1]
        if self.DebugMode == 1:
            print istatement + l1 + ";"
        if self.WriteFile == 1:
            OutFile.write(istatement + l1 + ";\n")
```


A nyolcadik részben a cellák formázásával foglalkoztunk, a Calc igazi erőssége azonban a függvények formájában elérhető matematikai funkciókban rejlik. A függvények - ahogy a nevük is sugallja - matematikai kifejezések, melyek adatokat felhasználva állítják elő az eredményt. Használatukra beépített függvényeken és döntési pontokon keresztül van lehetőség, melyek felszínes ismerete is erőteljes és hasznos eszközként szolgál. A függvények használatához a cella tartalmát a következő karakterek egyikével kell kezdeni: = (egyenlőség), - (mínusz) vagy + (plusz).

Alapműveletek

A Calc öt alapműveletet ismer + (plusz) – előjelként, vagy két szám összeadására használható. Pl. $2+5$ vagy $+5$.
 - (mínusz) – negatív számok vagy kivonás jelölésére. Pl. $5-2$ vagy -5 .
 * (csillag) – szorzás. Pl. $=2*3$
 / (perjel) – osztás. Pl. $=21/7$
 ^ (hiányjel) – hatványozás. Pl. $=5^2$

Csakúgy mint a valós matematikában, a bonyolultabb képletek létrehozásához itt is használhatunk zárójeleket. Ha például beírjuk az „ $=5-2*3$ ” kifejezést egy cellába, akkor egy „Enter” hatására „1” jelenik meg, ha azonban módosítjuk a számítást „ $=(5-2)*3$ ”-ra, akkor „9”-et fogunk kapni. Ennek oka, hogy a Calc betartja a szokásos műveleti sorrendet. Az első esetben szabály szerint a szorzást kell először elvégezni, amiből az „5-6” kifejezés adódik. A második esetben a zárójelek megváltoztatják a műveletvégzés sorrendjét, azaz először az „5-2” kerül kiszámításra, amiből a kifejezés „ $3*3=9$ ”-re redukálódik.

Cella hivatkozások

A puszta számok bevitelének önmagában nem sok haszna van, arra egy egyszerű számológép is megfelel. A Calc igazi ereje akkor mutatkozik meg, ha hivatkozásokat hozunk létre az adataink között és azokon keresztül végezzük a számításainkat. A cellák címzésére

a sorok számai és az oszlopok betűi használhatóak. Az első cella címe A1, az alatta levőé A2, az első sor második cellájáé B1 az az alatt lévőé pedig B2, és így tovább. Ha az A1-es cellába „5”-öt, az a B1-esbe pedig „6”-ot írunk, akkor egy tetszőleges cellában az „ $=A1+B1$ ” kifejezés értéke „11” lesz.

Néhány függvény esetén egyedi cellák helyet egész cella-intervallumokra lehet szükség, melyek címzése a következőképpen történik: a legelső cella címe, majd egy kettőspont (:) karakter, végül pedig az utolsó cella címe. Például a B oszlop első kilenc elemét a „B1:B9” hivatkozással lehet megcímezni. Hasonlóan az első öt elem az „A1:E1” referencián keresztül érhető el.

De mi van akkor ha egyszerre több sorra és több oszlopra van szükségünk? Egyszerűen kezdjük a címet a blokk első, és fejezzük be az utolsó elemének címével. Például, az első öt sor és öt oszlop az „A1:E5” címen érhető el.

Matematikai függvények

A függvények akkor lehetnek hasznosak, ha sok számot kell összeadnunk, vagy alapvető számításokat kell végeznünk. A Calc a cellák összértékétől kezdve a trigonometriai egyenletekig függvények széles skáláját kínálja, melyek nagyban meggyorsítják a munkánkat.

A SZUM() függvény az egyik leggyakrabban használt függvény, melynek a zárójelben legfeljebb 30 számot vagy cellareferenciát adhatunk meg. Itt is használhatunk cella-intervallumokat, mellyel gyorsan összegezzhetjük az egyes sorok vagy oszlopok tartalmát. A számokat, cellahivatkozásokat, illetve a cella-intervallumokat pontosvesszővel (;) kell elválasztani.

Példák a SZUM()-ra

=SUM(A1;C2;D5) – Három cella összege.

=SUM(2;A1;C5) – A 2-nek, valamint az A1 és C5 tartalmának összege.

=SUM(A1:A5) – Az A oszlop első 5 elemének összege.

=SUM(A1:B5) – Az A és B oszlop első öt cellájának összege.

=SUM(A1:A5;C1:C5) – Az A és C oszlop első 5-5 cellájának összege.

A Calc sok-sok egyéb matematikai műveletet is tartalmaz, a teljes lista a LibreOffice Calc dokumentációjában található meg (a trigonometriai műveletek is).

Feltételes számítások

Néha olyan számításokat szeretnénk végezni, amelyek különböző feltételektől függenek. Jó példa erre a nullával való osztás esete, ami természetesen hibát dob. A HA() logikai feltételvizsgáló függvény segítségével oldhatjuk meg a problémát. A HA() függvény használata a következő:

HA(teszt; akkor_érték;

különb_érték)

Tehát ha az A1/B2 műveletnél szeretnénk elkerülni a nullával való osztást, akkor azt így tehetjük meg: =HA(B2<>0;A1/B2;„Nullával nem lehet osztani”).

Ez lefordítva a következőket jelenti: Ha B2≠0, akkor a cella értéke A1/B2, egyébként pedig a következő szöveg: „Nullával nem lehet osztani”

A feltételes számítások segítenek a munkafüzet hibáinak elkerülésében. Érdemes minden olyan potenciálisan hibás helyen használni, mint például a fent bemutatott nullával való osztás, vagy az üresen hagyott mező esete.

Összehasonlító operátorok

A Calc hat összehasonlító operátort biztosít, amiket teszteknél használhatunk.

= (egyenlőség)
> (szigorúan nagyobb)
< (szigorúan kisebb)
>= (nagyobb vagy egyenlő)
<= (kisebb vagy egyenlő)
< > (nem egyenlő)

A kifejezésekben az operátorok mellett használhatóak a NEM() és az ÉS() függvények is. Az ÉS() függvény több feltétel együttes vizsgálatára, a NEM() pedig a feltétel negálására szolgál. Írjuk most le azt az esetet, amikor egyik elem sem lehet 0:

=HA(ÉS(NEM(A1=0);NEM(B2=0));A1/B2; „Az egyik elem 0”)

Ebben a kifejezésben mindkét elem értékét teszteljük, hogy nem nulla-e, kiértékelés előtt. Bár itt az ÉS() és a NEM() is felhasználásra került, a következő kifejezés praktikusabb lehet:

=HA(ÉS(A1<>0;B2;<>0);A1/B2; „Az egyik elem 0.”)

Eddig még csak a felszínét súroltuk a Calc függvényeiből adódó képességeinek. Következő alkalommal további hasznos műveleteket fogunk áttekinteni.

Elmer Perry eddigi működése tartalmaz egy Apple IIE-t, hozzáadva egy kis Amigát, egy nagy adag DOS-t és Windowst, egy jó adag Unixot, mindezt jól összeturmixolva Linux-szal és Ubuntuval.

Az Ubuntu Podcast lefedi a legfrissebb híreket és kiadásokat amik általában érdekelhetik az Ubuntu Linux felhasználókat és a szabad-szoftver rajongókat. Az műsor felkelti a legújabb felhasználók és a legöregebb fejlesztők érdeklődését is. A beszélgetésekben szó van az Ubuntu fejlesztéséről, de nem túlzottan technikai. Szerencsések vagyunk, hogy gyakran vannak vendégeink, így első kézből értesülünk a legújabb fejlesztésekről, ráadásul olyan módon ahogyan mindenki megérti! Beszélünk továbbá az Ubuntu közösségről is és a benne zajló dolgokról is.

A műsort a nagy-britanniai Ubuntu közösség tagjai szerkesztik. Mivel az Ubuntu viselkedési kódexnek megfelelően készítik, bárki meghallgathatja.

A műsor minden második hét keddjén élőben hallgatható (brit idő szerint), másnap pedig letölthető.

podcast.ubuntu-uk.org

Legutóbb, mikor az adatmentésről beszéltünk, fentről lefele stratégiát alkalmaztunk. Praktikussági okokból érdemes tudni, hogyan mentünk az adatainkat „hagyományos” eszközzel illetve, hogy hol érdemes az alapértelmezetten települt programot használni, ami az Ubuntu 11.10-ben a Déjà Dup. Ez a választás a „bal oldalról” érkezett, aminek az egyszerűsége egyben a gyengéje is. Röviden: azt szeretnénk, hogy mindenki felelősségteljesen készíthessen biztonsági mentéseket az adatairól a lehető legegyszerűbb módon, de a jelenlegi csomagnál „teljesebb” verzióra van szükségünk. Amint elérünk a hiányzó funkciókhoz, megérted miért.

A Déjà Dup nem kifejezetten új, s még csak nem is forradalmi újdonság, mindössze grafikus felület a Duplicity biztonsági mentő alkalmazáshoz és az rsync-hez, amivel a növekményes mentést készíti. A Déjà Dup képes adattitkosításra, SSH protokollon keresztül hálózatra menteni és néhány, a Felhőben lévő szolgáltatást is tud használni.

A Déjà Dup már az Ubuntu Lucid, Maverick és Natty kiadásokban is a hivatalos tároló része volt. Az Ubuntu szoftverközpontból való telepítéshez elég rákeresni a „deja” szóra, vagy hagyományosan a terminálból telepíthető:

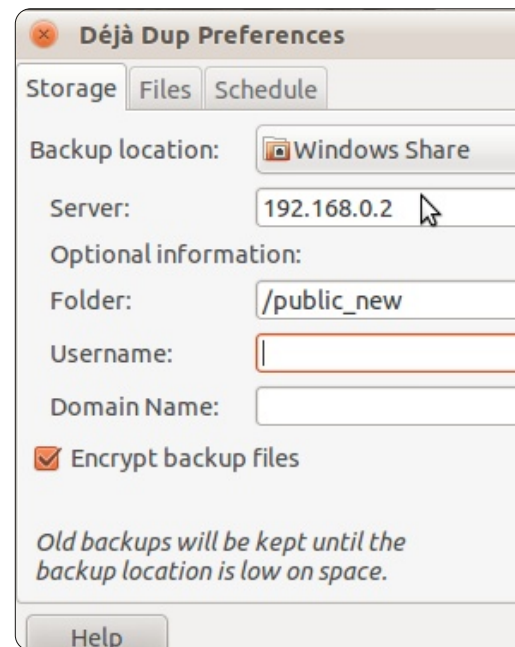
```
sudo apt-get install Déjà-dup
```

Gnome alatt a Rendszerezszközök menüpont alatt, Unity felhasználók a <Szuper> gomb megnyomása után keressenek a „Deja” szóra, és két indítóikon jelenik meg: Déjà Dup Biztonsági mentés és Déjà Dup Beállítások. Mivel a Déjà Dup a Gnome környezet része, ezért integrálódik a Nautilus-ba, ennek az élesítéséhez újra kell indítani a rendszert.

Első használat

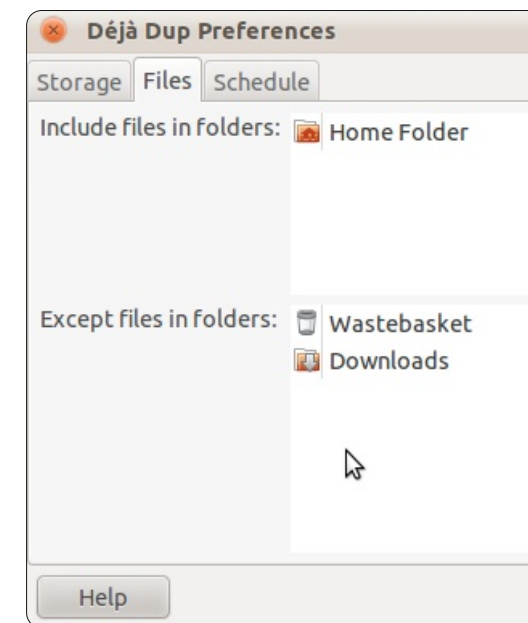
Az alkalmazás fő ablaka két nagy ikont tartalmaz a legfontosabb funkcióknak: Mentés és Helyreállítás. Mielőtt elkezdenéd az első mentésed, talán be szeretnéd állítani a mentés tulajdonságait amit a Déjà Dup Beállítások indítóval vagy

Szerkesztés > Beállítások útvonalon a főmenüben érsz el.. A Déjà Dup Beállításaiiban fűleket találsz Tároló, Mappák és Ütemező néven.

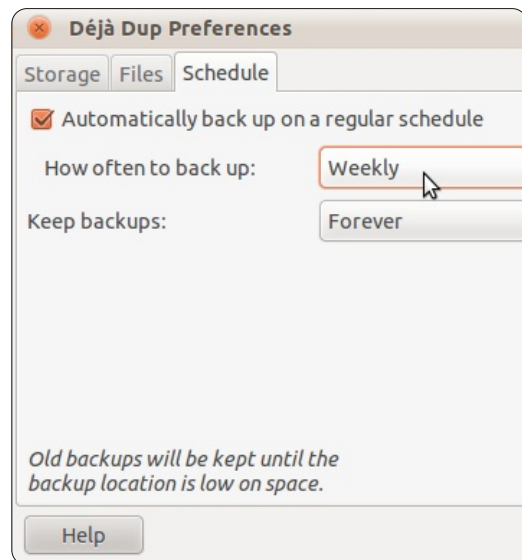

Tároló: Beállíthatod a mentés helyét, ami lehet helyi, hálózati vagy akár felhőbeli szolgáltatás is, feltéve ha van Amazon S3 vagy Rackspace hozzáférése. A Déjà Dup egy varázslón keresztül vezet végig a kezdő (vagy lusta) felhasználót a beállításokon. Ezen kívül lehet FTP, Windows megosztás, WebDAV vagy SSH is a mentés helye. A

következő cikkben visszatérünk a felhőhöz mint mentési eszközhöz, tehát mondhatjuk, hogy a Déjà Dup úgy használja a felhőt, mint egy újabb tárolót. Ugyanitt tudod kiválasztani hogy szeretnéd-e titkosítani az adataidat .gpg-vel vagy sem.

Mappák: Itt tudod beállítani, hogy mely könyvtárakat szeretnéd belefoglalni a mentésbe és melyeket nem. Jelenleg ez a leggyengébb része a programnak. Csak könyvtár szinten működik és nem fájl szinten. Szóval a mentéshez csak könyvtárakat és alkönyvtárakat adhatsz hozzá/távolíthatsz el

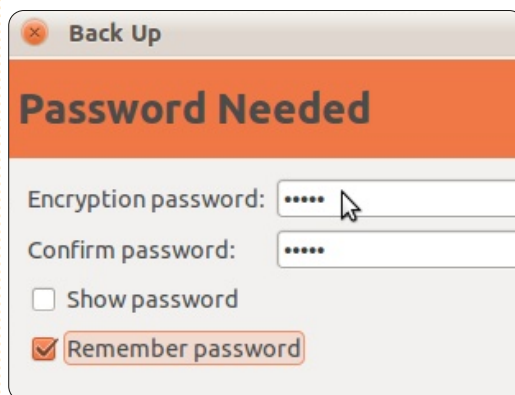

belőle, de különálló állományokat vagy fájl típusokat nem, például nem mondhatod hogy minden fájl mentése, kivéve *.tmp állományok. Ezen felül nincs megvalósítás növekményes mentésre, hogy megkeressük melyik állomány lett hozzáadva, vagy változtatva a legutóbbi mentés óta, esetleg mindez dátumokkal, például legutóbbi rendszer frissítés, adófizetési határidő, vagy születésnapod óta. Pedig mindezt lehetőségek vannak azzal a parancssoros eszközzel amire a Déjà Dup épül, illetve szinte az összes Linuxos biztonsági mentő program lehetőséget ad rá, például az S-Backup.

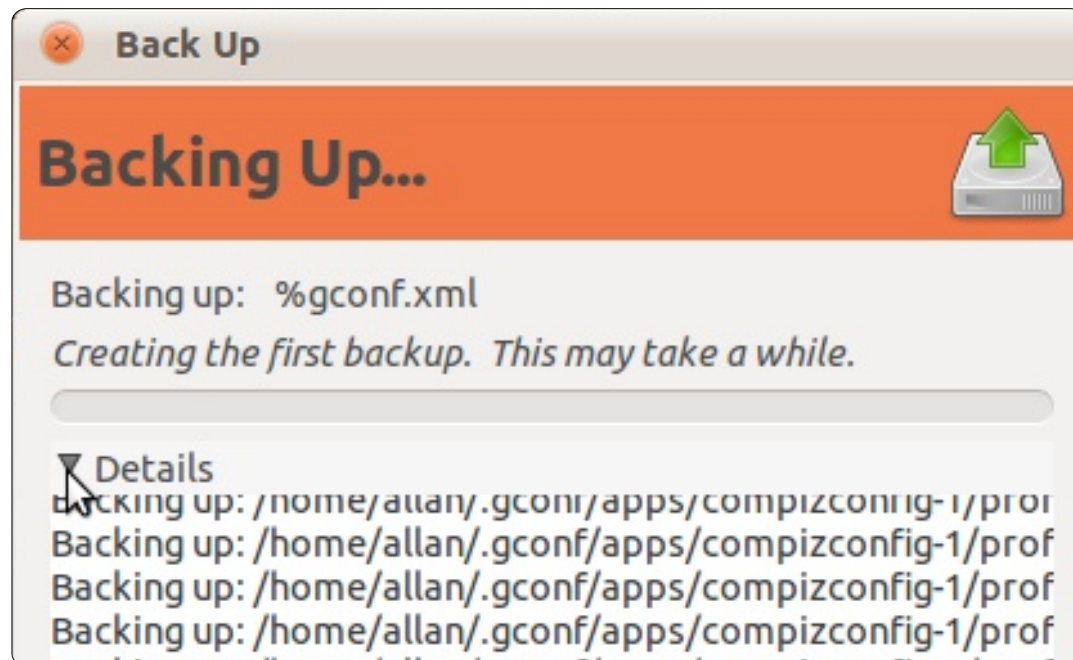
Ütemező: Egy órarendet állíthatsz be a mentéseknek és itt újra csatlakozást okoz a Déjà Dup jelenlegi

kiadása: (még) nem támogatja a napi, heti, havi beállításoknál precízebb időpontokat, tehát ha hajnali egy órát, vagy délután egy órát szeretnél beállítani vagy bármikor amikor nem vagyok a gépnél, nem lehet. Reméljük, hogy mire megjelenik az Ubuntu 11.10, már tudni fogja ezt is.

Titkosítás

Semmilyen különlegesség nincs a Déjà Dup titkosításában: a „Duplicity”-re épül, ami gpg-vel titkosítja a mentést, az általad megadott jelszó segítségével. Tárolhatod az alapértelmezett Gnome kulcstartón a Gnome felhasználói azonosítód alatt. Ez egy régimódi titkosítása a mentéseknek, amit már legalább húsz éve használunk. A lényeg, hogy ne felejtssd, vagy vesztssd el a jelszavad ha valaha helyre szeretnéd állítani az adataidat!

Menteni, menteni

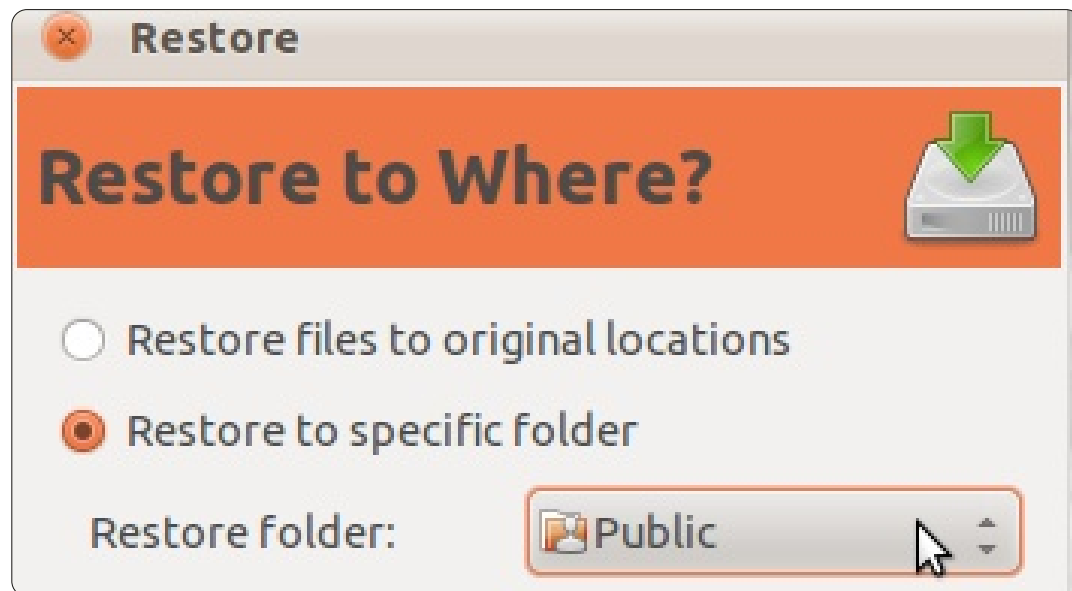
A beállítások mentése után bezárrhatod az alkalmazást és beizzíthatod a mentő eszközt. A nagy „Mentés” gomb kezdeményezi az azonnali mentést. Itt egy varázsló segít végigmenni az összes alapértelmezett beállításon ha kell, felülbíráva azokat egyéniekkel.

Amit a Déjà Dup létrehoz, az egy mentő csomag ami két, vagy három (ha titkosítás) állományból áll: az ellenőrző-összeget, ami a mentett állományokat sorolja fel, például: duplicity-

inc.20110720T204326Z.to.20110720T210455Z.manifest.gpg
magát a mentés állományát, íme az én példám: duplicity-inc.20110720T204326Z.to.20110720T210455Z.vol1.diff.tar.gpg és a titkosítás ujjlenyomatát, ami itt: duplicity-inc.20110720T204326Z.to.20110720T210455Z.sig.tar.gpg

Látható, hogy a Duplicity azonosítja önmagát, majd a mentett állomány időbélyege következik, amit növekvő kötettség követ.

A drámai helyreállítás

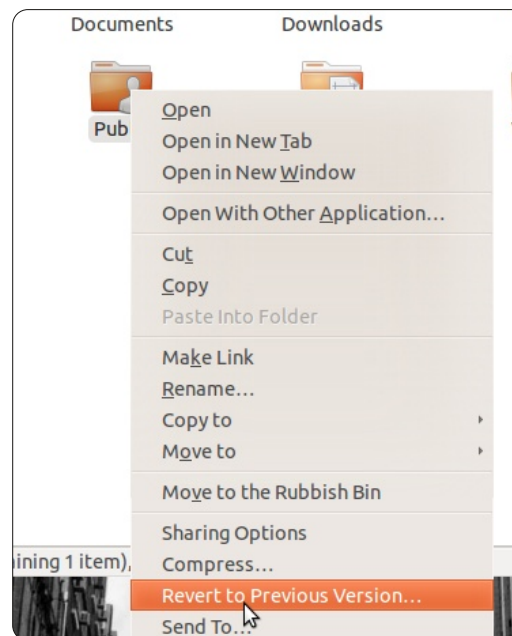

Nincs itt semmilyen dráma, ha csupán vissza akarod állítani az összes állományt amit mentettél. Csak kattints a nagy „Helyreállítás” gombra. A szoftver ezután ellenőrzi a mentés helyét régebbi mentések után kutatva. Válaszd ki amelyiket helyre akarod állítani, aminek a célkönyvtára lehet az eredeti helye, vagy egy másik könyvtár is. Bármilyen, ami ennél bonyolultabb, úgy mint helyreállítandó állományok kiválasztása vagy csak az adott, időközben módosult állományok helyreállítása, jelenleg nem támogatottak, talá a 11.10-es verzióban.

Amit még megtehetünk, hogy egyenként választjuk ki a helyreállítandó állományokat a Nautilus jobb

klikkes menüjéből az „Előző verzió helyreállítása” menüponttal. Itt egy vagy több állomány is kiválasztható, majd a Helyreállítás opció elindítja a Déjà Dup helyreállító programját és csak a kiválasztott állományok kerülnek visszaállításra.

Kattints a Nautilus ablakban egy üres helyre, majd a jobb klikkes menüben megjelenik a „Hiányzó fájlok helyreállítása” opció, ami visszaállítja az összes olyan állományt, ami a mentéskor az adott könyvtárban volt, de most nincs, egyszerre akár több állományt is. Ez egyféle különbözeti helyreállítás, amikor a meglévő és a mentett fájlok listáját hasonlítja össze. Akár vissza is térhetsz a fájl előző verziójához a mentéseidből.

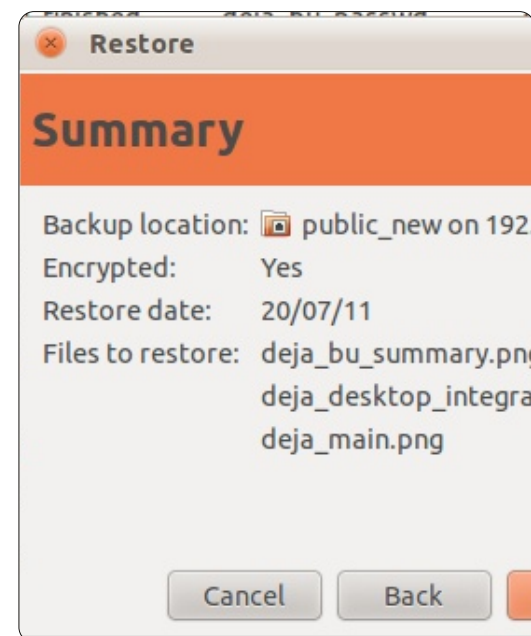

Összegzés

Habár a Déjà Dup egy ígéretesen egyszerű és hatékony eszköz az általa lefedett területen, mégis sok idő kell míg felzárkózik a Gnomehoz készült S-Backup-hoz vagy a Kbackup és Nepomuk KDE-s alkalmazásokhoz, mert jelenleg csak egy kis részét tudja a prancssoros rsync képességeinek. Röviden, a Déjà Dup egy kézi, tompa eszköz ott, ahol távolról vezérelt lézeres szikét szeretnénk használni. A hiányzó funkciók egy részét pótolják a fejlesztői változatokban, de pont ezért kell hosszú időnek eltelnie, mire egy olyan ideális biztonsági mentéseket

kezelő alkalmazás lesz belőle, amely támogatja az inkrementális, különbségi, időzített és speciális mentéseket mind helyi, mind távoli mentési képességekkel.

A következő alkalommal újra kiterjesztjük a látókörünket és megkeressük az ideális Felhőbe mentő alkalmazást.

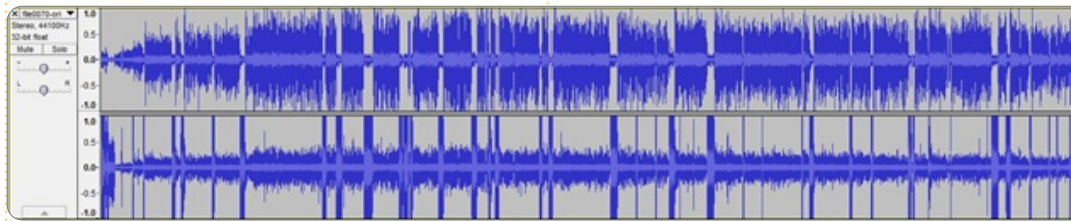
Allan J. Smithie újságíró, kommentátor. „No Expert” című blogját megtalálod a <http://allanjsmithie.wordpress.com> oldalon.

Ennek a cikknek az a célja, hogy bemutasson neked néhány egyszerű technikát a hangfelvételed minőségének gyors és olcsó (valójában ingyenes) javítására. De mindent a maga idejében...

A legjobb hang az, amit nem kell javítani. Néhány egyszerű lépés, amit megtehetsz a minőség maximalizálása érdekében:

- Használj minőségi berendezést. Íme néhány cikk a berendezésekről, amelyet a remek hangzású podcasterek használnak. Nem kell túl sok pénzt költened, de feltétlenül maradj távol a noteszgép beépített mikrofonjától.
- Szüntesd meg a háttérzajokat, amennyire csak lehetséges (zárd be az ablakokat, húzd le az ablakredőnyt, állítsd le a szobában lévő többi elektronikus berendezést, stb).
- Minden egyes személy hangjáról külön csatornán készíts felvételt - lehetőleg helyi számítógépen (kerüld a Skype-on, GoToMeeting-en vagy más VoIP megoldáson keresztüli hangfelvételt).
- Próbáld meg a felvétel hangminőségét minden egyes mikrofonnál

optimális szinten tartani – ne legyen túl halk, de kerüld el a hangtorzítást is.

Miután készen vagy a hangfelvétellel még sok dolgot tehetsz, de tanácsos a legjobb forrásanyaggal indulni. Az alábbi példa kedvéért a nyers hangfelvételeket használok egy új SE Radió podcast-ról (kép fentebb). A helyzet a következő ezzel a felvétellel:

- Külön hangsávok vannak a riportterhez és az interjúalanyhoz (jó).
- Háttérzaj van a sávokon (könnyen javítható).
- Mindkét személyt két mikrofonnal vették fel (javítható).
- A kérdező hangjának van némi torzítása (részben javítható – szerencsére nem az interjúalany az, akinek torzítva van a hangja).

A felvétel minőségének javításához vezető lépések a következők:

Először telepítsd az Audacity-hez való Noise Gate plugin-t, mivel ez igényli a program újraindítását. Windows alatt a letöltött noisegate.ny fájlt a C:\Program Files (x86)\Audacity 1.3 Beta (Unicode)\Plug-Ins mappába, vagy hasonló helyre kell másolnod, Linux alatt a /usr/share/audacity mappában kell elhelyezned. A fájl másolása után be kell zárnod és újraindítanod az Audacityt. Annak ellenőrzéséhez, hogy a plugint megfelelően telepítetted-e, lépj be az Effekt menübe – kellene látnod egy „Noise gate” című bejegyzést.

Most, hogy mindent beállítottunk az Audacity-ben és telepítettük a bővítményt, először osszuk fel a sztereó sávokat monó sávokra, mivel valójában nem a bal-jobb csatornákat mutatják, hanem inkább a két beszélőt, akiket a végén összemixelünk. Ehhez kattints a sávban lévő fájlnev utáni nyílra és válaszd ki a „Split Stereo to Mono” menüpontot. Oldaljegyzet: néha-nyan jobban szeretik, ha a podcastokban beszélőket különböző (balra vagy jobbra történő) hangterjedéssel keverik össze. Ezt nem javasolnám: zavaró, ha a podcast hallgatása közben valami mást csinálsz (mint például sétálsz, futsz, kerékpározol, stb.). Az is visszaüthet, ha valamiért a lejátszó eszközön hiányzik az egyik csatorna (a

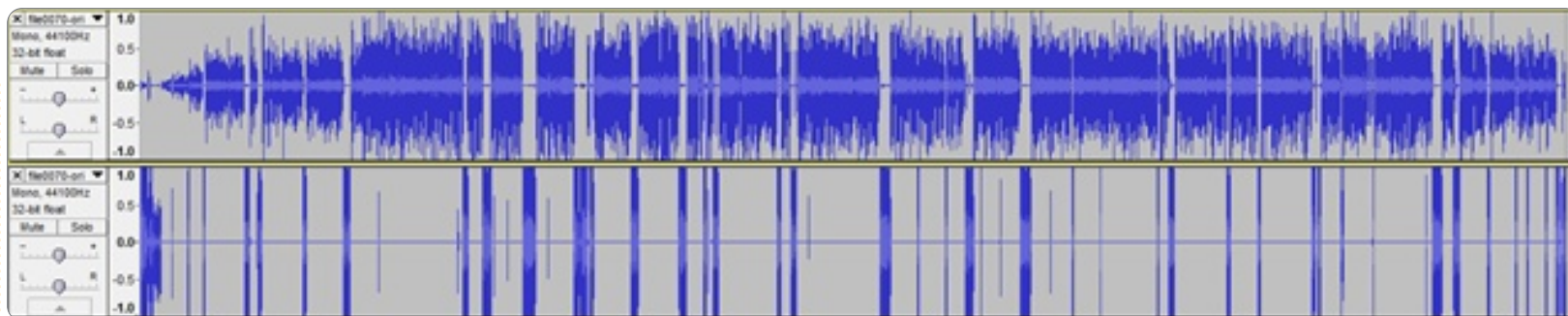

Audacity

„sérült fejhallgató” forgatókönyv).

Az első dolog az lesz, hogy eltávolítsd az állandó háttérzajt (mint pl. az AC zúgást). Ehhez nagyítsd ki (Ctrl + 1) és keress alacsony hangú zónákat. Válaszd ki azokat a zónákat és menj az Effekt → Zajsűrő → Get Noise Profile menüpontra. Most válassz ki egy olyan zónát, ahol a zaj keveredik a beszéddel és teszteld a beállításokat (Effekt → Zajsűrő → Ok). A tesztelés után használhatod a Visszavonást (Ctrl + Z) a módosítások visszavonására. Figyelned kellene az eltávolított zajokat, de a megőrzött hang természetes hangzását is (a túl agresszív zajsűrítés „robothang” hatásához vezethet). Ha elégedett vagy, folytathatod és alkalmazd az egész sávra. És mivel a zaj forrása változhat a felvétel alatt, legalább egy gyors görgetést kellene végezned más alacsony hangú zónák ellenőrzéséhez, amelyek zaj jelei lehetnek. Ha találsz más forrásokból származó zajt, ugyanazokat a lépéseket alkalmazhatod az eltávolítására.

Most, hogy eltávolítottad a zajt, a következő lépés az lesz, hogy eltávolítsd azokat a hangokat a csatornából, amik nem oda tartoznak. Itt fogjuk használni a Noise Gate bővít-

ményt: mivel jelentős szintkülönbség van a kívánt és nem kívánt hangok között az egyes csatornákon, mi csak azt határozhatjuk meg, mi esik egy bizonyos „hangzaj” alá és arra használjuk a plugint, hogy ezt elnémissuk. Néhány tipp:

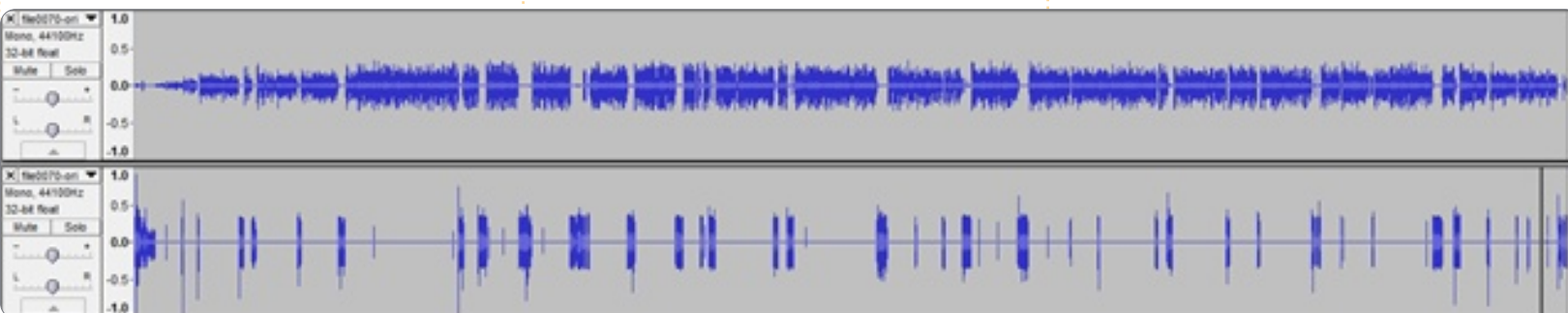
- Ezt minden egyes csatornára külön kell elvégezni, mert a vágáshang különböző lesz.
- Használhatod a plugin „Analyse Noise Level” funkcióját, hogy megmérdd a vágáshang megközelítő szintjét – ez csak egy becslést ad, és kicsit játszodoznod kell a beállításokkal, hogy megtaláld az optimális hangerőt.
- Használj -100 dB-es „Level reducti-

on”-t, hogy teljesen kiszűrd a hangot, valamint 1000 milliszekundumos „Attack/Decay” fázisokat a hamisan pozitív eredmények szűrésére.

- Minden lépésnél kísérletezhetsz a hangfájl kisebb részén (mivel ez sokkal gyorsabb), hogy finomhangold a beállításokat azzal, hogy ismételten alkalmazod a hatást különböző paraméterekkel és visszavonod (Ctrl+Z) az eredményt az értékelés után. Amikor a paraméterek jónak tűnnek, csak válaszd ki az egész sávot és nyomd meg a Ctrl+R-t (Utolso hatás ismétlése).

Miután befejeztük mindkét sávot, jobb a helyzetünk:

Most a torzítást fogjuk javítani, amennyire csak lehetséges (tökéletes javítás nem lehetséges, mivel a torzítás információvesztéssel jelent és a bővítmények csak „találgatni” tudnak, mi lehetett az információ. Először 10 dB-lel csökkentjük a második sáv erősítését (az, amelyik a torzítást tartalmazza), ahogy a Clip Fix plugin javasolja (Effekt → Erősítés → -10 dB), miután használjuk a Clip Fix plugint. Sajnos ez a plugin nagyon lassan fut, ha egyszerre használjuk az egész sávra. Szerencsére van egy elfogadható megoldás: válaszd ki a sáv részeit és alkalmazd rájuk a bővítményt egyenként. Az első alkal-

mazás után használhatod az „Utol-só hatás ismétlése” gyorsbillentyűt (Ctrl+R) a művelet gyorsítására. Ol-daljegyzet: jó szokás a „Find Zero Crossing” funkció használata, bármikor kiválasztasz valamit (a gyorsbil-lentyű a Z – így bármikor kiválasztasz egy részt, csak nyomj Z-t utána). Ez eltávolít néhány fur-csáságot a hangrészek kivágásánál, beillesztésénél, némításánál, sőt ak-kor is segíthet, amikor különböző hatásokat alkalmazunk. A javított hang az előző oldal alján látható.

Most, hogy minden tisztítási lé-pést végrehajtottál, van egy utolsó lépés, amely ugyanolyan fontos, mint a tisztítás: a hallható hangerő maximalizálása torzítás megjelené-se nélkül. Ez nagyon fontos, mivel minden eszköz tudja csökkenteni a hangerőt, de csak néhány tudja nö-velni is (néhány kivétel: a Linuxos audio stack, és a VLC). A legegyszerűbb, ha a Levelatort használjuk (megjegyzés: míg a Levelator ingye-nes és nem korlátozza hogy mit te-hetsz a kimenettel, nem szabad, ha ez neked szempont).

Ehhez exportáld a hangfájlt

WAV formátumba (bizonyosodj meg róla, hogy nincsenek elnémítva a sávok az exportálás alatt), és fut-tasd rajtuk a Levelator. A végered-mény lent látható.

Persze a Levelator sem mágikus tündérpor, így itt van pár dolog, amit ellenőrizned kell a futtatása után:

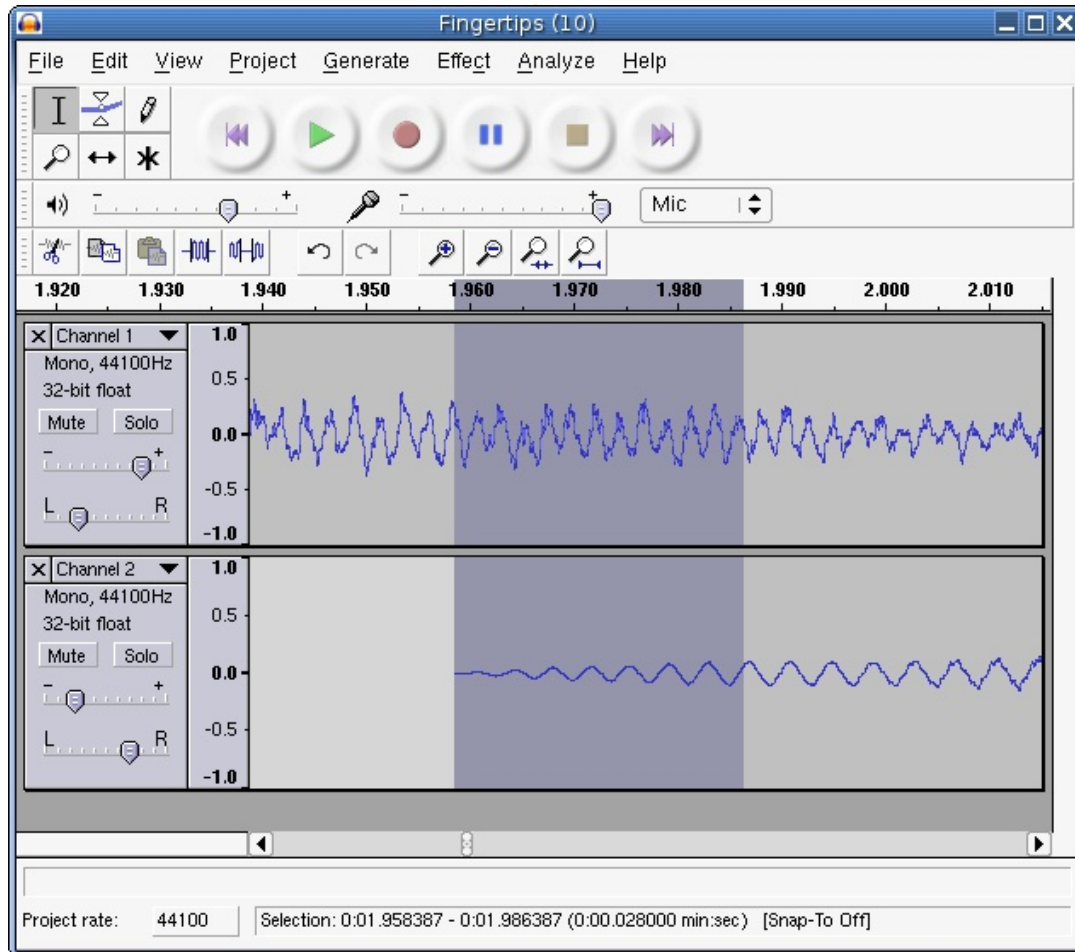
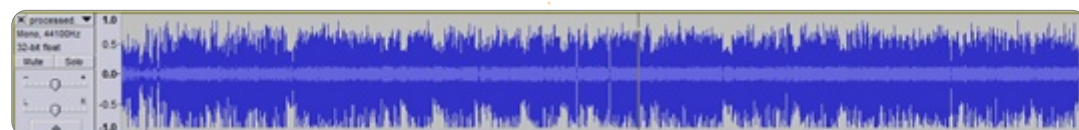
- Az erősítés keltett olyan hátrama-radó zajt, amely nem volt a kezdeti hangfájlból? (ha igen, el kell távolítanod a Zajsztűrő pluginnal).
- Hiányoznak belőle részek? (Ritka, de megtörténhet – azokat a része-keket kézzel kell erősíteni).
- „Furcsán” hangzó hangfájlt ered-ményez, ha a felvétel dinamikus tö-mörítővel lett előfeldolgozva – például a GoToMeeting program-nak van egy beállítása a hangminő-ség javítására, amely dinamikus tömörítést használ, így a felvételt alkalmatlanná teszi a Levelatorral való használatára.

Ezért készült ez az elég hosszú cikk. Ne bátorítalanítsd el a cikk hossza: miután párszor túljutsz a lé-péseken, 15 percnél nem fog több időt igénybe venni egy 2 órás inter-

jú feldolgozása (kivéve a részek ki-vágását, beillesztését, mozgatását), és több hallgatót nyersz a jobb mi-nőségű termék miatt.

Egy utolsó megjegyzés a kimene-ti formátumokra: míg a feldolgozás alatt mindig veszteségmentes for-mátumokat kell használnod, a vég-eredmény általam javasolt formátuma: MP3 64 kbps CBR, Jo-int Stereo, 22050 MHz mintavételi

arány. Úgy találtam, hogy ez a leg-jobb egyensúly a minőség, a fájlmé-ret és a most kapható lejátszókkal való kompatibilitás között.

Az én otthoni „szerverem” egy WLX-652 NAS, amely két USB porttal van szerelve, beépített BitTorrent klienssel, és NTFS és EXT2/3 támogatással. Ez egy egyszerű eszköz, ami ARM processzort és a hátoldalán USB portot tartalmaz. Körülbelül 3 wattot fogyaszt és csendes.

USB hub-hoz csatlakoztattam így megosztottam a nyomtatómat (Canon iP4200) és az USB-s merevlemezemet az összes gépnek a hálózaton. Snake OS-t futtat (<http://code.google.com/p/snake-os/>) az alapértelmezett rendszer helyett. Ez tartalmaz beépített cifs (SAMBA), FTP, nyomtató, DDNS SSH és SFTP kiszolgálót, sőt használható a Transmission torrent kliensnek is. Minden adminisztrációs feladat elvégezhető a webes felületén, ami jól van kialakítva és könnyű benne navigálni. (Transmission vezérléséhez a transmission-gui-t használok). A megosztott merevlemezek külső tokban vannak, úgy csatlakoznak az USB hubhoz. A gépeim vezetékkel vagy vezeték nélkül kapcsolódnak az ADSL routerhez és minden megosztás a következő mó-

don van fstab-al csatlakoztatva:

```
//nas/TV /home/ken/TV cifs
guest,user,rw,file_mode=0777,dir_mode=0777,noserverino 0 0
```

nas a „szerver” neve **TV** az egyik megosztás (ahol a sorozataimat nézem) utána a megosztás csatlakási pontja (**TV** a home mappa) a fájlrendszer típusa (**cifs**), végül „töltelék”, hogy minden PC-n írható legyen.

Vagy egyszerűen csak használd a Nautilus hálózati képességeit a megosztások használatára; én azt akartam, hogy bejelentkezéskor automatikusan csatolja a megosztásokat.

Az FTP funkcióval le tudom menteni az Androidos telefonom adatait a szerverre vezeték nélküli kapcsolaton keresztül. Hasonló módon van csatlakoztatva a nyomtató: „Print Server” menüpont „Add new printer” varázslójával, így a nas címen megjelenik az összes csatlakoztatott nyomtató. Ezek után, mint normális esetben, csak a megfelelő illesztőprogramokat kell telepíteni.

Azoknak, akik több külső lemezt használnak, ez az egyszerű és tiszta

megoldás a gépek közötti megosztásra, ahelyett hogy egy gépnek egész nap működnie kelljen hogy elérhető legyen a megosztás. Az egyetlen hátránya az alacsony fogyasztású szervernek az, hogy a hálózati sebesség nagyon LASSÚ. (1Mb/s írási és 2Mb/s olvasási sebesség) Habár ez a sebesség elegendő

720p filmek átviteléhez a média lejátszóhoz, hogy nézhessem a TV-n. Nagy állományok átvitelekor én kihúzom a nas-ból az eszközt és közvetlenül a PC-hez csatlakoztatom. Ennek ellenére, a költség/fogyasztott energia teszi nekem ideális eszközzé a munkakörnyezetembe.

Irányelvek

Altalános szabály, hogy a cikk témája **valamilyen módon kapcsolódjon az Ubuntuhoz, vagy annak vala- melyik változatához** (Kubuntu, Xubuntu, Lubuntu, stb.).

A cikket bármilyen programmal írhatod. Én az OpenOffice-t ajánlanám, de **KÉRLEK ELLENŐRIZD A HELYESÍRÁST ÉS A NYELVTANT!**

Szerkesztés

Kérlek jelezd a cikkedben, hogy melyik képet hová szeretnéd beilleszteni, de az OpenOffice dokumentumba ne szúrd be a képeket.

Képek

A képeket alacsony tömörített-ségű JPG fájlokban várjuk.

Méretezés: ha végképp nem boldogulsz, küldj egy teljes méretű képernyőképet és mi kivágjuk a megfelelő részt.

Ha a „Fókuszban” rovathoz írsz, kövesd az itt látható irányelveket.

A stílussal kapcsolatos szabályok és buktatók egy részlete-sebb listája a következő linken lát-ható: <https://wiki.ubuntu.com/UbuntuMagazine/Style> – röviden: amerikai helyesírás, semmi I32t nyelv vagy hangulatjel.

Az elkészült cikket az articles@fullcirclemagazine.org email címre küldd.

Ha nem írsz cikkeket, de sokat lógsz az Ubuntu Fórumokon, küld-hetsz érdekes fórumvitákat is, ami- ket felhasználhatunk.

Nem angol anyanyelvű szerzők

Ha az anyanyelved nem angol, ne aggódj. Írd meg a cikked és a mi lektorunk majd kijavít minden helyesírási és nyelvtani hibát. Így nem csak Te segíthetsz a magazinnak és a közösségnek, hanem mi is segí-tünk Neked a helyes angol elsajátí-tásában!

FÓKUSZBAN

Játékok/Alkalmazások

Ha játékokról, alkalmazásokról írsz, szíveskedj érthetően leírni:

- a játék nevét
- készítőjének nevét
- ingyenes, vagy fizetni kell a letöltésért
- hol lehet megtalálni (adj meg letöltési- vagy honlapcímet)
- natív linuxos program-e, vagy kell hozzá használni Wine-t?
- milyen osztályzatot adnál rá egy ötös skálán
- pontokba szedett összefoglaló pozitívumokkal és negatívumokkal

Hardver

Hardver esetén kérlek világosan írd le:

- a hardver gyártóját és típusát
- milyen kategóriába sorolnád
- a hardver használata során fellépő hibákat
- könnyű volt-e Linux alatt működésre bírni
- szükség volt-e Windows driverekre
- osztályzatod egy ötös skálán
- pontokba szedett összefoglaló pozitívumokkal és negatívumokkal

Nem feltétel a szakértelem – írd azokról a játékokról, alkalmazásokról és hardverekről, amiket a mindennapi életben használasz.

A Linux Labor mai számának témája a VoIP. Talán már mindenki hallott a VoIP-ről. Mai cikkünkben megkíséreljünk lépésről lépésre elmagyarázni, hogyan kell beüzemelniünk egy VoIP rendszert az otthonunkban.

Mi az a VoIP?

A VoIP a Voice over IP, azaz az internet protokolján keresztül történő hangátvitel rövidítése. Ez nagyjából annyit jelent, hogy ezzel a technológiával az internet kapcsolaton keresztül lehet egy telefonbeszélgetést lebonyolítani.

Ez a technológia (a hardver és a szoftver) felveszi a hangunkat és alakítja bináris adatokká, majd az interneten keresztül átküldi a beszélgetőtársunk címére.

Miért pont VoIP?

Amennyiben otthonunkban van internet kapcsolat, a VoIP egy könnyedén és olcsón beüzemelhető megoldás. Legtöbbször ingyenes is

(némi korlátozással). Vegyük például a Skype-ot. A Skype-on belüli hívások ingyenesek, de viszonylag alacsony díjért cserébe hagyományos telefontvonalat is hívhatunk.

Továbbá, a VoIP kényelmes is. Ha van internetelérésünk, a szokásos számon érhetnek el minket akkor is, ha otthonunktól távol tartózkodunk.

Mielőtt továbbmennénk, ismerkedjünk meg a következő kifejezésekkel:

PSTN = nyilvános telefonhálózat, vagy vezetékes telefon

DID = Közvetlen betárcsázás: egy virtuális telefonszám, ami a VOIP SIP címünkhöz kapcsolódik.

ATA = Analog telefon adapter

SIP címünk létrehozása

Ahogy a weboldalak böngészésekor a HTTP, a fájlok másolásakor az FTP, úgy a VOIP működése közben gépünk a SIP (Session Initiation Protocol) protokoll szerint kommunikál az interneten.

A hívások fogadásához szükségünk van egy SIP címre, mint ahogy

email-ek fogadásához is elengedhetetlen egy emailcím.

Az emailcímhez hasonlóan SIP címhez is ingyenesen, vagy olcsón hozzájuthatunk. A teljesség igénye nélkül, ingyenes SIP címet ajánlanak a következő oldalakon: www.sipsorcery.com, www.antisip.com, iptel.org. Érdeemes tudni, hogy a sipsorcery-t sokkal nehezebb kezelni, de hatékonyabb is. A kezdőknek az antisipet és az iptelt ajánlom. Alternatívaként az Ekiga-val is létrehozhatunk ingyenes SIP címet.

Regisztráció után megkapjuk a SIP címünket és a SIP serverünk nevét. A jelszavunkat se felejtsük el, mert később még szükségünk lesz rá.

Példa

Tegyük fel, hogy tux felhasználónévvel regisztráltuk magunkat.

- Ekkor a sipsorcery-s címünk `sip:tux@sipsorcery.com` lesz a sipsorcery szerveren.
- Az antisip-es címünk viszont a sip:tux@sip.antisip.com lesz a sip.antisip.com szerveren.

Telefonhívások kezdeményezése és fogadása

Most már a SIP címünk birtokában kezdeményezhetünk és fogadhatunk is telefonhívásokat VoIP szoftverrel, vagy akár VoIP készülékkel is. Itt most kizárólag SIP, nem pedig PSTN hívásokról beszélünk. (Később rátérünk a PSTN és VoIP témára is.)

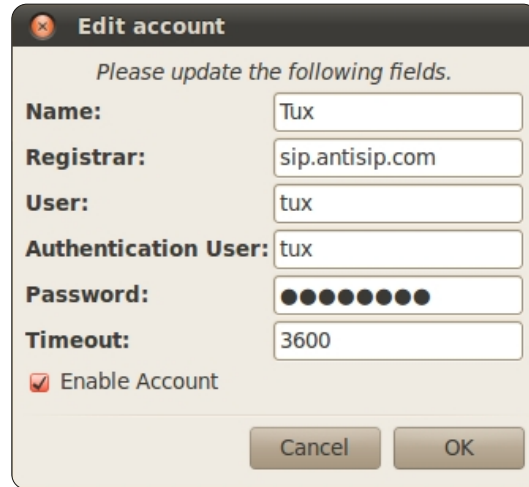
Soft telefonok

Először nézzük hogyan telefonálhatunk szoftver segítségével. Sokféle VoIP program elérhető Linux alatt, például az Ekiga (<http://ekiga.org>) és a Linphone (<http://www.linphone.org/>). Mindkettő elérhető Ubuntu alatt is. Windows felhasználóknak jó választás lehet például a Blink (<http://icanlink.com/>).

Az Ekiga beállítása az antisip címünkkel:

- indítsuk el az Ekigát és zárjuk be a varázslót, ha már van SIP címünk. A menüben kattintsunk az Edit -> Accounts -> Add a SIP account pontra

- adjuk meg a következőket
- a Name-hez a megjelenítendő nevet

Edit account

Please update the following fields.

Name:

Registrar:

User:

Authentication User:

Password:

Timeout:

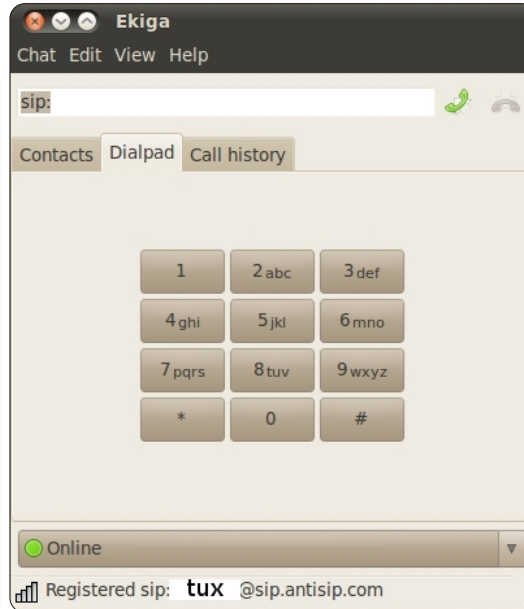
☒ Enable Account

- a Register-hez a SIP szerverünk nevét
- a User-hez és az Authentication User-hez a SIP azonosítónkat,
- a Password-höz a SIP regisztrációkor választott jelszavunkat, és
- jelöljük be a checkboxot az „Enable Account” mellett, mert enélkül az Ekiga nem fog a felhasználóval csatlakozni.

Ha minden jól ment, az Ekiga bejelentkezik a SIP serverünkre.

Most, hogy csatlakoztunk a SIP szerverhez, SIP hívásokat kezdeményezhetünk. Érdekes először egy teszt hívást indítani:

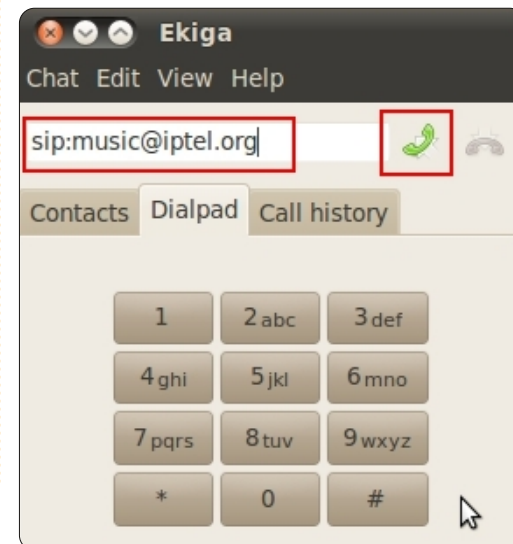
Zene teszt > sip:music@iptel.org

(ez csak egy zenét fog lejátszani)

Visszhang teszt > sip:echo@iptel.org (ez visszamond mindent, amit mondunk)

Hogyan tovább?

Azt gondolhatnánk, hogy ez mind szép és jó, de mégsem vagyunk lenyűgözve tőle, hiszen ez még messze van attól, amit a Skype csinál.

Ez azért nem teljesen igaz, mivel mi itt kizárólag nyílt forrású szoftvert használtunk (a Skype viszont nem az). Azonban most érkezünk csak el a mókás részhez: a SIP azonosítónkat egy igazi telefonról fogjuk felhívni!

DID, azaz virtuális telefonszám

A DID a SIP azonosítónkhoz kapcsolt virtuális telefonszám.

Hogy működik?

Amikor egy DID (fizetős, vagy ingyenes) szolgáltatást veszünk igénybe, meg kell adnunk a SIP adatainkat (azonosító, jelszó, SIP szerver), és kapunk egy telefonszámot. Amikor ezt a számot felhívják, akkor a SIP azonosítónkra érkezik a hívás. Ha a számítógépünk egy softphone szoftver segítségével kapcsolódik a SIP azonosítónkhoz, a számítógépünk fog csörögni!

Ennek a rendszernek a legszebb

tulajdonsága, hogy a hívó félnek csak helyi hívás díját kell kifizetnie.

Példa

Tegyük fel, hogy Európában élünk és az amerikában élő rokonaink olcsón (vagy ingyen) szeretnének velünk beszélgetni. Váltunk egy DID-et az USA-ban (miáltal lesz egy amerikai telefonszámunk), és kössük rá a SIP azonosítónkra. Amikor a rokonaink felhívják az amerikai telefonszámunk, a SIP azonosítónk (a számítógépünkön, Európában) fogadja a hívást. Így a rokonainknak a nemzetközi tarifa helyett csak egy helyi hívás díját kell kifizetniük. Lehetőleg tájékoztassuk őket az időeltolódásról, ha nem akarunk az éjszaka közepén beszélgetni velük!

Hogy lehet DID-hez jutni?

Először döntsük el melyik országban szeretnénk DID-et.

Másodszor azt kell eldöntenünk, hogy ingyenes, vagy fizetős szolgáltatást szeretnénk-e. Mint tudjuk, ingyen ebéd nem létezik: az ingyenességnek ára van. Általában egy in-

gyenes DID megszűnik, ha egy hónapon keresztül nem használjuk.

Egy internetes kereső segítségével rengeteg DID ajánlatot találhatunk. Példának okáért a http://wiki.sipsorcery.com/mw/index.php?title=DID_Providers linken országokra bontva találhatunk DID szolgáltatókat.

Példa

Nekem egy amerikai DID-re volt szükségem, ezért ezt az oldalt választottam: <http://www.ipkall.com/>

A regisztráció során a következőket kellett megadnom:

- azonosító típusa: SIP (ebben a cikkben SIP azonosítókkal foglalkozunk, ugye?)
- előhívó számnak (ez a leendő ame-

rikai telefonszámunk első három számjegye) válasszuk azt az államot, ahonnan a leggyakrabban hívnak minket

- SIP felhasználónév: a SIP azonosító esetünkben > sip:tux@sip.antisip.com
- Hostname: példánknaál maradv > sip.antisip.com
- Email: talán magától értetődik, ha ilyen cikkeket olvasol.
- Password: az IPKall azonosítónkhoz tartozó jelszó.

Ezután kapunk emailben egy virtuális amerikai telefonszámot. Amikor ezt felhívják, a sip:tux@sip.antisip.com SIP azonosítón fog csörögni.

Hogyan tovább?

Nem rossz dolog a számítógépünkön hívásokat fogadni, de még

szébb, ha ugyanezt egy telefonon (és/vagy ugyanebben az időben számítógépen is) megtehetjük.

Hogyan lehetséges ez?

Szükségünk van egy VoIP ATA készülékre (az 1-es ábra remekül szemlélteti, hogy működik egy VoIP készülék). A VoIP készülék processzora feldolgozza a hangunk (analóg hang), aminek során az bináris jelsorozattá alakul. Ez a bináris adathalmaz az interneten keresztül a SIP protokoll szerint eljut a hívást fogadó félhez.

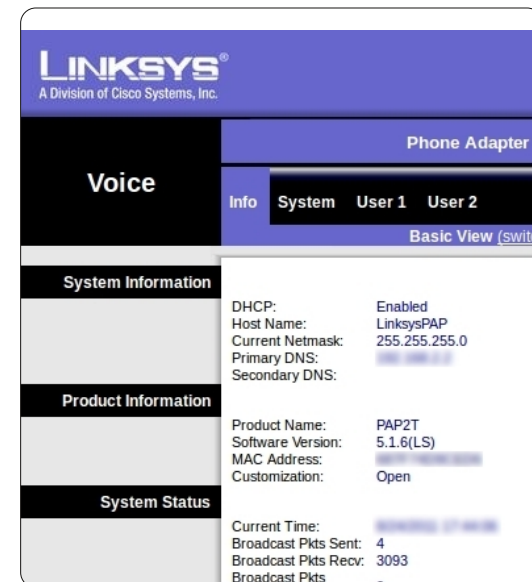
Most elmagyarázom, hogyan állítottam be a Linksys PAP2 ATA készüléket. Megjegyezném, hogy a beállítás menete szinte ugyanaz más eszközöknél is (pl. Grandstream HandyTone 286).

Kövesd az alábbi utasításokat:

- csatlakoztasd a VoIP ATA eszközöd az internethez (valószínűleg a routeredhez) és dugd be a telefont.

Tipp: ellenőrizd, hogy a routered tűzfala nem blokkolja-e a SIP portot, ugyanis ebben az esetben aligha fog bármi működni.

- Kapcsold be az ATA eszközt és keresd meg a routered által az eszközhez rendelt IP címet.
- Egy webböngésző segítségével csatlakozz a VoIP ATA eszközhöz (pl. <http://192.168.1.111>)
 - Kattints az „Admin Login”-ra, majd a „Line 1”-re.

Add meg a SIP azonosítódhoz tartozó adatokat.

- a SIP porton ne változtass, mert nagy valószínűséggel jó lesz a standard (5060)
- Proxy: ez a SIP szerver (pl.: ipsorcery.com, vagy sip.antisip.com)
- Display name - a megjelenítendő név: feltehetőleg ezt nem kell magyaráznom
- User ID: a SIP felhasználónév (pl. tux - szerver és domain név nélkül)
- Password: A SIP azonosítóhoz tartozó jelszó.

Gratulálok! Ha most felhívod egy másik telefonról (mondjuk egy mobilról) az imént beállított DID-et, akkor a VoIP ATA-ba bedugott telefon fog csörögni!

<Figyelmeztetés!!!>

Ez a rendszer NEM alkalmas sürgősségi hívások kezdeményezésére (pl.: észak amerikai 911), és így nem váltja ki teljes egészében a PSTN telefonokat.

</Figyelmeztetés!!!>

Haladó felhasználók igényelhetnek egynél több DID számot is:

Ha eddig még nem vetted volna észre, elárulom, hogy az ipkall.com rendkívül rugalmas, így a DID igényléskor megadhattuk azt a SIP-et, amihez hozzá kell kötni.

A legtöbb DID szolgáltató általában a DID mellé ad egy SIP-et is, amit a DID-hez csatolt.

Példa - tegyük fel, hogy szeretnénk egy amerikai DID-et (a sip.tux-telecom-usa.com szolgáltatónál), egy másikat franciaországban (a sip.tux-telecom-fr.com -nál) és egyet Romániában (a sip.tux-telecom-ro.com -nál). Az ATA eszköznek csak egyetlen SIP azonosítót adhatunk meg (8. ábra), vagyis gondban vagyunk.

A megoldást a SIP aggregátor adja. A SIP aggregátor weboldalán:

- hozzunk létre egy aggregátoros SIP azonosítót

- minden DID-hez hozzunk létre egy kapcsolatot.
- az összes létrehozott kapcsolatot kössük hozzá az első pontban létrehozott SIP azonosítóhoz
- állítsuk rá a VoIP ATA eszközünket az első lépésben létrehozott SIP azonosítónkra.

Ennek eredményeképpen bármely DID-t hívják is fel, a hívás továbbítódik az aggregátoros SIP azonosítónkhoz, vagyis az ATA VoIP-os telefonunk fog csörögni.

A fenti rendszer szemléltetése:

Én személy szerint a www.sisocery.com SIP aggregáto-

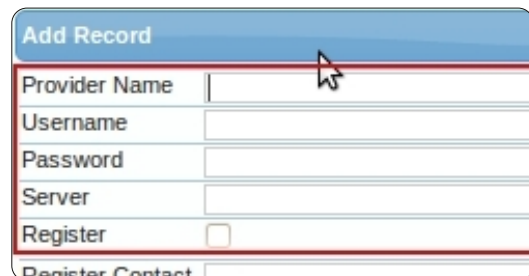
rát használom, ami egy DID esetén ingyenes, több DID esetén fizetős:

- regisztráljunk a www.sipsorcery.com -on
- igényeljük egy ingyenes SIP azonosítót (a „SIP Accounts”-nál kattintsunk a „+” jelre).

Ezt kell majd beállítanunk az ATA VoIP eszközön is.

- kattintsunk a „SIP Providers”-re, majd a „+”-ra, és adjuk meg az összes DID SIP azonosítónkat. Vigyázzunk, mert csak az első SIP ingyenes (1 DID-hez), a többi fizetős.
- Provider name: ezt a szerverlistában találhatjuk meg.
- Username: a DID igényléskor megadott felhasználónevünk (pl. tux).
- Password: a DID jelszó (pl. secret).
- Server: a DID szerver neve (pl. sip.tux-telecom-fr.com)
- Register: a checkboxot be kell jelölni, máskülönben a bejövő hívások nem érkeznek el a sipsorcery azonosítódig.

A SIP azonosító hozzáadása után pár másodpercel - néhányszor megnyomva a frissítés gombot - ellenőrizz a „SIP provider Binding”

(csatolt SIP szolgáltatók) listát. Ha a „Register” oszlopban a „True”-t látod, akkor mindent jól állítottál be. Ellenkező esetben ellenőrizd a felhasználónevet és a jelszót, majd próbáld újra.

Most ellenőrizzük, hogy minden jól működik-e: hívjuk fel a DID-ünket egy másik telefonról (mondjuk a mobilunkról). Ekkor az ATA VoIP-hez csatlakoztatott készülékünknek kell csörögni.

Összegezve: a SIP aggregátor segítségével annyi DID-et köthetünk rá az ATA VoIP készülékünkre, amennyit csak akarunk. Ez különösen hasznos dolog, amikor különböző államokból fogadunk hívásokat, hiszen a hívó fél a saját országán belüli DID-et hívva, csak a helyi kommunikációs díjat kell kifizessze (sok esetben ingyenesen hívhat).

További tippek a sipsorcery.com használatához

A sipsorcery.com-nak nagyszerű nyomkövető eszköze van, amivel minden bejövő és kimenő hívást nyomon követhetsz. Az egyetlen baj vele az, hogy Silverlight-ban írták. Igen, tudom, csak Microsoft Windows alatt fut, de mégis: ha nagy a baj és már csak a nyomkövetés segít, hát ez egy igazán fantasztikus segédprogram.

A nyomkövető használatához a sipsorcery.com-on a „Silverlight logon” linkre kattintva jelentkezz be.

Csak szuper-haladó felhasználóknak: kimenő hívások

Eddig csak a bejövő hívásokról esett szó, amire nyomós okunk volt: a kimenő hívások sokkal bonyolultabbak... és sohasem ingyenesek!

Gondoljunk csak bele a bejövő hívás folyamatába: amikor valaki felhívja a DID-et, az eljut a DID szolgáltató szerverére, ami interneten keresztül továbbítja a hívást a SIP azonosítónkra. Ez a szolgáltatás a szolgáltatónak gyakorlatilag sem-

mibe sem kerül, mivel az internet hozzáféréseért egyébként is fizet. Igaz, ha a sáv szélesség megtelik, a szolgáltatónak korlátozásokat kell érvényesítenie, például nem fogad több klienst.

A kimenő hívások ügye már más térszta - ha felhívunk egy számot, nem könnyű előre megmondani, hogy PSTN, vagy VoIP szám, vagy más egyéb (pl. nemzetközi hívás). A „nem könnyű” semmiképpen nem jelenti azt, hogy technikailag lehetetlen, de valószínűleg nehézségekbe ütközik (bár nem ez a szakterületem).

Mindenesetre a fent leírt okok miatt a kimenő hívások nem ingyenesek.

Példának okáért, előfizethetünk olyan VoIP szolgáltatásra, ahol a kimenő hívásokért kell fizetnünk (vagy hívásonként, vagy hó végén összesítve). Nem fogok itt konkrét céget megnevezni, de az interneten hemzsegek az ilyen szolgáltatók. Ezeknél a szolgáltatóknál a tapasztalatok alapján a bejövő hívásokért nem kell fizetnünk!

Nem tudom, hogy más országokban így van-e, de abban a szeren-

csés esetben, ha az Egyesült Államokban lakunk, ráadásul gmail felhasználók is vagyunk, igénybe vehetjük a google voice-t (ingyen). Jelenleg (2011-ben), a google voice-szal ingyenesen hívhatunk PSTN-, VoIP- és mobiltelefonokat egész Észak-Amerikában. Legalábbis 2011-ben ingyenes volt, a 2012-es tervekről még nem hallottam.

Hogyan állítsuk be a kimenő hívásokat?

Többféle dolgot hívhatunk:

- SIP számot (pl.: sip:tux@sipsorcery.com)
- PSTN számot (ez lehet VoIP, vonalas és mobil is, az Egyesült Államokban pl.: 111-222-3333)

SIP szám hívása (a sipsorcery.com segítségével)

Elmondom hogyan hívhatunk SIP számot a sipsorcery.com-mal. Feltételezem, hogy már van sipsorcery azonosítónk, amit a cikk elején ismertetett módon hoztunk létre.

- A sipsorcery azonosítónknál az „Out Dial Plan”-t állítsuk defaultra.
- A „Dial Plans” könyvtárban nyissuk meg a default scriptet.

A szkripteket Ruby on Rails-ben írták. Ha nem is vagyunk ismerősek Ruby környezetben, egy meglévő szkript finomítása sima Linux szkriptes alapismeretekkel sem jelenthet gondot.

Egy minta szkript itt látható - nem megyek bele a részletekbe, mert a szkript elegendő magyarázatot tartalmaz (ez erősen támaszkodik Mike Telis' Simple Dial Plan szkriptjére - a részleteket lásd alább)

A szkript szerint tux hívásához a *1# gombokat kell megnyomnunk (a # ekvivalens a számológép enter billentyűjével).

Azért kell gyorshívót használni, mert telefonon nem lehet beírni egy sip címet (próbáljuk csak meg beütni a @ jelet egy telefonon), így aztán minden SIP-hez beállítunk egy gyorshívót.

Ingyen kimenőhívások Google-Voice-al

Ha a sors kegyelméből amerikában élünk, a Google-Voice (GV) segítségével ingyenesen kezdeményezhetünk hívást ameri-

kai és kanadai telefonszámokra. A GV remekül működik számítógépen, de mi a GV azonosítónkat ATA VOIP készüléken keresztül szeretnénk használni. Ez a Mike Telis-féle Simple Dial Plan szkripttel a sipsorcery.com-on nem akadály.

A szkript működtetéséhez a következőkre lesz szükséged:

- egy GV azonosító (beleértve egy GV DID számot)
- egy DID (pl. az IPKall-tól)

További teendők:

Ha már működik a szkript, szükségünk lehet olyan funkciókra, mint például a hívástovábbítás. Képzeljük el, hogy elutazunk és minden hívást, ami a SIP azonosítónkra érkezik, a mobilunkra akarunk továbbítani. Ezt egyszerűen megoldhatjuk, csak bele kell írunk a szkriptbe a telefonszámunkat, és megadnunk, hogy a GV segítségével minden bejövő hívást irányítson a mobilunkra. Remek cucc!

Befejezés:

A VoIP technológia széles körben bizonyított, ami az olcsó internetkapcsolat elterjedésének köszönhetően ma (az üzleti- és ma-

```
SPEED_DIAL = {                                # my speed dial numbers
  '1' => 'tux@sipsorcery.com',                # Tux
}

begin

  if sys.Out      # outbound call
    num = req.URI.User.to_s                    # Get a string copy of the number to dial
    num = SPEED_DIAL[num] || num               # Substitute with speed dial entry, if any

    if num =~ /@/      # Make sure we have an @ sign
      sys.Log "***URI DIAL** --> #{num}"
      sys.Dial num      # URI dialing
    else
      sys.Log "Error - not supported" # No @ sign - not calling a SIP number
      # but probably calling a PSTN
    end

    else      # sys.Out

    # Do nothing - script should not be called for Dial in

  end

rescue
  sys.Log("*** Error: " + $!) unless $!.to_s =~ /Thread was being aborted./
end
```

gánéletben) virágkorát éli.

Továbbá, a VoIP könnyen beüzemelhető (remélem erre bizonyíték jelen cikk is), olcsó (egy VoIP ATA eszköz 50 dollár), a hangminőség kiváló, és rugalmas (a hívástovábbítás

és a hangüzenet egy egérkattintással elérhető).

Közelebb a Windows-hoz

Írták:

Ronnie Tucker (KDE)

Jan Mussche (Gnome)

Elizabeth Krumbach (XFCE)

Mark Boyajian (LXDE)

David Tigie (Unity)

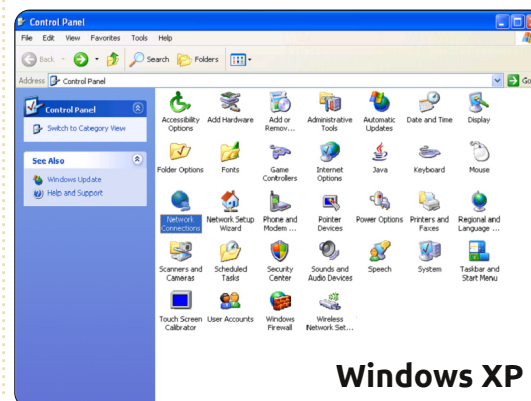
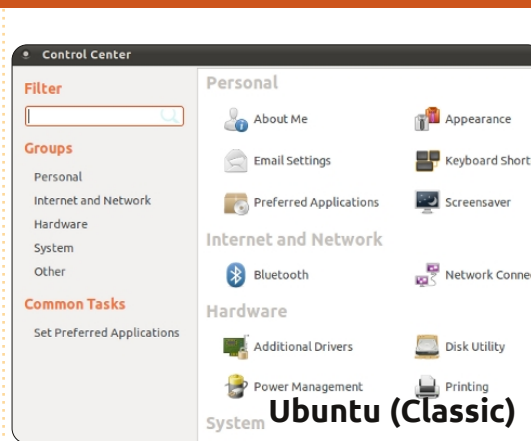
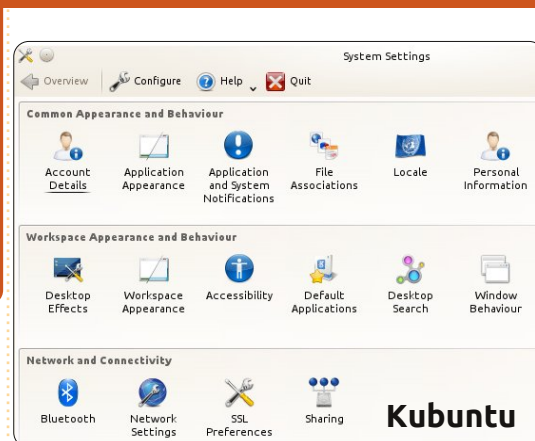
A Windows egyik része, amit majdnem annyiszor használunk mint a Saját-gépet, ha nem többször, az a Vezérlőpult. A Vezérlőpult az a hely, ahol beállíthatod a Windowso-dat, illetve néhány hardvert és beállítás.

Vezérlőpult

Minden *buntunak saját Vezérlőpult-verziója van. Az Ubuntu-ban (Gnome-ban) Rendszerbeállításoknak hívjuk, és a Natty-ben telepítve van - de nem jelenik meg a menükben. Vagy terminálból indíthatod, vagy hozzá kell adnod egy bejegyzést a menükhöz.

Terminálból:

- válaszd az Alkalmazások > Kellékek > Terminál-t,
- a terminálba gépeled be: **gnome-control-center**
- Tipp: Az Alkalmazások > Kellékek

Vezérlőpult és Eszközkezelő

kiválasztása után kattints jobb gombbal a Terminálra és válaszd az „Índítóikon hozzáadása a panelhez” menüpontot, hogy mindig elérj.

Menü-bejegyzés hozzáadásával:

- válaszd a Rendszer > Beállítások > Főmenüt.
- A bal oszlopban válaszd a Rendszer-eszközök menüt. A jobb oldalon az ebben a menüben lévő összes elemet látod.
- Kattints az „Új elem” gombra.
- A Névhez beírhatod: „Rendszerbeállítások”.
- A Parancshoz a „gnome-control-center” kerül,
- a Megjegyzéshez pedig a „Rendszerbeállítások a Gnome környezet-hez” bejegyzést használhatod.

Csak a Parancs mező fontos, a többi csak szöveg, ami segít megtalálni. Bizonyosodj meg róla, hogy idézőjelek nélkül írod be a bejegyzéseket.

- Kattints az OK-ra, és látni fogsz egy új elemet a menüben. Zárd be ezt az ablakot.
- Nyisd meg az Alkalmazások > Rendszereszközök > Rendszerbeállítások menüt.

A Unity-ban ez egy fogaskerékhez hasonló ikon alatt, a képernyő bal felső sarkában található. Kattints a

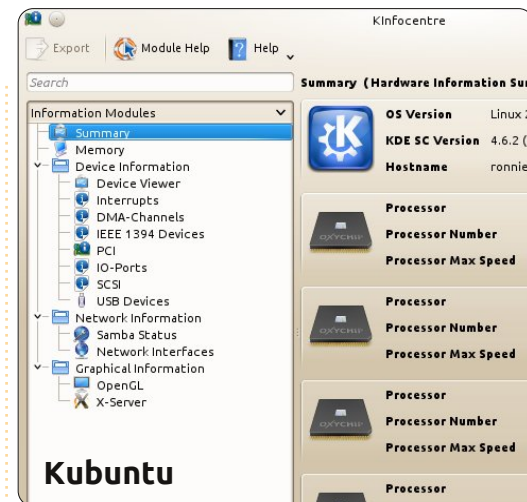
fogaskerékre és navigálj lefelé a rendszerbeállításokhoz. Ha a rendszerbeállításokra kattintasz, egy ablak jelenik meg, benne az összes „Vezérlőpult” típusú beállításaidal. A Kubuntuban ezt Rendszerbeállításoknak hívják és a K > Alkalmazások > Beállítások > Rendszerbeállítások alatt található. Ez néha a K > Kedvencek tetején is megtalálható. A Lubuntuban Lubuntu Control Centernek hívják és a Menü > Rendszereszközöknél van; de ahhoz, hogy amennyire lehet, a Lubuntu olyan „könnyűnek” maradjon meg a kezdeti telepítésnél, ezt az alkalmazást nem telepítik alapértelmezetten, mivel minden rendszerbeállítás könnyen elérhető a menürendszerből a Control Center alkalmazás nélkül. Szerencsére a kitűnő szoftvertelepítő/kezelő megkönnyíti a Control Center kiválasztását és telepítését, amely nagyon pontosan és egyetlen helyen megadja a hozzáférést az összes elsődleges rendszervezérlőhöz. A Xubuntu Beállításkezelőnek hívja és a főmenü (az egér ikonon) keresztül található meg a Beállítások alatt. Mondanom sem kell, hogy mivel minden asztali környezet sajátossága más, az elrendezés és a beállítások is különböznek. Az egyetlen dolog, ami minden környezetben hasonló, hogy bármikor a beállításához kérni fogja a ro-

ot (vagy rendszergazdai) jelszavadat. Ez arra való, hogy megelőzze az engedély nélküli finomhangolást. Mindig tartsd biztonságban a root jelszavadat!

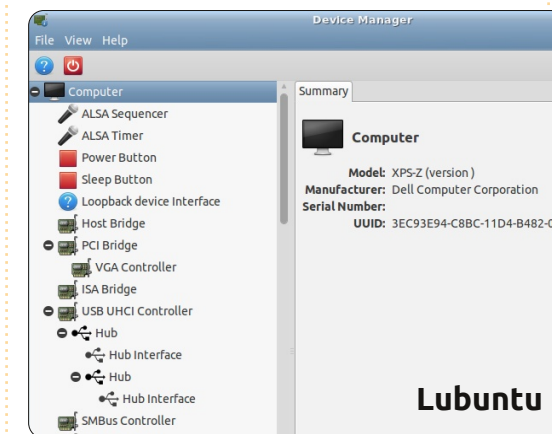
Eszközkezelő

A Windows másik létfontosságú része az Eszközkezelője. Ebben látni fogod az összes elérhető hardver listáját, és azt hogy működnek-e vagy sem. Az Eszközkezelő többek között engedi, hogy kiválassz a hardvereket, diagnosztizáld a problémákat és új meghajtókat telepíts. A Linux nagyon különbözik ebben, mivel nem használ meghajtókat mint olyat, de szerencsére a Linuxnak kiváló a hardverfelismerő képessége. Igaz, vannak kivételek a szabály alól. Bizonyos hardvergyártók olyanok, akiket a Linux felhasználók „tulajdonosnak” hívnak - ami azt jelenti, hogy nem túl nyitottak arra, hogy megosszák a dokumentációjukat a fejlesztőkkel és ez nagyon megnehezíti a fejlesztők számára, hogy bizonyos hardverek működni tudjanak Linux alatt. De mégis azt mondom, szerencsére ez elég ritka mostanság.

Hogy lásd, milyen hardvereid vannak az Ubuntu (Gnome) használatakor, először telepítened kell

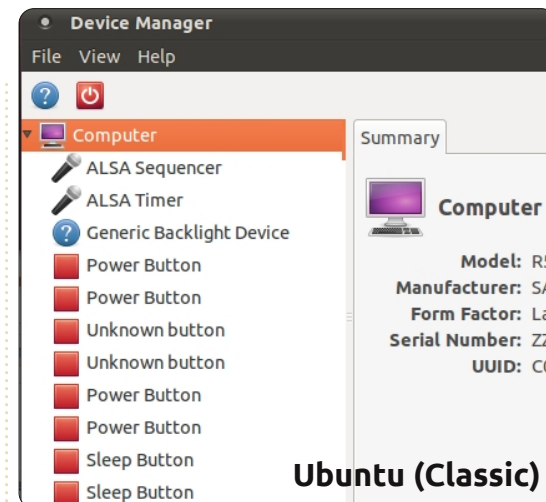
Kubuntu

Lubuntu

Xubuntu

Ubuntu (Classic)

Ubuntu (Unity)

Windows XP

egy programot. Mint minden a Linuxban, ez is többféleképpen tehető meg.

Terminálban:

- válaszd az Alkalmazások > Kellékek > Terminált, vagy kattints a panelen lévő Terminál ikonra.
- A terminálba gépeld be:

```
sudo apt-get install gnome-device-manager
```

Kérni fogja a jelszavadat. Gépeld be és üss Entert. (A jelszó nem fog megjelenni a képernyőn.)

Synapticban:

- válaszd a Rendszer > Adminisztráció > Synapticot, majd gépeld be a jelszavadat, amikor kéri.
- A felül található kis keresőmezőbe kezd el írni: gnome-device-manager
- Ha lassan gépelsz, látni fogod, ahogy a lista tartalma változik. A helyes program megjelenik, miután beütöttél pár karaktert.
- Kattints jobb egérgombbal a program nevére. Egy kis doboz jelenik meg, amelyben kiválasztod a „Kijelölés telepítésre” lehetőséget.
- Most kattints az Eszközsoron lévő Alkalmazás ikonra és a felbukkanó összefoglaló ablakban kattints ismét az Alkalmazásra.
- Tipp: Amikor szoftvert telepítesz, kapcsolj be a kiválasztó gombot,

hogy automatikusan bezárja az ablakot telepítés után.

Szoftverközpontban:

- válaszd az Alkalmazások > Ubuntu Szoftverközpontot.
- A jobb felső sarokban lévő keresőmezőbe gépeld be: gnome-device-manager, és pár karakter után ismét megtalálható a program.
- Kattints a program nevére a kijelöléséhez. Távolabb a jobb oldalon látsz egy Telepítés gombot. Kattints rá és a program települ - miután beírtad a jelszavad.

Az Eszközkezelő az Alkalmazások > Rendszereszközök menüben jelenik meg.

A Unity-ban, a legtöbb más verzióhoz hasonlóan több lehetőség van az ilyen típusú információk megjelenítésére. Az egyik módszer - bár nem túl intuitív - ha a „Dash Kezdőoldal” ikonra kattintasz és beírod a „Rendszert”. Észreveszel egy „Rendszerfigyelő” és egy „Rendszerinformáció” feliratú ikont. Mindkettő hasonló információkat nyújt, így fedezd fel szabadon mindkettőt, de amit keresel, az az eszközök - így kattints a „Rendszerfigyelőre”. Majd kattints a „Fájlrendszerek” rendszerfültre. Itt több más módod van az ilyen típusú információk megtekintésére - de sokkal részlete-

sebb információkkal. Próbáld ki ezt: a „Dash Kezdőoldalon” gépeld be a „Lemezt”. Itt két ikont fogsz látni „Lemezkezelő” és „Lemezhasználat-elemző”. Mindkettő nagyon hasznos lehet. Szánj rá némi időt, nyisd meg mindkettőt és nézz szét. Légy óvatos, a „Lemezkezelő” alkalmazás hozzáférést nyújt a merevlemez formázásához és fogadni mernék, hogy azt nem akarod megtenni. A „Lemezhasználat-elemző” másrészről nem fogja engedni, hogy lerombold a merevlemezt, de megengedi, hogy lásd, pontosan mi használja a merevlemez értékes területét. A Kubuntunál KInfoCentre van; a K > Alkalmazások > Rendszer > Információközpont alatt található. Alapértelmezésben a Lubuntu a Rendszerinformáció segédeszközt használja, amely a Menü > Rendszereszközök > System Profiler and Benchmark menüpontban található. . Ahogy a Control Center programot, a gnome-device-managert is könnyen telepítheted - amely sok hasonló információt nyújt, mint a Rendszerinformáció képernyő, de másképp szervezve és sokkal nagyobb részletezettséggel. Ha telepítetted, megnyithatod a Menü > Rendszereszközök > Eszközkezelő alatt. A Xubuntu is a gnome-device-managert és a kapcsolódó eszközöket használja, amelyeket a fentiek

A root/admin jelszavad állandó begépelése bosszantónak tűnik, de biztonságban és stabilan tartja a hardvereidet (és szoftvereidet)!

szerint telepítettek, és az Egér > Rendszer > Eszközkezelőben jelenik meg.

A legtöbb Linuxos eszközkezelőnek megfelelő program csak megjelenít egy listát arról, hogy milyen hardverek vannak a gépedben, de nem engedik, hogy bütyköld a hardvereket. A hardverbeállítást általában a vezérlőpult (lásd fentebb) megfelelőjében végzik - mivel a Linux látni akarja a root jelszavadat, mielőtt hagyná, hogy bármit beállíts. A root/admin jelszavad állandó begépelése bosszantónak tűnik, de biztonságban és stabilan tartja a hardvereidet (és szoftvereidet)!

A következő számban a fájlok mozgatásáról, átnevezéséről és kereséséről, valamint a fájlok törlésének/visszaállításának időnként zavarbaejtő módszereiről fogunk beszélni.

Az én történetem

Írta: az olasz fordító csapat

Mindenekelőtt szeretnénk megköszönni a lehetőséget Ronnie-nak és az egész csapatnak, hogy az olasz FCM-csapat cikket írhatott erről a csodálatos magazinnal. Kezdjük azzal, hogy a mi kis csapatunk az FCM első megjelenésével egy időben született, és azonnal csatlakoztunk is az olasz Ubuntu-közösséghez. Ma már az olasz LoCo-csoport hivatalos projektje vagyunk. Az évek során mi fordítottuk, szerkesztettük és tördeltük az FCM-et, a hivatalos olasz wiki egy erre kijelölt részében, ahol néhány tag közzéteszi a fordítások vázlatait, a többiek pedig átnézik; ha a cikket már importálni lehet Scribusba, újabb tagok beillesztik. Ehhez egy felhőszolgáltatás megosztott mappáját használják.

A csapat - saját maga koordinálására - sűrűn igénybe vette a levelezőlistát. Különösen mostanában, az okostelefonok és táblagépek idején bármikor tudunk egy-egy hordozható eszközzel a világhálóra csatlakozni, hogy a levelezőlistán egy-egy kérdést gyorsan megválaszolhassunk.

A csapat napi rendszerességgel használja a Freenode IRC csatornát (#ubuntu-it-fcm – gyertek ti is, várunk titeket szeretettel!). Itt összegyűlünk, és megbeszéljük a projekt részleteit; alkalmunk van egymásnak még egy pár viccet is mondani. (Vidám légkörben sokkal jobban lehet dolgozni!) Az IRC mindazonáltal arra is jó, hogy új tagokat vonjunk be a csapat munkájába, akik így teljesen odaszoknak.

Az utóbbi egy évben egy kicsit veszítettünk a lendületből, annyira, hogy a nemzetközi kiadáshoz képest 12 számmal voltunk lemaradva. Aztán 2011 júniusában hihetetlen akaraterővel elhatároztuk, hogy behozzuk a lemaradást. Mindössze három hónap alatt 13 számot fordított, lektorált és jelentetett meg a csapat! Az olasz csapat büszkén kijelentheti, hogy minden egyes FCM-szám hozzáférhető az anyanyelvükön, a különkiadásokkal együtt! Sőt, van eggyel több kiadásunk, ami csak olaszul jelent meg, ez egy gyűjtemény régebbi cikkekből.

A terveink között szerepel az,

hogy megismertetünk titeket a magazin e-Pub verziójával (amit e-könyv-olvasón is lehet olvasni) és a hangoskönyv-verzióval (amikor a fordítók maguk olvassák fel a cikkeket). Ez utóbbi már előrehaladott állapotban van, és hamarosan mindenki számára elérhetővé tudjuk tenni. Nem szabad megfeledkeznünk a gyengénlátókról: a GNU/Linux, az Ubuntu és általában a nyílt forráskód világának mindenki számára elérhetőnek kell lennie.

Most pedig jöjjenek az olasz FCM-csapat közreműködő tagjai, akik át kívánnak adni valamennyit abból az energiából, a lelkesedésből, a harmóniából és összetartásból, amivel sikerült a naprakésznek maradnunk.

És ne feledd:
HAJRÁ FCM Italia!

A fordítók mondták...

Kb. másfél éve dolgozom az olasz FCM csapattal (2010. április óta), és egyértelműen ennek a hatására váltottam egyszer és

mindenkorra Ubuntu-ra arról a bizonyos operációs rendszerről.

Mivel nem értek különösebben az informatikához, mindig húzódoztam attól, hogy átváltsak Linuxra. Az Ubuntu-közösség viszont nagyon sokat segített nekem, így egy napon rászántam magam a „nagy ugrásra”.

Belegondolva, mennyi mindent kaptam a közösség többi tagjától, úgy döntöttem, hogy ezt valahogy viszonznom kell. Ahogy az óriási olasz Ubuntu-közösségben nézelődtem, rátaláltam az FCM-csapatra. Korábban még soha nem hallottam a Full Circle Magazinról, így letöltöttem pár kiadást, és azonnal beleszerettem. El is határoztam, hogy szeretnék legalább egy kicsit én is hozzájárulni a munkájukhoz úgy, hogy besegítek a magazin fordításába.

Így találkoztam ezzel a csodálatos csapattal. Ezek az emberek lelkesek, állandóan új ötletekkel jönnek, és ezek az emberek érték el azt, hogy az olasz FCM-csapat áll a világon az első helyen (és én erre

nagyon büszke vagyok).

Nagyon szeretem a csapatot, és nem hagyom el soha.

„De... van itt még valami”: HAJRÁ FCM Italia! (...ahogy ezt az egyik csapattagunk szokta mondani.)

Cristiano Luinetti
(Palombo)

Bemutatnám nektek a valódi FCM Italy-t. Ez pár sorban szinte lehetetlen, különösen azok számára, aki nem ismerik a munkánkat. Mi egy olyan csapat vagyunk, akik nagyon szoros kapcsolatban vannak egymással, összetartóak, megbíznak egymásban, egymást a barátaiknak tekintik, nagyra tartják a csapatmunkát, és bármikor készek az új kihívásokra. Nekem a személyes fejlődésemet is szolgálta az, hogy részt vehetek ennek a csoportnak az irányításában, a személyes képességek és a csoport képességeinek összeegyeztetésében. Röviden egy keveset szenteltem időmből a csapatnak, de kijelenthetem, hogy ezerszeresen kaptam vissza mindazt, amit befektettem. Köszönöm, srácok, köszönöm, olasz Ubuntu-közösség, köszönöm, FCM Italy.

Marco Buono
(newlife)

Pár éve egy barátommal együtt elhatároztuk, hogy cikkeket fogunk fordítani a nemzetközi FCM-ből, a „Full Circle”-ből, és létrehoztunk az Ubuntu Wikin egy csoportot az olasz fordítóknak.

Az első három lefordított szám után kaptunk egy meghívást, hogy vigyük át ezt a projektet az olasz LoCo Teambe. Ez lett az „FCM csapat”. Azóta mindazoknak a barátainknak köszönhetően, akik a csoport tagjaként hathatósan közreműködtek, a magazin fordítása nagyot fejlődött. Minden trükk, technika és módszer, amit ma e csodás magazin fordításához, a lektoráláshoz és a szerkesztéshez alkalmazunk, itt született. A többi pedig már történelem.

Paolo Garbin
(paolettopn)

Az első megjelenés óta rajongok az FCM-ért. Ezért szoktam is ajánlani az ismerősöknek meg a rokonoknak, akiket már sikeresen meggyőztem, hogy próbálják ki az Ubuntu-t. Egy ismerősöm, akinek én telepítettem Ubuntu 11.04-et, azt

mondta nekem: „Érdekes, amiket az FCM-ben olvasok, de az én gépem valami egészen más van” (a legutolsó olasz nyelvű FCM-szám akkoriban a 39-es volt). Neki már 11.04-e volt, a magazinban meg még a 10.04-ről olvasott. Ez után döntöttem úgy, hogy csatlakozom az olasz FCM-fordítókhoz (nagyszerű csapat!), hogy elkerüljem, hogy más is mondhassa, amit a barátom is.

Fabrizio Nicastro
(bifslacko)

Már pár hónapja az olasz fordítócsapat tagja voltam, mikor úgy döntöttem, hogy valahogy megpróbálom én is az Ubuntu közösséget segíteni. Egy ismerősöm ajánlására kezdtem el olvasni az FCM-et, de gyakran elégedetlen voltam a fordítással, mert a mi számainkat nagyon lassan dobták ki. Aztán arra gondoltam: „Miért ne csatlakoz-

hatnék hozzájuk, hogy segítsék nekik?” Pár nap múlva már el is kezdtem nekik fordítani. Hamar sikerült beilleszkednem; nagyon barátságos légkör fogadott, hozzáértő és szívélyes emberekkel. Visszatekintve nagyon örülök, hogy pont a nagy hajtás idején lettem csapattag, amikor sikerült szinkronba hozni magunkat a nemzetközi megjelenéssel. Most, hogy ez a nagy „sprint” elmúlt, egy kicsit üresebbek lesznek a napjaim.

Mindenesetre azt gondolom, hogy az ilyen emberek jót tesznek az ingyenes, nyílt forráskódú szoftverek szellemének és filozófiájának.

Giuseppe D'Andrea
(intruder)

Mindig nagy élvezettel olvasom az FCM minden egyes számát, így pár hónapja úgy döntöttem, hogy csatlakozom az olasz fordítócsapathoz. Amellett a tény mellett, hogy a magazin kitűnő, hiszem azt, hogy az FCM Italy csodálatos emberekből áll, akikkel jól lehet együtt dolgozni. Beszélgetni, viccelődni is öröm velük, az ember kicsit felderül a hétköznapi unalmából. Tedd magad hasznossá, és érezd jól magad: az FCM Italy-nál mindkettő sikerülni fog!

Irene Bontà
(sharkbait)

Pár éve kezdtem együttműködni az FCM olasz fordítócsapatával. Jó ötletnek tartottam, és szerettem volna, hogy az olaszok is találhassanak benne érdekes dolgokat. Most is igyekszem hozzátenni valamit a csapat munkájához, de a többiek

fantasztikus munkát végeznek, az FCM pedig jobb, mint valaha.

Dario Cavedon
(iced)

A 37. szám óta vagyok a csapat tagja. Gyakor a csapat (pedig már korábban is olvastam a magazint). Eleinte azért dolgoztam velük, mert szerettem volna az angolt gyakorolni, tesztelni, új dolgokat tanulni, valami jót tenni, adni valamit magamnak és másoknak, egy megosztott projektben együttműködni. Az FCM egy kitűnő példa arra, mennyire fantasztikus az, amikor emberek ingyen profi módon és alaposan, együtt fejlesztenek egy projektet. Most az olasz FCM fordítócsapatáról írom a következő diplomamunkámat. Legalább mindenkinek átadom, megérdemlitek.

Davide Miceli

Én a fordításommal mondok köszönetet az FCM csapatnak. A munkátokat még az is értékeli, aki más nyelvet beszél.

Szükséges volt az űrt kitölteni, és egyben a nyakunkat tettük volna rá, mert a lejárt cikkek olyan taszítóak. Megnyertük a fogadást, és most tartsuk is az iramot!

Gianluca Santoro
(Geekluca)

A mai napig emlékszem, mikor 2007-ben csatlakoztam a „Gruppo FCM”-hez. Azóta is folyamatosan dolgozom a magazinnak, a szabad szoftver kultúrájának terjesztése lebeg a szemem előtt. Ami még mindig lenyűgöz, az az, hogy nem tudom, hogy én adtam-e többet ennek a csoportnak, vagy én kaptam többet tőlük. Mellesleg: köszönöm, Gruppo FCM!

Aldo Latino
(aka aldolat)

Néha nehéz otthagyni a fizetős szoftverek kényelmes világát, és felveszt ugrani a szabad szoftverébe. Én kb. három éve hátróztam el magam – akkor váltottam Ubuntura. Nagy rajongója lettem ennek az operációs rendszernek legalább öt utánpótlás emberrel a zsebemben. Amint bent voltam, a következő logikus lépés csak az lehetett, hogy én is adjak valamit a közreműködésemmel. Mivel nem igazán értek a számítástechnikához, egyértelmű volt, hogy az FCM fordítócsapatához csatlakozom. És külön örülök annak, hogy ha elérjük a célunkat, akkor ez, bár csak kis részben, nekem is köszönhető!

Roald De Tino

Mikor először elkezdünk arról beszélni, hogy össze kellene szedni és utol kellene érni magunkat, eszembe jutott W. Churchill egy mondása: „A pesszista minden lehetőségben észreveszi a nehézséget; az optimista minden nehézségben a lehetőséget látja.” Nyilván nem volt egyszerű a dolog, de a tagok hihetetlen elkö-

telezettsége meghozta a gyümölcsét, és büszke vagyok arra, hogy ennek én is a részese lehettem.

Giuseppe Calà
(gcala)

Újonc Linux-felhasználó vagyok. Kipróbáltam néhány disztrót, és azt gondolom, az Ubuntu több mint méltó alternatívája a Microsoft világának. Hogy miért gyakorolt rám a közösség akkora hatást? A filozófia miatt, amin alapul! Nemcsak az ingyenes szoftverek miatt, de a megosztás öröme miatt is.

Nemrég fedeztem fel a Full Circle Magazint is, és láttam, hogy az olasz fordítás nagyon lemaradt az angol nyelvűek mögött. Elhatároztam, hogy segítek a csapatnak azáltal, hogy fordítom a cikkeket, és közreműködésemmel adok a közösségnek. Remélem, hogy egyre többeknek lesz lehetősége felfedezni és megismerni a Linux és az ingyenes szoftverek hihetetlen képességeit. Mit is mondhatnék az FCM Italy-ről? Nagyon büszke vagyok, hogy a tagja lehetek, mert fantasztikus a hangulat, és ettől vagyunk pont olyanok, mint egy nagy család!

Francesco Cargiuli

Nagy örömmel csatlakoztam ehhez a csoporthoz, mert itt mindenki segít a másoknak. Ez a bizonyos „sprint” volt az, amitől mindannyian még elkötelezettebbek lettünk, amitől még többet dolgoztunk. Ezt eleinte nem is vettem észre. Azon túl, hogy ismerjük egymást és együtt dolgozunk, minden olasz Linux-szerető felhasználónak egy ingyenes, naprakész magazint kínálunk. Mit akarhat még az ember az élettől? És végül, de nem utolsósorban: köszönet mindenkinek az FCM csapatban!

Alessandro Losavio
(alo21)

Az utóbbi évek fejlődése ellenére sem lehet letagadni azt, hogy az ingyenes szoftverek világa még mindig félig ismeretlen sok PC-felhasználó számára. Sokan még mindig fizetős szoftvert használnak – nem a döntésük alapján, hanem információhiány miatt. Én – a magam szerény módján – áttérítettem a ma-

gam és a barátnőm családját is Ubuntura. Ez volt az első lépés, mintegy demonstrálva azt, hogy az új dolgokat nagyon jól be lehet illeszteni a hagyományos keretek közé. Jó lehetőségnek tűnt az FCM fordítócsapat, hogy a képességeimet egy közös cél érdekében használhassam. A közösségnek az adja az erejét, hogy mindenki – a képességeihez mérten – tud segíteni a másoknak.

Giulio Tani

Én már régóta Linux- (Ubuntu-)felhasználó vagyok. Az igazság az, hogy Olaszországban nemigen közismert, senki sem ismeri a nyílt forráskód kifejezést. Igyekeztem áttéríteni az összes iskolát, főleg az enyémet (ITIS), Ubuntura, mert ez egy különleges operációs rendszer, ingyenes, naprakész, ráadásul vírusirtó sem kell hozzá... Teljesen biztonságos, nem kell félni behatolástól... De ezek az iskolák nem akarják ezt elhinni. Valamelyik nap, ahogy az Ubuntu-t használtam, feltettem ma-

gamnak a kérdést: „Miért is ne segíthetnék az olasz Ubuntu-közösségnek?” Eleinte nem vettem túl komolyan. Az Ubuntu-test csoportjához csatlakoztam. Tárt karokkal fogadtak. Utána váltottam az Ubuntu-promotion csoportra. Aztán az egészségem miatt többször sokáig távol kellett maradnom, de amikor visszatértem, mindig ugyanazokkal a tárt karokkal fogadtak. (Ez igazán irigylésre méltó... Más helyeken az ember ilyesmiről csak álmodozhat :D) De most már az olasz FCM-csapatban is benne vagyok. Beilleszkedtem ebbe a kedves, barátságos és befogadó csapatba! Jól tudunk együtt dolgozni, és büszke vagyok, hogy ehhez én is egy kicsit hozzájárultam. Jók vagytok, Srácok! :D

És még valami: TELJES SZÍVEMBŐL KÖSZÖNÖK MINDENT, FCM-CSAPAT! <3

Mirko Pizii
(hallino1)

Egy számítógépes magazinban olvastam először az Ubunturól. Utána megnyitottam a böngészőmet, és megnéztem az Ubuntu weboldalt. Végigböngésztem az oldalakat, és rátaláltam erre az FCM-projektre. Nagy rajongója vagyok a nyílt forráskódnak és az ingyenes progra-

full circle magazine
ubuntu-it
traduzione italiana

moknak, és szeretek tesztelni, hogy megtaláljam a gyengeségeket. Szeretem javítani az angolról olaszra történő fordítások minőségét is. Csatlakoztam tehát az olasz FCM-csaphoz, ahol átnézem a cikkeket, hogy szakszerűbbek legyenek, de azért is, hogy az olvasók ne találjanak benne semmilyen elírást.

Riccardo Vianello.

Mi egyebet mondhatnék én, aki éppen csak, hogy csatlakozott ehhez a supercsoporthoz? Korábban is mindig követtem a munkájukat, mint afféle megfigyelő. És olyan fantasztikus munkát végeztek mindig, hogy eldöntöttem: közéjük akarok tartozni!!... Így is tettem, csatlakoztam hozzájuk. Aktívan részt veszek a csoportos tesztelésekben, de itt is szeretném a képességeimet kamatoztatni, mert az Ubuntu közösség megérdemli - és nemcsak ők, hanem ez a csapat is! Az együttműködés felemelő... ezért itt vagyok!! Gratulálok az egész FCM-csapatnak!

Antonio Allegretti
(Tiranno)

Az én személyes „FCM történetem” abban a pillanatban kezdődött, amikor elkezdtem használni az Ubuntu 6.10 Edgy Eft-et. Ott rögtön a rabja lettem. Nahát, már eltelt 5 év! Egy olyan operációs rendszert kerestem, amit a Windows helyett használhattam volna. Egy ismerősöm (aki már akkor az FCM-csapat tagja volt) mutatta meg az Ubuntu-t és az Ubuntu-it közösséget. Nagyon megtetszett, ezért azóta egyre erősebb bennem a vágy, hogy másoknak is megmutassam az Ubuntu filozófiáját. De sajnos nem vagyok programozó, így együttműködésem egyetlen módja, hogy ismertetőket fordítok, vagy valami hasonlót. Így angoltudásomat is fejleszttem, és a közösségnek is visszaadhatok valamit a lelkesedésemből. Ugyanez az ismerősöm bemutatott az FCM-csapatnak – és így lépett az életembe az FCM. Együtt fordítottuk a számokat, de ahogy az az önkénteseknél előfordul, az emberek elkezdtek elmaradozni, és néha frusztráló volt olyan szoftverekről szóló cikkeket fordítani, amelyek fejlesztése már leállt. De sok történetnek van jó vége, és az FCM Italy superhősei, új erők segítségével, elérték céljukat!

Marco Letizia
(letissier85)

Már több, mint két éve, hogy csatlakoztam az olasz FCM-csaphoz. Akkoriban kezdtem én is Ubuntura áttérni, és szerettem volna valami részt vállalni a közösség életében, és az angolt gyakorolni. Csodálatos élményben volt részem, az emberek fantasztikusak, és az évek során egyre többen csatlakoztak hozzánk. Büszke vagyok, hogy ennek a csapatnak a tagja lehetek, amelyiknek sikerült elérni egy nagy célt: az összes eddigi számot lefordítani. Köszönök mindent a fordítótársaimnak, és sok sikert kívánok mindannyiuknak. Jók vagyunk, srácok!

Luigi Di Gaetano

A szerkesztőtől

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy megköszönjem minden fordítócsapatnak a világon azt a sok fáradozást, amivel lefordítják a Full Circle magazint az anyanyelvükre.

Valakinek kétségei vannak afelől, hogy az FCM valaha is megjelenik az ő nyelvén? Nos, a csapatot neked kell elindítanod. Ha így teszel, dobj egy levelet (ronnie@fullcirclemagazine.org) nekem és én elküldöm a hozzáfért a sima szöveges és Scribus fájlokhoz, valamint segítek amiben tudok.

Igaz, áttolhatnánk a nyers szöveget a Google Fordítón keresztül is és kiadhatnánk, mint egy lefordított változatot, de (sajnos) nincs időm egynél több változat szerkesztésére, és nem kétséges, hogy a Google Fordító milyen szinten rondítana bele egy-egy fordításba. Szóval, csak rajtatok (olvasókon) múlik, hogy lefordítsátok az egyes számokat!

Minden jót!
Ronnie

Az első Linuxom Ubuntu 9.10 volt. Volt egy régi számítógémem, amit már le kellett cserélni, és valami olcsó és biztonságos megoldást kerestem, amivel tudok netezni, e-mailezni, pár egyszerű számítást végezni, levelet írni, és így tovább.

Akkoriban Firefoxot használtam, és úgy gondoltam, a nyílt forráskód jó alternatívája lehetne a Windowsnak. Némi kutatás után az Ubuntu esett a választásom. Ki akartam próbálni, így a Wubival telepítettem a gépre. Mit mondhatnék?... Működött. Az ubuntuusers.de segítségével minden jól működött. Vettem egy régi P4-es gépet olcsón (kevesebb, mint 30 €-ért), vettem hozzá egy második merevlemezt (500 GB), még 2 GB RAM-ot, egy olcsó Nvidia videokártyát, sőt, még egy TV kártyát is. Így kevesebb, mint 200 €-ból lett egy működő gépem, amin most az Ubuntu 10.10 fut.

Eddig minden a legnagyobb rendben. A géppel el tudom végezni mindazt, amit eredetileg is akartam, és itt akár meg is állhatnánk, és mondhatnánk, hogy micsoda sikertörténet.

De ha jobban megnézem, el kell ismernem, hogy néhány dolog NEM működik. Nem alapvető problémák, de azért megnehezítik az életemet.

- Garmin navigációs rendszert használok, amihez állandó térképfrissítés jár. Linux alatt egyáltalán nem tudom frissíteni az eszközt. Lehet, hogy van rá megoldás, de már így is sok-sok órát töltöttem a keresgélésével, és elegendem van belőle.

- a másik eszköz, ami nem működik, az a Garmin Forerunner 50. Az edzések alatt rögzített adataimat ANT+ technológiával viszi át a számítógépre. Sajnos Linux alatt nem.

- a feleségem iPodja. Valahogy sikerült működésre készítenem, de nem működik tökéletesen. A dalok szinkronizálása mindig nagyon nehézkes.

- megpróbáltam pár videót az Apple .mov-jából .avi-ba konvertálni. Linux alatt egyszer sem sikerült, sem WinFF-fel, sem VLC-vel. XP alatt viszont ugyanezekkel a programokkal hibátlanul működött.

- ha összehasonlítom az OpenOffi-

ce-t vagy a LibreOffice-t a Microsoft hasonló termékével, mintha két különböző bolygóról jönnének. Ne értsetek félre: a nyílt forráskódú programok megteszik, amit meg kell tenniük, és a fejlesztők is egyszerű munkát végeztek - de egy munkahelyi környezetben nem tudom nélkülözni az Excelt. A

nyílt forráskódú megfelelője legalább 10 évvel le van maradva mögötte. Ez tény.

Ez csak néhány példa, ami miatt nem lesz soha a Linuxnak 2-3 %-nál több felhasználója a fejlett világban (EU/USA/Japán stb.).

Végül úgy oldottam meg, hogy a két merevlemezen XP-t és Ubuntu-t futtatok. De őszintén szólva, noha az Ubuntu nagyszerű, a 10 éves XP a legtöbb dolgot sokkal jobban csinálja, mint az 1 éves Ubuntu.

Addig, amíg a „Linux-cégek” (Canonical, Red Hat stb.) nem ülnek le tárgyalni a Nokiával, az Apple-lel, a Canonnal, a Samsunggal, a Garminnal, a TomTommal (és még folytathatnám), hogy meghatározzák a

perifériás eszközök futtatásának szabványait, addig a legtöbb felhasználó vissza fog térni a Windows-hoz vagy az Apple-höz hosszú távon.

Az átlagfelhasználónak sem tudása, sem ideje nincs arra, hogy az eszközeit működésre bírja.

A Linuxnak meglenne az a képessége, hogy komoly szerepet játsszon az operációs rendszerek piacán, de én nem látok egyetlen működő stratégiát sem, amivel fel tudná venni a versenyt a Windowszal vagy az Apple-lel - és ez nagy kár.

Ez csak az én saját eszmefuttatásom a nyílt forráskódról. Elszigetelt környezetben kitűnően működik - sajnos semmi több.

Mindenesetre maradok a Linuxnál. Tetszik, ahogy kinéz, jóleső érzés használni. Sokkal nagyobb biztonságban érzem magam, ha pl. az interneten szörfölök, de sajnos a Windowstól nem tudok eltekinteni (pedig eredetileg szerettem volna).

De azért a Full Circle Magazint továbbra is írástok, nagyon szeretem.

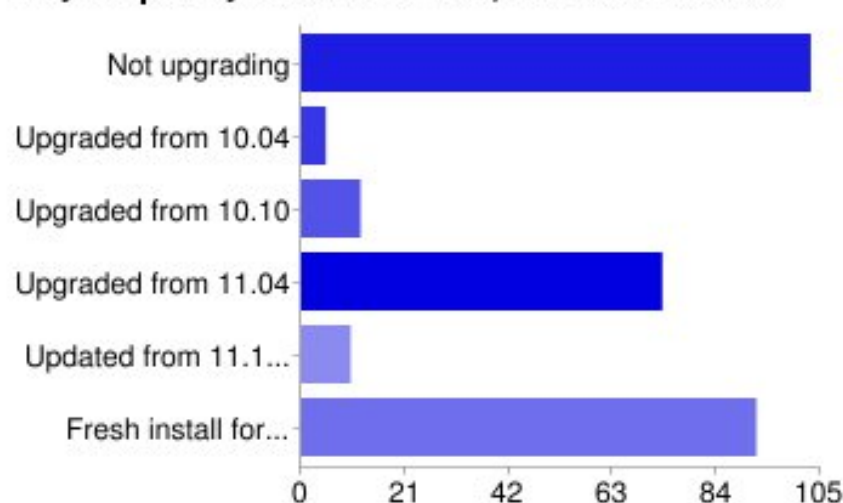

Szerintem...

A hónap kérdése:

Frissítetted az aktuális rendszeredet, vagy tisztán telepítetted?

Did you update your current install, or do a fresh install?

Not upgrading	103	35%
Upgraded from 10.04	5	2%
Upgraded from 10.10	12	4%
Upgraded from 11.04	73	25%
Updated from 11.10 (alpha/beta/RC)	10	3%
Fresh install for me!	92	31%

Miért frissítettél új telepítés helyett?

- 11 Hogy megmaradjanak a felhasználók és az alkalmazások.
- 11 Így megmaradnak a telepített programok és az állományok.
- 11 Nem akartam kockáztatni, hogy elveszen az adataimból és/vagy beállításaimból valami.
- 11 Megtartja a kedvenc beállításaimat, ráadásul a korábbi frissítések nem sikerültek, úgyhogy most próbálkozom.

- 11 A 11.10 lemezről való telepítése nem működik a laptopomon.
- 11 Ki akartam próbálni, hogy most sikerülni fog-e a frissítés.
- 11 Tudni akartam, hogy működik ez az egész – ha nem sikerült volna, még mindig telepíthettem volna újonnan. Tökéletesen működött, ezt a ZaReason laptopot egyenesen Linuxra találták ki.

Ha újonnan telepítettél, miért nem frissítetted a

meglévőt?

- 11 Az ubuntu frissítések mindig problémát okoznak. Sokkal egyszerűbb tiszta lappal indulni, a fájlokat meg egy külső meghajtóról visszahozni. A trükkös beállításokat viszont le kell jegyezni.

Gyorsabb marad így a rendszer, és tisztább, bevált régi módszer!

Kevesebb káosz, kevesebb ellentmondó konfigurációs fájl.

- 11 Oprendszereket soha nem frissítetek.

- 11 A váratlan programhibák elkerülése miatt.

- 11 Hallottam a horrorsztorikat arról, hogy a dolgok tönkremennek rendszerfrissítés után. Az újratelepítés tűnik a problémák elkerülésének egyszerű módjának.

- 11 Szeretem a tiszta, friss telepítést. Van egy külön /home partícióm, így bármikor újra tudom telepíteni.

- 11 Kb. 20 percig tart az új rendszer telepítése, ezzel szemben a frissítés két óra.

- 11 Bizalmi kérdés – a múltban szármalasan elrontotta.

- 11 A frissítés tovább tart, és nem mindig működik.

- 11 El akarom kerülni azokat a problémákat, amiket a különböző verziójú szoftverek okoznak, és nem akarok zűrzavart. A tapasztalataim azt bizonyítják, hogy az új telepítés a legprobléma-mentesebb megoldás.

„Rátaláltam az Ubuntu Remixre és a Gnome3-ra!

Ha nem frissítettél, miért nem?

„Még mindig a 10.10-et használok, és elégedett vagyok vele.

Megvárom, hogy a Unity a 12.04-es verzióra kiforrott legyen.

„Nem szeretem a Unity-t, és az sem tetszik, hogy frissítéskor nem választhatom a Gnome-os felületet. Ha kell, átváltok egy másik disztribúcióra, hogy megtarthassam a Gnome-ot.

„A Unity miatt váltottam Mint-re

„Nem választhatok asztali környezetet, úgyhogy váltottam a Debian Squeeze-re.

„Nem szeretem a Unity-t, sem azt az irányt, amelyet az Ubuntu követ. Váltottam a Mint 10-re, de figyelgetem a Mint Debian Editiont.

„Jobban szeretem az LTS-verziókat: kevesebb bajom van velük.

„Csak LTS-eket használok. Amit változtatok, az a tárolóhely, hogy a legfrissebb programokhoz hozzáférhessek, pl. LibreOffice, Firefox stb.

„Végre sikerült úgy beállítanom a 11.04-et, ahogy szeretném. Nem látom úgy, hogy a 11.10-re érdemes volna váltanom.

„A Gnome 2 nekem tökéletesen megfelel, a 9.04-ről 10.04-re frissítés rossz élmény volt.

Az 56. kiadás kérdése:

Csatlakoznál-e az FCM csapathoz IRC-n egy nem hivatalos találkozóra havonta egyszer?

A <http://goo.gl/BEuYb> oldalon tudsz válaszolni.

KÉRÉS A PODCAST PARTYVAL KAPCSOLATBAN

Ahogy azt hallhattátok a podcastban, szeretnénk hallani a ti véleményeteket a show bizonyos részeiről.

Ahelyett, hogy csak úgy fecsegnénk a levegőbe arról, hogy éppen milyen csapások érnek minket, miért ne segítenétek inkább egy topic-kal és néznétek a horizont fölött kialakuló gombafelhőket! Elég valószínű, hogy mind a hárman azonos véleményen leszünk.

Vagy, hogy egy még radikálisabb gondolattal álljunk elő: küld el nekünk a véleményed közreműködőként.

Kommenteket és véleményeket a saját Ubuntu Forum részlegünkön, pontosabban a fullcirclemagazine.org podcast oldalán várunk, vagy emailben a podcast@fullcirclemagazine.org címen. Ide egy 30 másodpercnél rövidebb hangfájl formájában is elküldheted a véleményed. **A kommentek és a hangfájlok terjedelme a későbbiekben szerkeszthető. Kérlek ne feledjétek, hogy ez egy családbarát műsor.**

Nagyon jó lenne, ha a közreműködők meg tudnának jelenni a műsorban és személyesen is el tudnák mondani a véleményüket.

Robin

MORE UBUNTU!

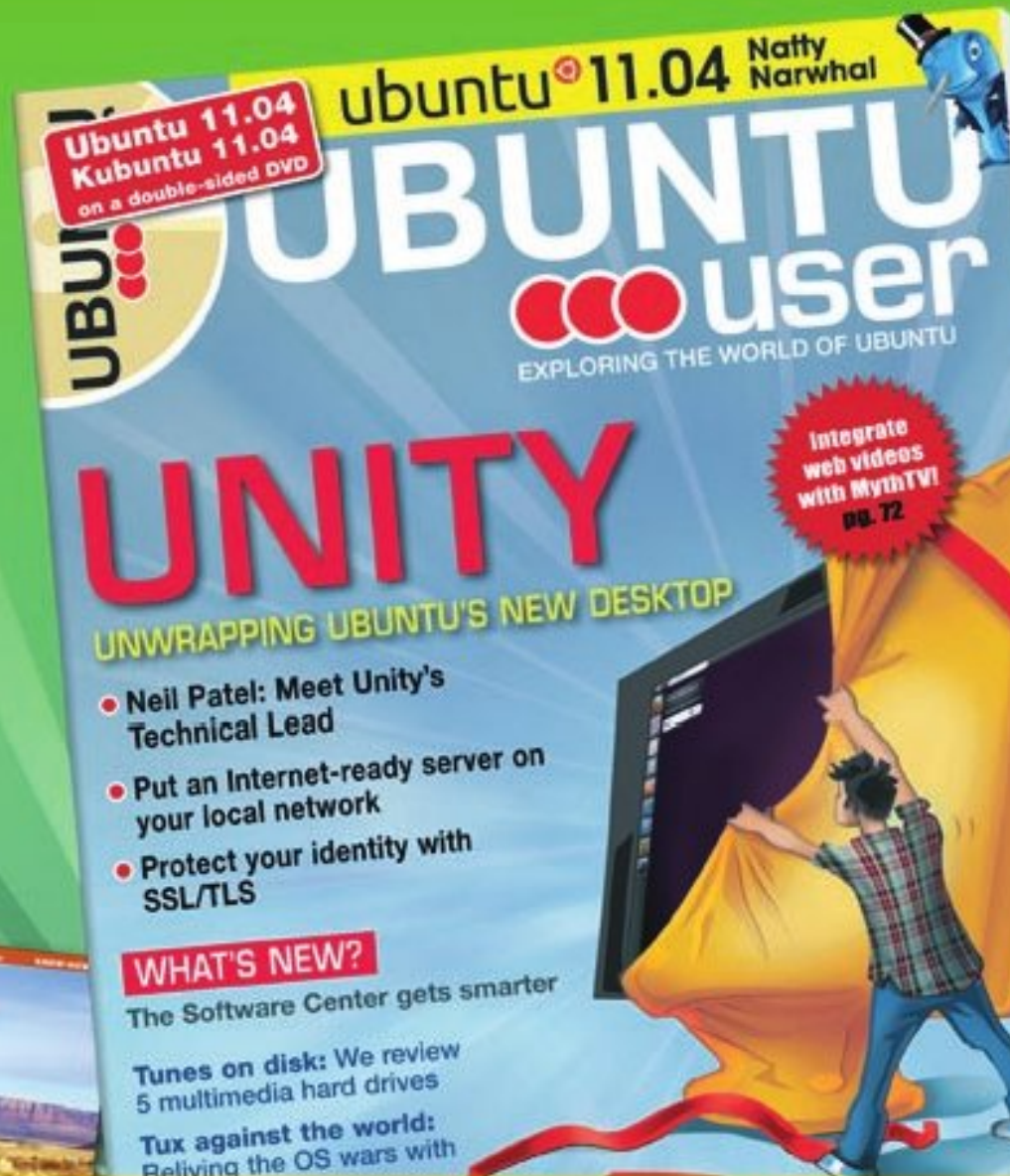
Can't get enough Ubuntu?
We've got a whole lot more!

Ubuntu User is your roadmap to the Ubuntu community. In the pages of **Ubuntu User**, you'll learn about the latest tools, best tricks, and newest developments in the Ubuntu story.

DON'T MISS ANOTHER ISSUE!

UBUNTU-USER.COM/SUBSCRIBE-NOW

FOLLOW US ON

TWITTER: UBUNTUSER

FACEBOOK: UBUNTUSERMAG

Eveken keresztül a BackTrack Linux volt az IT-biztonsági szakemberek számára az egyetlen lehetőség az ún. penetrációs tesztek végrehajtásához - vagy csináltak maguknak saját, módosított operációs rendszert.

A lehetőségek tárháza kb. egy éve bővült a BackBox-szal. Ez egy Ubuntu-alapú oprendszer (végülis a BackTrack is valami ilyesmi), amit olasz fejlesztők hoztak létre.

Ránézésre a kettő majdnem azonos (pár dologban ténylegesen azok is), de számottevő különbség van kettejük között, így a kettő megérdemel egy alapos összehasonlítást.

Történet és az alapok

A **BackTrack**-et 2006-ban hozták létre svájci fejlesztők két Knoppix-alapú oprendszer egyesítésével (a Whax-szal és az Auditor Security Collection-nal). A Knoppix-ből fejlesztett Slax-alapú disztribúciók (live-CD-n) 2009-ig voltak használatban. Ezután váltottak Ubuntura, így

jött létre a BackTrack 4. A BackTrack 5 Revolution (Ubuntu 10.04 LTS Lucid Lynx alapokon) 2011 májusában jelent meg, majd 2011 augusztusában jött a mostani változat, a BackTrack 5 R1, szintén Lucid-alapokon.

A **BackBox** viszont olasz fejlesztők érdeme és 2010 előtt nem is nagyon lehetett vele találkozni, online legalábbis nem. Itt-ott megemlégették az 1. verziót (az RC-t, majd a bétát), de még a distrowatch.com sem tesz róla említést egészen a 2011 szeptemberi 2. verzió megjelenéséig. A jelenlegi verzió, a BackBox 2 Ubuntu 11.04 Natty Narwhal alapú. Ez már az 1.x-verzió továbbfejlesztése, ami a BackTrack-hez hasonlóan 10.04-es alapokra épült.

Weboldal

A **BackTrack** weboldalát (backtrack-linux.org) leginkább az eklektikus jelzővel lehet leírni. Mottójuk, a "minél csendesebb vagy, annál többet hallhatsz" és a "The Ninjas Guide To BackTrack" nevű wiki-oldaluk után el lehet képzelni, mi min-

den lapulhat a sötétebb sarkokban, s lassan előtör az emberből a paranoia... Valószínűleg a háttérben világító lángok sem sokat segítenek - olyan benyomása támad az embernek, hogy ettől az operációs rendszertől a pokol tüzeiben fog égni.

Ha elmélyedünk a weboldal tartalmában, találunk egy listát a tanfolyamaikról. Állításuk szerint a „legjobb védekezés a támadás”, és minden tanulójuknak azt javasolják, hogy megfelelően ellenőrzött környezetben mindenki végezze el a penetrációs tesztet. Némely tanfolyam ingyenes, bár ezek szemlátomást a drágább és hosszabb tanfolyamok bevezetői. Nekem a legjobban egy 4000\$-os, ötnapos, Karib-szigeteki kurzus tetszett, bár sajnos nem az én pénztárcámhoz találtak ki.

Átugorhatunk egyből az offensive-security.com-ra is, ott egyből megtaláljuk a tanfolyamokat, bár az oldal szinte semmiben sem különbözik a BackTrack saját oldalától. Ráadásul a .com-végződés egyértelműen a pénzkaszálási szándékra utal. A legtöbb fejlesztő

ugyan a saját honlapjára szokta kitenni az ilyesmit, de a legtöbb ilyenért nem is kell túl mélyen a zsebbe nyúlni.

A fórumok széles körűek, átfo-gók, itt-ott ismertető is vannak elszórva, bár több száz, ha nem több ezer bejegyzést kell átfésülni.

A **BackBox** honlapja kicsit más. Nagyrészt angol nyelvű, de a fórumok legalább fele olaszul van, ezért szükség lesz a böngészőnk fordító kiterjesztésére. Ráadásul van vagy 3 oldalnyi videós instrukció, amikben szinte semmi beszéd nincs (csak csináld, ahogy mutatják), de nem árt feltupírozni az olasztudást, mert a képernyőn látható oprendszer olasz nyelvű (fura, mert a képernyőképeken amerikai zászló látható a panelen).

A BackTrack-kel ellentétben a BackBox nem akar semmilyen oktatási anyagot pénzért ránk sózni, bár azt különösnek találtam, hogy Google-linkek vezetnek további Linux-disztribúciókhoz (pl. Suse). Ez kb. olyan, mintha egy Ford-márkakereskedő Chevroleteket reklámozna).

A BackTrack-hez képest aprócska a fórum, de ez az OS még csak 1 éves és most próbál felhasználókat toborozni. Mivel a biztonsági programok jó része ugyanolyan, vagy majdnem ugyanolyan, mint a BackTrack, a felhasználók könnyedén segítséget kaphatnak szükség esetén a többiek fórumain.

Látszólag van olasz nyelvű oldala is (<http://backbox.opensoluzioni.it>), de nekem nem töltődött be. Egy gyors keresés szerint valószínűleg megszűntették és átvette a helyét az angol verzió.

Méreték és opciók

A **BackBox** két asztali környezetet csomagol egybe, az Xfce-t és a BackBox Session-t (egy Xfce-változatot alsó dokkal, felső panellel és némileg kifinomultabb háttérdesignnal, mint a standard Xfce). 2011 elején úgy tűnt, hogy Fluxbox-felület is lesz benne, de azt nem tudom, hogy a mostani verzióban benne van-e (a Fluxbox-nak volt jópár gyerekbetegsége, sokkal több, mint ennek az oprendszernek, lehet, hogy idővel eltávolították).

32 bites (913 MB) és 64 bites (945 MB) verzió is hozzáférhető, de

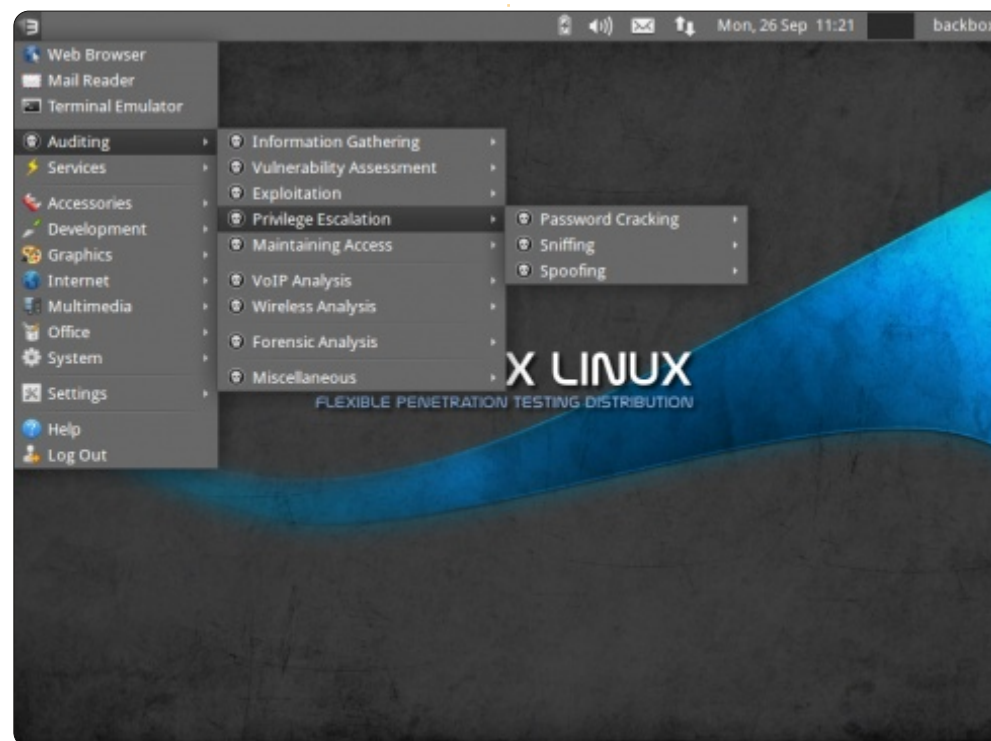
nem lehet őket egyszerre letölteni.

A **BackTrack** Gnome-ot és KDE-t ajánl asztali környezetnek (32 és 64 bites konfigurációban), de a két környezet kombinálása helyett külön vannak, így ha a felhasználó mind-egyik verziót ki akarja próbálni, 4 csomagot kell letöltenie.

Függetlenül a választástól, az img-fájl kb. 2 GB.

Korábbi verziók frissítése

Noha mindkét oprendszer Ubuntu-alapú, a frissítés nem úgy megy, hogy rákattintunk a Frissítéskezelőre és utasítjuk, hogy telepítse a következő hozzáférhető verziót. A módosítás nélküli operációs rendszerekkel ezt megtehetjük, de egy különleges, biztonsági célokat szolgáló szoftverrel nem.

A **BackTrack** esetében nincs is frissítés opció, ezt a weboldalukra is kiírták. Aki mégis frissíteni akar, annak a rendszer újratelepítését javasolják. Legalább nem kell túl sokat vacakolni. Ami viszont bosszantó, hogy az új verzió megjelenésével a régebbi változatok összes támogatása megszűnik. Az alapszolgáltatásokat még lehet hogy támogatja az Ubuntu, de az összes biztonsági program esetében abban a pillanatban megszűnik a támogatás.

Személyes tapasztalataim ugyan nincsenek, de néhány felhasználótól azt hallottam, hogy amikor az alapokat akarták Ubuntu 10.04-ről 11.04-re frissíteni, onnantól kezdve néhány biztonsági program felmondta a szolgálatot. Úgyhogy mindenki saját felelősségére frissítsen!

A **BackBox** nem említi a honlapján ezt a problémát, de a fejlesztő, Raffaele Forte egy e-mailben azt írta, hogy a felhasználók itt is újra kell, hogy telepítsék a rendszert. Azt meg majd meglátjuk, hogy az Ubuntu-frissítések mennyire befolyásolják a dolgokat, mert Natty alatt minden szépen működik, és feltételezhetően a további frissítések sem tesznek nagyobb kárt a rendszerben.

Tanács? Vegyük elő az aptoncd-t, csináljunk biztonsági mentést azokról a programokról, amiket használni akarunk és reménykedjünk, hogy a biztonsági programok az új telepítés után is ott lesznek és működni fognak.

Telepítés

Mindkét oprendszert használhatjuk live-módban és pendrive-ról. Ha csak nincs szükségünk hordozható üzemmódra, ne használjuk ezeket, mert meglehetősen lassúak.

A valódi kihívás a teljes telepítés, ez viszont néha tele van felesleges kockázatokkal.

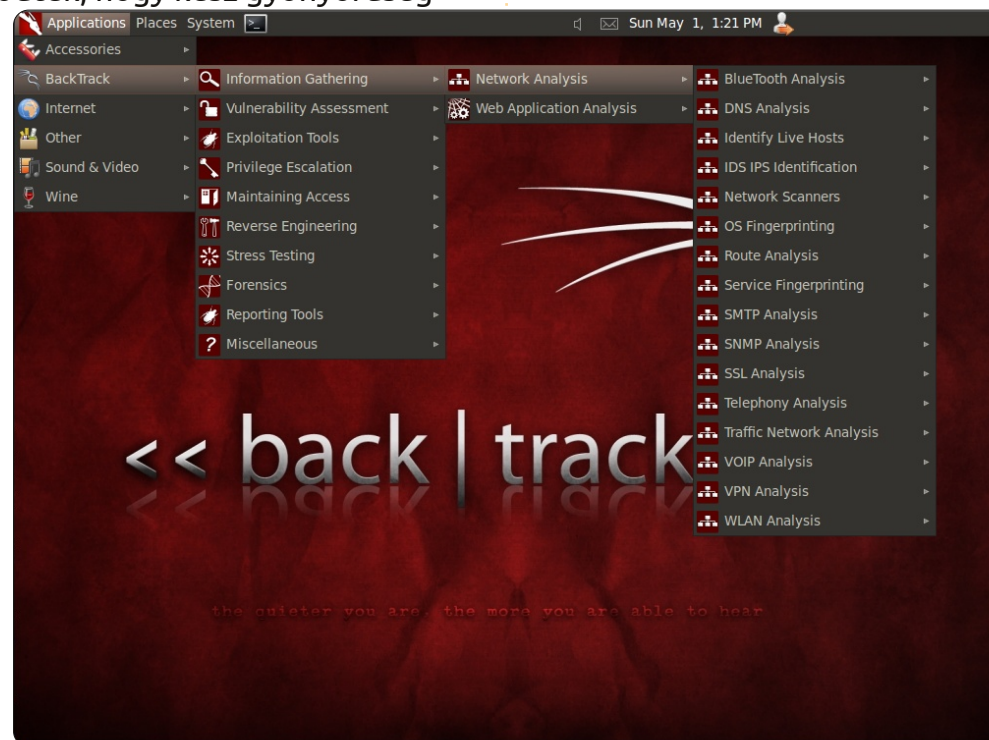
A **BackTrack** ilyen tekintetben egyedülálló. Minden felhasználónak rendszergazdaként kell bejelentkeznie. Így viszont nem működik a szokásos Ubuntu telepítési módszer, mert sem felhasználónév, sem jelszó nem szükséges. Az oprendszert telepítettük – ennyi az egész. Az egyetlen energiaráfordítás csak annyi, hogy meg kell határozni a felhasználható lemezterület méretét.

DVD-ről – a végső újraindításig – kb. 30 percet vesz igénybe a telepítés, illetve egy átlagos Ubuntu-telepítés idejét.

A **BackBox**-ot klasszikus Ubiquity-felülettel lehet telepíteni, és 17 perc alatt készen is volt. Annyi idő kellett csak neki, amíg kimentem, hogy csináljak magamnak egy szendvicset.

Mindkettő nagyon jól felismeri a hardvereket – bár az egyetlen ilyen nálam az ATI/AMD videokártya volt. Vezeték nélküli módban is úgy működtek, hogy kész gyönyörűség

volt, bár a BackTrack-nél pár dolognak utána kellett olvasni.

Mindkettőnél kb. 200 MB-nyi frissítés volt, amit még telepíteni kellett – a BackTrack-nek ez jó, mert az még a tavalyi Linux-ra épül.

A lemezterület-igény nagyjából 1 DVD-nyi. A BackTrack 10 GB-nyi helyet javasol, a BackBox 2 GB-nyit. A BackTrack jobban közelít a való-

sághoz, a BackBox meg vagy elavult ilyen tekintetben, vagy túlságosan is optimisták voltak a szükséges lemezterület megítélésében. Ez főleg azoknak nem kedvez, akik állandó meghajtókról dolgoznak.

Bejelentkezés

Amikor már azt hinnénk, hogy nem kell többé adminként bejelentkezni, újra végig kell járnunk a procedúrát.

A **BackTrack** (névéhez méltóan) itt is használja ezt az eljárást, bár a felhasználók a telepítés után megváltoztathatják a jelszót (vagy ha pendrive-ról futtatva az állandó módot választjuk). Aki live-CD-t használ, itt megakad.

Az oprendszerhez sajnos nincs leírás, de az új felhasználóknak sincs okuk az aggodalomra. Ha nem sikerül root/toor-módban belépni, akkor megjelenik egy oldal, ahol az áll, hogy írják be azt, hogy „startx”, ami a menüt beizzítja.

Amennyire láttam, a BackTrack-nél nincs meg a szokványos felhasználónév/jelszó bejelentkezési felület. Adminként tudjuk a rendszert

használni, ennyi az egész, bár toorban meg lehet változtatni a jelszót az első bootolás után.

Valószínűleg a Gnome-asztal miatt tart 1-1,5 percig az újraindítás. (Ennek egy része elmegy az adminbelépéssel, amit fentebb már említettem.)

Ha pedig színes indítófelületre vágyunk, azt most felejtjük el.

A **BackBox**-nál a szokásos Ubuntu felhasználónév/jelszó módon kell bejelentkezni a telepítésnél. Az Xfce itt csak úgy ragyog: hideg resettel olykor 30 mp-nél rövidebb idő alatt is újraindít, pedig kicsit még többet is kell vele vacakolni, mint a BackBox Session-ös változatánál.

A BackTrack-hez hasonlóan a BackBox-nál sincs indítóképernyő. Új felhasználók meg is rémülhetnek elsőre. Semmi más nem látszik, mint a sötét képernyő és egy villogó kurzor, ráadásul az is eltűnik egy pár másodperc után. Marad az üres képernyő, amíg az asztal meg nem jelenik. Először azt hittem, hogy nem sikerült a telepítés, majdnem ki is kapcsoltam a gépet.

Vajon az egyik vagy a másik beje-

lentkezési mód a jobb? Megítélés kérdése, bár én azt tapasztaltam, hogy ha adminként jelentkezem be, az vonzza a bajt, mert bármilyen aprócska hiba a rendszer összeomlásához vezethet. Tény, hogy ha valaki live-módban rootol, az csak erőltetett újraindítást tud csinálni, utána meg kezdhet mindent újra a kályhától. Aki viszont pendrive-ról próbálkozik, az el lesz átkozva, mert az összes változás – és hiba – mind el lesz mentve.

Asztali környezet

A **BackBox** lényegében Xfce, némi változtatással (BackBox Session). Kapott egy dokkot és egy felső panelt, a háttér a szokásos patkányos logo egy sima felületen. Sem Gnome, sem KDE nem érhető el (BackTrack-nél ez alapértelmezés), bár ez nem feltétlenül rossz.

Az asztali környezet az Xfce hagyományaihoz méltóan minimalista, de van benne azért némi művészkedés a közepesen szürke háttéren át suhanó, középre tartó kék sávval. A közepén egy stilizált „BackBox Linux” felirat van, ahol a B betűk 3-asra hajaznak (3lack3ox). Alatta ez áll: „Rugalmas penetrációsteszt-disztribúció”. Ha ez nem tetszik, nagyjából

10 további alternatíva közül lehet még válogatni, de legtöbbszörnek közepe a patkányos logo van, úgyhogy inkább állítsunk be egy saját háttérképet, ha nem sikerült megbarátkozni a képernyő rágcsálójával.

Lent van az Xfce-dokk, de nézzük meg alaposan, mert nyomban eltűnik, ahogy megjelenik az asztal (jobbklikk a dokkra és kiiktathatjuk az autohide opciót). Van rajta pár ikon, többek közt internet (Firefox) és levelező, de ami érdekes, az a Vidalia. Nem, nem a hagyma, hanem a program, ami a Tor grafikus felületként funkcionál.

Egyébként ez nem a Thor elírása, ezt tényleg Tor-nak hívják. Ez egy program, ami az útvonalainkat védi a nyomvonalak átírásiával (amikor a felügyelet már problémás). Ez jó dolog, mert a meglévő programok közül (ezekről majd később) a legtöbbet jobb nem ismerni. A Firefox tartalmazza a Vidalia-t, aktiválni pedig úgy lehet, hogy rákattintunk a hagyma-ikonra a link bal oldalán. (Egyik kattintásnál úgy tűnt, hogy Ukrajnában vagyok, pedig itt vagyok pár mérföldre Florida központjától.)

A tetején egy magányos panel gubbaszt a szokásos ikonokkal, a kü-

lönbség csak az, hogy a bal sarokban egy BackBox logo szolgál főmenüként. Az Xfce-nek köszönhetően bal egérgomb-kattintásra az asztal felületén bárhol előhívható a főmenü.

A **BackTrack**-nek ráadásul művészi a design-ja, az asztal is szemet gyönyörködtető. Piros-fekete háttéren egy vágató ló látszik, a sörénye mintha tűzlángokból állna. A logo kicsit elrontja az összképet “<<back|track 5” (bár a visszafelé mutató szimbólumok egész jól mutatnak) és a „minél csendesebb vagy, annál többet hallhatsz” kijelentés (alaposan meg kell nézni, eléggé beleolvad a háttérbe).

A KDE-környezetet nem tudtam tesztelni, így csak a Gnome-ról tudok véleményt mondani. Mivel ennek Lucid 10.04 az alapja, nem pedig Natty, a Unity nem hozzáférhető.

Ezen kívül az asztal nagyjából ugyanúgy néz ki, mint bármely más Gnome-környezet, de ez megtévesztő lehet. Nyilván megvan a szokásos (hármassal) menüsor a bal sarokban (Alkalmazások, Helyek és Rendszer), megvan a szokásos hangszóró-ikon is a dátummal és az idővel, a kijelentkezés a jobb olda-

lon, de egy csomó minden hiányzik.

Keressetek egy képernyőképet és meglátjátok.

Honnan lehet mégis tudni, hogy csatlakozva vagyunk? A főmenüben kattintsunk az Internet-re és keressük meg a Wicd-et. Ott találunk tanácsokat vezeték nélküli kapcsolathoz, az Ethernet-csatlakozáshoz pedig használjuk az Ubuntu hálózatzkezelőjét.

És most jöjjön a lényeg, amire mindenki lélegzet-visszafojtva vár.

Egy hete használtam már a BackBoxot, amikor kijelentkeztem belőle, hogy az Xfce-t teszteljem. És láss csodát, ott volt az opciók között a Gnome Classic és a Unity is. A BackBox-ban nincsenek benne alapértelmezettként és nem is telepítettem őket külön. Valahol, valamelyik frissítésnél becsusszanhattak. Mindenestre mindkettő csontegyszerű, semmi vizuális csicsa nincs egyikükön sem, vagyis nem a fejlesztőtől érkeztek (aki mellesteg ugyanúgy vakarta a fejét a jelenség fölött, mint én.)

Van azonban valami, amit mindkét oprendszernél ellentmondásosnak találtam: ha ezek titokban,

lopakodó üzemmódban működnek, miért van mindkettőnek olyan asztali környezete, ami már messziről világít? Oké, meg lehet őket változtatni, de akik live módban, vagy állandó üzemmód nélkül használják őket, azok ezzel folyton szembesülni fognak.

Alapértelmezett programok

Legyünk őszinték: egy átlagos Linux-felhasználó egyik oprendszert sem fogja választani az otthoni gépére. Ezeket biztonságtechnikai szakértőknek tervezték, esetleg hackereknek, akik még inkább szakértők; de azért még az ilyen arcok is szeretnek olykor zenét hallgatni, egy-egy játékkal eljátszogatni vagy elolvasni valami hírlevelet.

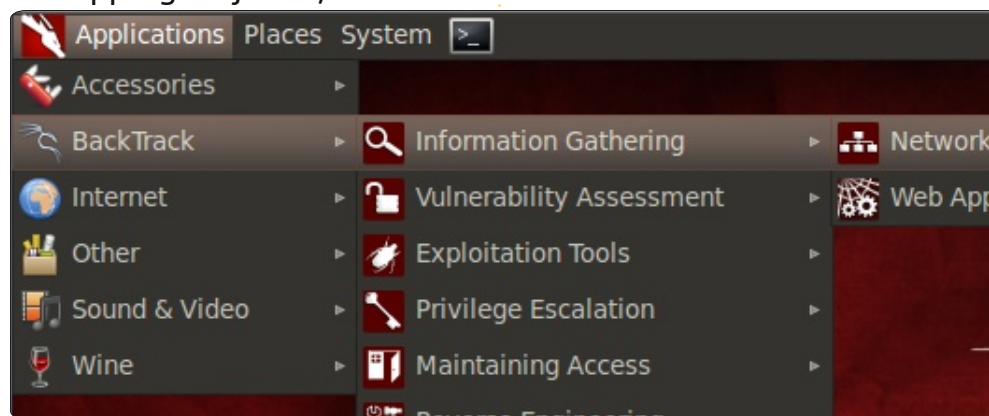
Tény, hogy a **BackTrack**-nek több alapprogramja van, mint a

BackBox-nak, de ez hosszú távon azért nem túl jó dolog.

Amiket megtalálhatunk: Disk Usage Analyzer, gedit szövegszerkesztő, Terminal, Take Screenshot, Wbar, xpdf, Firefox, Wicd, Zenmap, Dictionary, Keepnote, Unetbootin, Sound Recorder, Wine, meg még egy pár.

A **BackBox** választéka még gyérebb: Abiword, Firefox, Vidalia, Tor, Sound Recorder, Transmission, Thunderbird, Pidgin, Bleachbit, Geany, Parole Media Player, meg még néhány. Ez tényleg csak az alapokhoz elég.

Később kitérek arra, hogyan lehet további programokat telepíteni, de mindenkit kérek, hogy azt a részt olvassa el, mert az egyik oprendszerre nézve elképesztő lett a végeredmény.

Biztonsági programok

Nem kétséges, hogy a maga kategóriájában a BackTrack a nyerő. Több, mint 100 program található benne, olyanok is, amikről még nem is hallottam.

Pont ez a bökkenő is. A weboldal alig tartalmaz információt arra nézve, hogy mi található a rendszerben, így magunknak kell ezeket megkeresnünk. A különböző online források 100 és 200 közötti programról írnak, ez sem könnyíti meg a dolgunkat.

Ezeket a BackTrack menüpont alatt lehet megtalálni a főmenüben. Olyan almenük vannak benne, mint Information Gathering (Információgyűjtés), Vulnerability Assessment (Sebezhetőség felmérése), Exploitation Tools (Hibakihasználási eszközök), Privilege Escalation (Jogosultságok növelése), Maintaining Access (Hozzáférés fenntartása), Reverse Engineering, RFID Tools, Stress Testing, Forensics, Reporting Tools, Services és Miscellaneous.

Ezek mindegyike további almenükre oszlik, hogy aztán a sok geek kellően le is legyen foglalva. Ha

most mindegyiket ki akarnám ide listázni, egész biztosan 100 felett lenne a végeredmény, és sokszor így is al-al-almenükre vannak osztva a programok.

A **BackBox** nagyjából hasonló, csak kevesebb benne a program és van egy Auditing (Ellenőrzés) menüje. Itt lehet megtalálni a Vulnerability Assessment-et, a Forensic Analysis-t, a VOIP Analysis-t, az Information Gathering-et, az Exploitation-t, a Privilege Escalation-t, a Maintaining Access-t és a Stress Tools-t.

Ezek mindegyike további almenükre oszlik, a bennük megtalálható programokra csak annyit tudok mondani, hogy rémesek. Miért hiszem azt, hogy közülük jópár gyanús? A szokásos színes ikonok helyett koponyák és keresztbe rakott csontok sorakoznak, használat előtt meg egy rakás figyelmeztetés tolul a szemünk elé.

A BackBox az alábbi linken sorolja fel az operációs rendszere tartalmát:

<http://wiki.backbox.org/index.php/Category:Tools>

Másodlagos biztonság

A BackTrack-hez képest a BackBox nem tűnik nagy durranásnak, bár erről azért lehetne vitatkozni.

Azon kívül semmi különös nem látok, hogy a Firefox-ban lévő Vidalia/Tor segítségével törölni lehet a zenéket meg az egyéb hangfájlokat. Lehet, hogy van ott még más is, de azt még nem láttam. Minden egyéb tekintetben egy standard Ubuntu benyomását kelti (a honlap szerint lehet további biztonsági kiegészítőket letölteni Firefox-hoz, én Chrome-ot használtam).

Akik még nem ismerik a Vidalia/Tor-t: ez egy Firefox-kiegészítő, ami az internetes track-eket követi a használat során úgy, hogy átírná a felhasználókat az egész világon.

Próbaképp megkértem egy ismerősemet, hogy nézze meg, milyen oprendszert használok, miközben online vagyok. A BackBox bejött – ismerősöm látta, hogy BackBox Linux 2-t használok. De, és itt jön a Tor lényege, úgy látszott, mintha Ukrajnában lennék, miközben Florida közepén voltam.

A **BackTrack** pont az ellenkezőt csinálja. Apait-anyait belead, hogy a külvilág meg ne lássa, mit csinálunk. Nemcsak nem lehet zenét megnyitni, de még a jelszavak kis csillagocskái is eltűntek, úgyhogy még a jelszó betűinek a számát sem lehet megsejteni. De a csúcs akkor is a hálózati ikon hiánya az asztalon, nyilván, hogy meg ne lássák, hogy a neten szörfölünk. (Miután néhány biztonsági programnak a böngészőben kell futnia, ez amúgy is nyilvánvaló.)

A neten Ubuntu 10.04-ként látatja magát. Semmi egyebet nem mutat. Mivel a Tor nincs aktiválva (hozzá lehet ugyan adni), az IP-cím azonnal látszódott.

Talán a legidegesítőbb biztonsági funkció a BackTrack-ben a NoScript nevű, a Firefox-ban. Amíg nincs beállítva, hogy milyen oldalakat fogadjon el, addig gyakorlatilag semmit nem lesz hajlandó megnyitni, hacsak nem iktatjuk ki teljesen az ikonján keresztül a link mellett, vagy az összes oldalt el kell fogadtatnunk vele a megnyitásának pillanatában. Az új felhasználóknak ez akadályt jelenthet, míg bele nem jönnek, mivel minden egyes oldalt, amit megnyitottam, külön engedélyeznem kellett. (Kikapcsolni lehet,

de az csak az adott honlapra lesz érvényes. Végérvényesen úgy szabadulhatunk meg tőle, ha eltávolítjuk az alkalmazást.)

Mindkettő a felhasználó biztonságát tartja a legfontosabbnak, én viszont mégis furcsának találtam, hogy mindkettőnek ennyire feltűnő az asztali design-ja. Mintha legalábbis valami hirdetés lenne. Ráadásul a BackTrack indítóképernyője is egy merő színkavalkád, amit elég könnyű felismerni. Sajnáljátok hát szegény technikust, aki nek live-módban kell vacakolnia, mert ott aztán tele van minden árulkodó jelekkel.

És aki szerint ez nem olyan nagy probléma, annak hadd mondjak egy példát. Épp a BackTrack-et teszteltem a helyi könyvtárban, miközben egy hasonló geek megállt mögöttem. Rámeredt a képernyőmre és kibukott belőle: „A BT melyik verzióját használod?”

Ennyit a diszkrécióról.

Programok hozzáadása

A **BackBox**-ban megtalálható a Synaptic csomagkezelő és az Ubuntu Szoftverközpont. A felhasználók

pedig természetesen használhatják az apt-get-et. Bármilyen, ami az Ubuntu-nál működik, az itt is fog, külső tárolókat is simán hozzá lehet adni.

Első ránézésre ugyan némileg korlátozottnak tűnnek a lehetőségek, a szoftverhozzáférések nagyon széles körűek. Két forrás van csak a BackBox programokhoz, és különös, de egy az openSUSE-hez is.

Akik inkább a biztonsági programokhoz ragaszkodnak és nem annyira a sallangokhoz, azok hozzáadhatják a standard Ubuntu-hoz a ppa-t a következőképpen:

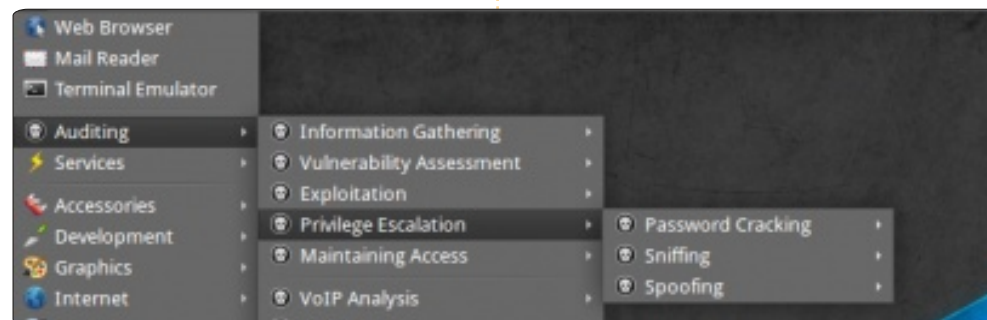
deb
<http://ppa.launchpad.net/backbox/two/ubuntu/natty/main>.

A **BackTrack**-nél csak az apt-get-re van lehetőség, viszont el lehet távolítani a Synaptic-ot és az Ubuntu Szoftverközpontot – vagyis mindkettőt telepíteni kell, vagy a felhasználók kizárólag terminálpárancsokra hagyatkozhatnak (én is terminálpárancssal telepítettem a Synaptic-ot, így egy pár programot csak meg tudtam szerezni).

Azt mondjátok, nem nagy szám? Olvassatok csak tovább.

Mivel a BackTrack-be csak adminként lehet bejelentkezni, néhány újonnan telepített program nem biztos, hogy működni fog. Az első példa erre a Google Chrome. Rendszergazda-módban nem hajlandó megnyílni – ahogy az Opera sem. Egy idő után nagyon idegesítő volt, hogy közel a fele annak, amit telepítettem, nem működött rendszergazda-módban.

A BackBox-hoz hasonlóan a BackTrack is a biztonságtechnikai alkalmazások köré építi a szoftvercsomagjait, a felhasználók pedig, akiknek szükségük van a programokra, az oprendszer nélkül is megadhatják a forrást (deb <http://archive.offensive-security.com>). Ne felejtsük el azonban, hogy az oprendszer a Lucid Lynx-re épül, így akik Natty-t használnak, lehet, hogy szembesülnek néhány problémával a programok futtatásánál.

Stabilitás és erőforrás-használat

Mivel mindkettő Ubuntu-alapú (csak épp más-más verzióval), a stabilitás garantált. A BackBox Xfce-felülete viszont gyorsabb és simább műveleteket eredményez. Eltekintve attól, hogy a Gnome és a Unity a tudtom nélkül megjelentek a háttérben, minden akkor és úgy működött, amikor és ahogy én akartam.

Az erőforrás-használat hihetetlenül alacsony volt. A processzor-használat alig lépett 5% fölé, a RAM is 8-10% körül állapodott meg. Igazából egyik sem szökött fel magasra, akármit csináltam vagy nyitottam meg.

A BackTrack Gnome-felülettel szintén nagyon kellemes élmény volt. Egy egészen kicsit volt lassúbb az Xfce-nél (válaszadási időt és a bootolást figyelembe véve), és ez meg is mutatkozott a processzor-

és RAM-használatnál. Mindkettő duplaannyi értéket mutatott ugyanazon a számítógépen, mint a másik esetében – olykor a vörös vonalat is súrolva.

Egy hét komoly tesztelés után sem tapasztaltam összeomlást vagy rendszerhibát. Ez azért lenyűgöző.

Egyéb apróságok és végső következtetések

Ez a cikk az én személyes tapasztalataimat írja le mindkét oprendszerre vonatkozóan. A tesztre 2011 szeptemberében került sor.

Mindenekelőtt: ezek nem olyan oprendszerek, amiket a nagymama gépére fel lehet telepíteni (hacsak az öreg hölgy nem dolgozik titokban az NSA-nak). Mind a BackTrack és a BackBox súlyosan veszélyes programokat tartalmaz, amik komoly bajba keverhetik a felhasználókat.

Hogy mennyire? Ott van az Aircrack-ng (mindkét oprendszerben), aminek a használata közben fél órán belül sikerült feltörnöm a vezeték nélküli hálózatom személyes kódját. Eközben én semmi mást

nem csináltam, mint a Youtube-on oktatóvideókat néztem és én magam is útmutatókat írtam. A helyzet az, hogy egy rosszabb napon ez akár tíz percen belül is megtörténhet.

Amennyiben ugyanez egy cég vezetéki nélküli rendszerében történt volna, azt ipari kémkedésnek neveznék. Ez esetben simán a nyakamba varrtak volna 5-10 évet egy szövetségi börtönben (és ott aztán megtudja az ember, milyen is az igazi penetrációs teszt).

Továbbá, a biztonsági programok 99%-a (mindkét oprendszer esetében) semmilyen különösebb előképzettséget nem igényelnek. Még az ismertető elolvasása után sem mindig volt fogalmam arról, hogy a több kilométer hosszú, értelmetlen zagyvaságon kívül képesek-e még másra is. És nem vagyok egy zöldfülű számítógép-felhasználó.

Szóval, a kérdés az, hogy az átlagfelhasználó számára mennyire lehet hasznos bármelyik oprendszer a kettő közül?

Semennyire sem. Átlagos Jóska nem sokat tudna ezekkel a programokkal kezdeni. Ha meg játszadozni akarna vele, akkor inkább a

barátaival játszadozzon. Még annak az aranyos dobermannak ott az utcán is megcsavargathatja párszor a fülét anélkül, hogy megharapná.

Az igazság az, hogy a biztonsági programokat az Ethical Hackers csoportnak csinálták, más néven a White Hats-nek, meg azoknak a diákoknak, akik ezen a területen akarnak majd tevékenykedni. Emellett, ha nem akarom a saját vezetéki nélküli információval szennyezni a környezetet, akkor inkább elmegyek a McDonald's-ba és az ottani vezetéki nélküli hálózatot használok, mielőtt még a szomszédom IP-jét ellopnam.

Most pedig jöjjön a végső kérdés. Melyiket válasszam?

A válaszáért körbekérdeztem diáktársakat és hackereket.

Nagyon sokan voltak elájulva a BackTrack-től, de szerintük túl bonyolult a használata, továbbá komoly ellenállásokba ütköztek, amikor új programokat akartak hozzáadni. Ők is furcsának találták, hogy nincs hálózati ikon, és mások is azt gondolták, amit én, nevezetesen azt, hogy csak akkor jövök rá, hogy megszakadt a net, ha egy oldal nem akar betölteni.

A legnagyobb probléma az, hogy apt-get-tel kell programokat telepíteni rá. Sokszor rá is kell keresni, hogy az adott alkalmazáshoz mi a megfelelő parancssor.

A másik probléma, amit nagyon sokan megemlítettek, az előképzettség hiánya a szükséges biztonsági programokhoz. Emiatt sokszor kellett online útmutatókat keresgélteni.

Abban is sokan egyetértettek, hogy rendszergazda-módban bejelentkezni egyenlő a balsors kihívásával, főleg mikor egyikük valamit babrált a hálózati kapcsolatokkal, ami aztán onnantól kezdve teljesen felmondta a szolgálatot.

A BackBoxszal a korábbi várakozásokhoz képest jobban lehet boldogulni, programokat is sokkal könnyebben lehet hozzáadni. Sokaknak tetszett, hogy eleve benne van a Synaptic csomagkezelő és az Ubuntu Szoftverközpont, az Xfce-asztali környezet pedig általános tetszést aratott.

Ugyanekkor erre az asztalra érkezett a legtöbb panasz is. Ott volt pl. a dokk, ami nem mindig működött úgy, ahogy azt a felhasználó akarta. Ha rákattintunk egy ikonra, akkor megjelenik a program, de a dokk nem mutatja, hogy mely programok vannak épp használatban. Pl. rákat-

tintunk a Firefox ikonjára, az meg is nyílik, de ha ikonállapotba rakjuk, akkor a felső panelre megy, a dokkon viszont semmi nem sugallja, hogy már meg van nyitva. Azt meg felejtjük el, hogy a dokkra kattintva újból maximalizálhatjuk: ebben az esetben új ablakot nyit, nem az aktív ablakot nagyítja fel.

Akár a BackTracknél, pár biztonsági programot itt is nehéz volt megérteni, de azt többen mondták, hogy az online ismertetőket sokat segítettek.

Én végül a BackBox-ra szavaznék. Persze, nyilván nincs meg neki a BackTrack összes biztonsági jellemzője, de ezeket később hozzá lehet adni igény szerint. Oprendszerként jól működött, anélkül, hogy különösebben korlátozva éreztem volna magam. Az Xfce sokkal gyorsabb, mint a Gnome, a honlapja pedig nem ajánlgat mindenféle tanfolyamokat csillagászati áron.

Ráadásul sokkal felhasználóbarátabb azokkal szemben, akik még nem rendelkeznek tapasztalatokkal; a meglévő segédanyagok beszerzéséért nem kell pénzzé tenni a családi kocsit, a programokat pedig pont olyan könnyű hozzáadni, mint Ubuntu alatt.

Ubuntu Classic

Volt már cikk arról, mennyire egyszerűen vissza lehet térni Ubuntu 11.04-ben a klasszikus kinézetre?

Bejelentkezésnél rá kell kattintani az „Egyéb”-re. Megjelenik az „Új felhasználó” panel. Írjuk be a saját felhasználónevünket, és a képernyő alján válasszuk ki a klasszikus kinézetet. Majd írjuk be a jelszavunkat, és voilá, máris ott van előttünk a régi, megszokott klasszikus kinézet.

James Bainter

Igen, ennek egy alig eltérő variációját már megírtuk. – A szerk.

Easy Install

Van egy módszerem az Ubuntu másik verziójának és variánsainak telepítésére. Pár éve felhagytam a rendszerfrissítésekkel, amikor megbízhatatlanná váltak. Csak

friss telepítéseket csinállok, ez működik akkor is, ha frissíteni akarok, és akkor is, ha egy korábbi verzióra akarok visszatérni.

Először is biztonsági mentést csinállok mindenről, amit meg akarok tartani. Ehhez nem használok külön programot, egyszerűen kiteszem őket külső tárolóra. Az én esetemben ez egy 150 GB-os merevlemez.

Ha ezzel készen vagyok, csinállok egy listát azokról az állományokról és alkalmazásokról, amelyeket meg akarok tartani. Ehhez megnyitom a Gedit-et és ábécésorrendben felírom a fájlokat és alkalmazásokat – a felsorolásban szóközzel választom el őket egymástól.

A lista elejére ezt írom:

```
sudo apt-get install
```

...majd szóköz.

Mindenképpen azokat az elnevezéseket kell használni a felsorolásnál, amiket akkor használtunk, ha terminálból nyitottuk meg őket. Ezt is mentsük el a biztonsági men-

téseink közé, hogy később is meglegyen.

Ha ez megvan, telepítsük a kívánt verziót a gépünkre. Majd indítsuk újra a gépet, nyissunk egy terminált, és vegyük elő a listánkat. Az egész listát másoljuk be a terminálba, és nyomjunk entert. Ha bármelyik nevet hibásan gépeltük be, a terminál ezt rögtön a tudunkra adja. Megkérdezi, hogy akarjuk-e folytatni – ekkor y + enter-t írunk. Ez eltarthat egy darabig, ami remek alkalom az asztal kívánság szerinti beállítására.

Akárhányszor új alkalmazást telepítek, rögtön hozzáadom ehhez a listához, így bármikor, ha új rendszert teszek a gépemre, egyből kéznél van a szükséges programok listája.

Öt és fél éve van a notebookom-on Ubuntu, és nagyon megkedveltem. Egyszerű, gyors és könnyen személyre szabható. Sajnos a Unity-vel az Ubuntu egy olyan irányba indult el, amit én már nem tudok követni. A Unity-vel nem tudom a dolgokat olyan egyszerűen csinálni, mint a Gnome 2.x-szel. Gyanítom, hogy a Lucid Lynx lesz az utolsó

Csatlakozz:

goo.gl/FRTMI

facebook.com/fullcirclemagazine

twitter.com/#!/fullcirclemag

linkedin.com/company/full-circle-magazine

ubuntuforums.org/forumdisplay.php?f=270

Ubuntu-verzió, amit a számítógépem futtatni fog. Továbbra is Linuxot fogok használni – sem a Windows, sem az Apple nem jöhet szóba esetemben.

Jim Barber

WaveMaker

Bob Nelsonnak: ki kellene próbálnod a WaveMakert <http://www.wavemaker.com/product/>

Ez egy cross-platform RAD eszköz, ami rekordidő alatt készít HTML alapú alkalmazást. A Linux-binárisok hozzáférhetőek. Legyen

meg a megfelelő környezet, a LAMP, és a végeredmény közel olyan lesz, mint a program, amit régebben használtál.

John McGinnis

A Convert

Önkéntesként dolgozom egy itteni művelődési központban, mivel tavaly elbocsátottak létszámleépítés miatt.

Itt egy Windows 2003 szerver van és Windows XP munkaállomások. Épp el akartak költözni, de a rendszert telepítő cég nem emlékezett a domain admin jelszávára. A szervert tehát el tudtuk vinni, de a fájlokhoz már nem fértünk hozzá az új helyen, mert a szerveren Sharepoint fut.

Minden jelszóeltávolító programot kipróbáltunk – sikertelenül. Végül, utolsó mentsvárként feltelepíttem az Ubuntut párhuzamos operációs rendszerként. Bejelentkezve az Ubuntuba már láttam az összes megosztott állományt – és át is tudtam azokat másolni.

Ez után újratelepítettük a kiszolgálót, immár úgy, hogy a jelszót is feljegyeztük.

Pár hete szórakozom csak az

Ubuntuval, az Open University T155 Linux: bevezető tanfolyama kapcsán. Azóta már telepítettem jónéhány asztali gépre és egy régi laptopra, teljesen le vagyok nyűgözve.

Megtértem – és most terjesztem az ígét.

Mark Sellars

Triple/Quad Boot?

Az Ubuntu az első választása majdnem mindenkinek, aki Windowsról átér. Némi Linuxszal töltött idő után, mikor az ember már beleásta magát a Linuxos kultúrába, sokan egyszerűen nem elégednek meg egyetlen Linux-disztribúcióval.

El tudnátok magyarázni hármas vagy négyes bootolási rendszert egy Windows XP-vel vagy 7-tel, ahol a másik kettő Ubuntu és akár melyik másik disztribúció, pl. Mint vagy Debian OS, esetleg Lubuntu, kívánságom szerint?

Azt is el tudná valaki magyarázni, hogy lehet manuálisan particionálni? Ha egyszer megérti az ember a mikéntjét, többé már nem aggódik telepítésnél. Így a magamfajta végfelhasználó is tudna frissíteni a

legújabb verziókra.

A lemezről történő telepítés egy nagyon jó lehetőség, mert az Ubuntu folyton változtatgatja az alapértelmezett alkalmazásait. Szóval, egy sikeres rendszerfrissítés után temérdek különböző szoftver lehet a gépen egyetlen művelethez, pl. zenehallgatáshoz.

Kísérletezgetni mindig Virtualboxban tanácsos. Bár a Windowsról frissen áttérők nemigen tudnak a Virtualboxról.

Jelenleg dual boot rendszerem van XP-vel és Ubuntu 10.04 LTS-sel.

Sujal

Nem nyomtatható karakterek

A Garmin GPS-szel is problémáim vannak és ehhez is várom az ötleteket. Próbálkoztam virtuális Windows XP-vel (VirtualBoxban) de még ez sem működött. És persze a Garmin Helpdesk a semminél is rosszabb.

A KáVé részben volt egy kérdés a nem nyomtatható karakterek kereséséről a LibreOffice/OpenOffice-ban. Nekem az „alternatív keresés és csere” kiterjesztés Thomas Bilektől nagyon hasznos volt ezzel

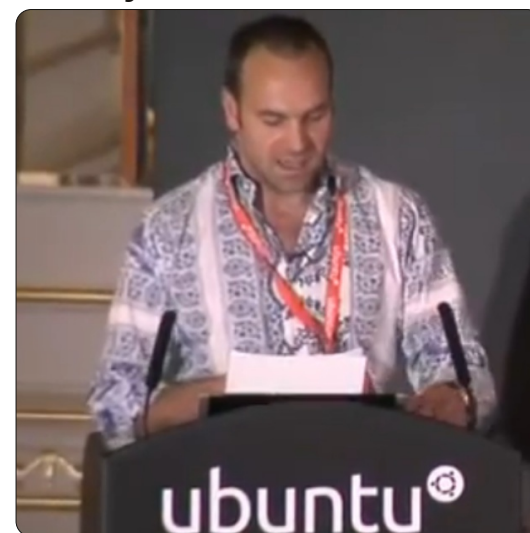
kapcsolatban.

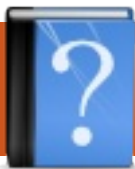
John

Ubuntu fejlesztői találkozó

Ha hasonlítasz rám akkor nyilván részt vettél a múlt heti UDS-P-n. Elégé lenyűgöztek azok a célok amiket Mark Shuttleworth bejelentett a 14.04 kiadásához és még boldogabb voltam, hogy ilyen nagy volt a részvétel. Remélem a jövőben talán én is el tudok utazni, hogy élőben is részt vegyek egy UDS-en, mert szerintem az információ amit hazavihetsz, bőven megéri az utat, nem beszélve az Ubuntu Közösségről.

Benjamin Kerensa

K Lehetséges a „klasszikus” Gnome felület használata Ubuntu 11.10 alatt?

V Nem, de el lehet érni hasonló hatást. A Szoftverközpontból telepítettem a Synaptic csomagkezelőt. Rákerestem benne a „gnome-panel”-re, és telepítettem. Pár függőséget telepítenem kellett még, aztán amikor újraindítottam a gépet, a bejelentkezési képernyőn a felhasználó nevémtől jobbra található fogaskerékre kattintottam, és kiválasztottam a GNOME Classicot. Nem egészen ugyanaz, mint az Ubuntu 10.10-nél, de hasonló.

K Hogy lehet Ubuntu 10.04 alatt lex programot fordítani és futtatni? Telepítettem már a flez-t és a yacc-ot, lefordítottam fájl-t-lfl-opcióval, de így is „undefined reference”-t jelez az yywrap-ra.

V Egyszerűen a Synaptic-ból telepítsd a flexet.

K Telepítettem az Ubuntu legutolsó verzióját. És most hogyan tovább?

V <http://debianhelp.wordpress.com/2011/09/12/todo-list-after-installing-ubuntu-11-10-aka-one-iric-ocelot/>

K Olvastam valamit, és kiderült, hogy hozzá kell adnom magam a „scanner” csoporthoz. Hogyan tudnám ezt megtenni Ubuntu 11.10 alatt?

V A korábbi kiadásokban volt egy klassz alkalmazás, amit úgy hívtak, hogy „Users and Groups” (Felhasználók és csoportok). A tökéletlen gondolkodás miatt ez időközben „User Accounts”-ra (Felhasználói fiókok) módosult. Vannak parancssoros megoldások, de „Asus701user” az Ubuntu Fórumról jobb megoldást tud: telepítsd a gnome-system-tools csomagot, meg fogod benne találni a régi jó Users and Groups alkalmazást.

K Hogyan tudnám felgyorsítani a webes böngészésem?

V Nyiss egy terminált, és írd be:

```
gksudo gedit /etc/samba/smb.conf
```

Keresd meg azt a sort, amelyik így kezdődik: *name resolve order*

A „host” szót helyezd át így:
name resolve order = lmhosts wins bcast host

K Tudom arra használni az Ubuntu-t, hogy androidos alkalmazásokat készítssek?

V Hogyne, az Ubuntu kitűnő platform az androidos alkalmazások fejlesztőinek. A szükséges programot itt találod:

<http://developer.android.com/sdk/index.html>

K A Wubi telepítés frissítése óta szörnyűségeken lassan bootol a gépem. Mit tehetnék ellene?

V Két dolgot, bár szerintem egyiktől sem lesz elragadtatva. A Wubi igazából arra való, hogy az emberek kiértékelhessék az Ubuntut anélkül, hogy jelentős változtatásokat eszközölnének a rendszerükön. Szóval, az első számú ötlet az, hogy szűkíts le egy partíciót a merevlemezen, és az üres helyre telepítsd az Ubuntut. A telepítéskor nagyon oda kell figyelned, hogy csak az újonnan létrehozott partíciót formázd.

A második számú ötlet az, hogy ne frissítsd, hanem telepítsd lemezről. Ez sokkal egyszerűbb, ha van egy gyökerpartíciód (/) és egy Home partíciód. Kb. 15 perc alatt rájössz, hogyan kell ezt megcsinálni, további 15 perc pedig ahhoz, hogy a telepítés alatt még egyszer ellenőrizd, hogy rendben van-e minden, de megéri a fáradságot.

Természetesen mindenképpen

csinálj előtte biztonsági mentést. A merevlemezek tönkremennek, így még ha nem is vacakolsz a rendszerrel, bármikor eltűnhet minden adatod.

Tippek és technikák

FSOSS

Múlt hónapban a torontói Szabad Szoftver és Nyílt Forráskód Tanácskozáson (Free Software and Open Source Symposium, FSOSS) előadást tartottam „A Unity és a Gnome 3 összehasonlítása” címmel.

Az előadás alcíme „Okostelefonok az asztali környezetben” volt, ami azért enyhe túlzás. Az előadásom arról szólt, hogy az Unity az Ubuntu 11.10-ben sokkal csiszoltabban és teljesebben van megvalósítva, mint a Gnome 3.2 az OpenSuse 11.4-ben. Viszont hozzáférhetőség terén az OpenSuse a csúcson van. A helyzet az, hogy a laptopomon 11.10 van, és azt tervezem, hogy az elsődleges, asztali gépem Ubuntu 12.04-re váltok, Unity-vel.

A laptopomra feltettem a Kubun-

tu 11.10-et is, csak hogy több alternatívát láthassak.

Részt vettem más előadásokon is. A legérdekesebb a kenyai OLPC (One Laptop Per Child – Gyermekeként Egy Laptop) bevezetéséről szólt. Hét torontói család vesz részt ebben; két iskolában már változás történt, most épp további négy iskolára terjesztik ki. A legnagyobb meglepetés: az átlagos kenyai pásztor a mobiltelefonján tartja a családjával a kapcsolatot SMS-ben. Azt mondták, hogy ott sokkal jobb az adathálózat, mint amit Kanadában tapasztalni lehet.

Amikor először utaztak Kenyába, vittek magukkal egy napkollektort és négy számítógépet. A napkollektort viszont túlterhelte az egyenlítői déli napsütés kb. 610m tengerszint feletti magasságban. Egy napon keresztül csak jajgattak és rugdosták a működésképtelen szerkezetet, majd találtak egy mérnököt kb. 30 km-re, aki elhárította a problémának ezt a részét. Egy hordozható készülékkel csináltak maguknak helyi WiFi hotspotot, ehhez csatlakoztatták számítógépeiket. Az iskolákban alig vannak tankönyvek, azok sem alkalmazhatóak igazán a helyi körülményekhez. Az,

hogy a gyerekek hozzájutottak az internetes forrásokhoz, óriási változást idézett elő az iskolában.

Az első iskola végül 40 OLPC-t kapott, ebből kettő már megadta magát három év alatt. Az OLPC-t lehet tűző napon is használni, ez pedig komoly változást jelent Kenyában.

Azt szűrtem le ebből a beszélgetésből, hogy a kis számítógépek telepítése többnyire abból áll, hogy elviszik azokat a helyszínre, megteszik a szükséges beállításokat, majd megmutatják a tanároknak és a diákoknak a használatukat. 5000\$ előteremtése, és 25 OLPC szállítása néhány távoli iskolába igazából semmit sem old meg a valóságban. Jobb rákölteni 4000\$-t arra, hogy három ember odarepüljön, elvigyen 5 OLPC-t, és helyben támogatást és beállítást biztosítson.

A másik fantasztikus előadást Raul Suarez tartotta „Amikor nem lehetsz ott – távoli elérés és együttműködés” címmel. 50 percen végigment a Telnet-től az SSH-n és VNC-n keresztül a webkonferenciáig, közben néhány másféle megoldást is bedobva összehasonlításképpen. Az előadás anyaga online változatban ezen a linken is elérhető: <http://kwlug.org/node/667>

Azt hiszem, ez volt a legalaposabb előadás, amit valaha is hallottam, amit nem támogatott egyik nagy gyártó sem.

A konferencia maga kitűnően meg volt szervezve, de sokkal jobb publicitásra lenne szükség.

FSOSS

A Full Circle Magazinnak írt utolsó cikkünkben a „Hölgyek és az Ubuntu” projekt újonnan megválasztott vezetőcsapatának személyes céljairól írtunk. Rögtön a floridai Orlandóban megrendezett Ubuntu Developer Summit után, most néhány kulcsfontosságú célról szeretnék beszélni, amelyet a csapat kitűzött maga elé a következő Ubuntu kiadási ciklusában.

1. A mentor program

Ez olyan terület, amellyel mindhárom vezetőnk határozottan azonosul és amiért a csapat is elkötelezte magát. A mi projektünknek mindig is volt valamilyen mentor programja, amely nagyon kötött programmal kezdődött, majd átalakult egy nagyon közvetlen infrastruktúrává, ahol együttműködően mentoráljuk az új tagokat és egymást, amint kérdések merülnek fel a tárhelyünkön - akár a levelezési listán teszik fel, akár közvetlen segítségkérést küldenek a vezetőcsapatunknak. Ebben a ciklusban Amber Graner folytatni akarja a munkáját a Nyílt Forrás világában létező men-

tor programok követésével, hogy lássa, mit tanulhatunk tőlük és mi milyen erőforrásokat oszthatunk meg.

2. Weboldal-fejlesztés

Az elsődleges weboldalunk témája nagyon régi és elavult. Folyamatban van nálunk az oldal Wikipedia-oldallá migrálása - olyan, adott számú oldallal, amelyet csak az adminisztrátorok szerkeszthetnek. Reménykedünk abban, hogy ez több frissítést von magával a tartalmunkra nézve és általában sokkal erősebb lesz a márkánk.

3. A más csapatoknak szánt javaslataink továbbfejlesztése

Úgy érzem, hogy a projekt jól működik a nők mentorálásában, akiket már érdekel a Nyílt Forráskód és készek megtenni a következő lépéseket, de nem sokat tettünk azért, hogy kiterjesszük a tágabb Ubuntu közösségben működő csapatokra, hogy segítsünk nekik több nőt a csapatukhoz vonzani. Van egy rövid ol-

dalunk a személyes eseményekre használható „Jó gyakorlatokról” egy régebbi, „Hogyan bátorítsuk a nőket a Linux használatára” című dokumentum alapján, de jelenlegi formájában a saját dokumentumunk sok munkát igényel, hogy több gyakorlati módszert adjunk hozzá annak érdekében, hogy a projektet mindenki kedvezően fogadja és jobb megvilágításban olvassa.

4. A célközönségünk nagyvonalú azonosítása és stratégiák felállítása

Végül van néhány új közreműködőnk a projektben és egyikük azt javasolta, hogy érnék el a tágabb célközönséget, akikre megpróbáljuk kiterjeszteni a projektünket, majd javasoljunk ezeknek a nőknek

különleges stratégiákat. Az UDS-en tartott együttműködési ülésünkön a következő csoportokat vázoltuk fel:

- már használják az Ubuntu-t, de még nem működnek közre
- már használnak Nyílt Forráskódot, de nem használják az Ubuntu-t
- az Ubuntu-ban közreműködők barátai és családjaik
- igénylik a technológiát, de még nem feltétlenül Nyílt Forrásút.

Izgatottak vagyunk ezek miatt a projektek miatt és nagyon inspiráló egy olyan csapat része lenni, amely tagjai nemcsak lelkesednek a munkánkért, hanem egyre többen vannak azáltal, hogy új embereket hoznak be, akiknek friss ötleteik vannak céljaink támogatására.

A Frozen Synapse egy körökre osztott stratégiai játék, amit a Mode7 Games fejleszt, és lelkes visszajelzéseket kapott a 2011. májusi megjelenés óta. Októberben elindult a Humble Frozen Synapse Bundle, amiben benne volt az FS, a Trauma és a SpaceChem. Így lehetőség nyílt hozzájutni a játékhoz és egy csomó extrához jelképes áron: ha az átlagnál többet fizettél (ami körülbelül 6 dollár), a csomag tartalmazta a korábban megjelent Humble Frozenbyte Bundle játékait is (és 3 zenét is... nem rossz üzlet).

Első találkozásom az FS-sel sok szempontból emlékeztetett a Rainbow Six-re (amivel sok éve játszottam), bár valamivel egyszerűbb környezetben – a grafika gyakorlatilag 2 dimenziós és a kamera szöge állandó.

Elég az hozzá, hogy az FS összességében arról szól, hogyan tudosz logikai értelemben véve túljárni az ellenfeled eszén. Két csapat harcol egymással, és mindkettőnek vannak különböző

képességű egységei (ezek eltérnek mozgásban vagy támadási sebességben), és fegyverei (géppuska, vadászpuska, orvlövész puska, gránátvető, rakétavető). A csata egy négyzet alakú labirintusban játszódik, magas és félmagas, kék falak között. A félmagas falakat fedezékként lehet használni, az egységek elbújhatnak mögöttük, hogy elkerüljék a lövedékeket, és felállva támadhatnak. Az egységek egyszínű, ember alakú figurák,

alapesetben zöldek és vörösek.

Csata előtt van egy tervezési fázis: szimulálni lehet az egységek mozgását (illetve az ellenfélét is!), miközben egy tervet dolgozunk ki. Amikor megszületett a döntés, kezdődik a végkifejlet: az egységek követik a parancsaikat, mozognak, lőnek, próbálják túlélni az 5 mp-es küzdelmet, majd kezdődik a következő tervezési szakasz. Ez addig ismétlődik, amíg valamelyik csapat nem teljesíti a küldetését,

amit az elején kapott.

Semmiképpen nem egyszerű dönteni, hogy támadjunk-e vagy a védekezésre összpontosítsunk – ez csak a teljesítendő feladattól függ. Az egyszerű megsemmisítéses módon kívül lehet foglyokat kiszabadítani, területet védeni vagy „tartani a vonalat” amíg szükséges.

Telepítés és játékmenet

A telepítés meglehetősen egyszerű: csak CHMOD-dal futtathatóvá kell tenni a bin fájlt és elindítani a telepítéshez. Ez készít egy frozensynapse nevű könyvtárat a megadott helyre. Itt találsz a futtatható Frozensynapse nevű fájlt (futtasd ./-rel kezdve).

Amint elindult, egy bejelentkező képernyő fogad, ahol készíthetsz fiókot a többjátékos módhoz, vagy választhatsz az offline játékot véletlenszerű csatához vagy kampány módhoz. Én a fiókkészítést és a többjátékos módot javaslom, amint az alap irányítással megbarátkoztál, mivel

a trükkök nagyrésztét máshol nem lehet elsajátítani. Az alapokhoz van egy könnyen követhető bevezető rész. További videók nézhető a Frozen Synapse webhelyén: <http://goo.gl/qGbsm>.

Én inkább online játékos vagyok, így nekem a Frozen Synapse szépsége a többjátékos módban rejlik. A kampány mód is pozitív visszajelzéseket kapott, ezeket nem ismételtem most meg. A többjátékos mód lényege, hogy egyszerre több csatába is be kell jelentkezni, és mindig épp abban részt venni, ahol az akció van, így nem kell esetleg órákat is várni a másik fél lépésére. Általában az emberek sok időt töltenek tervezéssel a szervereken, és az első pár alkalommal keményen szétrúgták a sejhajom. A viszonylag egyszerűnek látszó csaták is több óráig tarthatnak, miközben az emberek valószínűleg tucatnyi különböző csatában vesznek részt.

Miközben a Frozen Synapse jeleskedik a játékmenetben és a zenében, a grafika nem az erőssége. Igaz, hogy a csata hevében könnyen elfelejti az ember a kinézetet és a nyerő stratégiára koncentrálni. Jobban meggondolva, az egyszerű de elegáns grafika – a

kékes témával és az igényes elektronikus zenével – egy egyedi, jövőszerű hangulatot teremt.

Én a laptopomon játszom a Frozen Synapse-ot (ez egy HP Elitebook 8460p) megtoldva egy 19" LED képernyővel. A konfigurációm: Core i7 2620QM 2.7 GHz, AMD Radeon HD 6470, 4 GB DDR3 1333 MHz, 128 GB SSD, és Ubuntu 11.10. Legnagyobb felbontásban és legjobb grafikával játszva volt benne némi akadozás, ami talán betudható a gyenge grafikus kártyának.

A Frozen Synapse megvásárolható a weboldalukról (<http://www.frozensynapse.com>) 24.99 \$-ért, ami tartalmaz egy extra példányt, amit egy barátunk ajándékozhat. 10 \$-ral többért kapsz hozzá egy Determinance c. kardos akciójátékot, az FS betétdalát és egy CD-t (mp3-ban).

Összegzés

Aki többjátékos módban kezdené a Frozen Synapse-ot, annak javaslom az oktatópályákat végigjátszani, majd utána pár csatát. Valószínűleg kifüstölnek párszor, de ez a leggyorsabb módja

a tanulásnak. Ha felkészültél, jelentkezz be és indulhat az igazi harc! Íme néhány dolog, amit jónak vagy rossznak találtam a többjátékos mód kapcsán.

Pro:

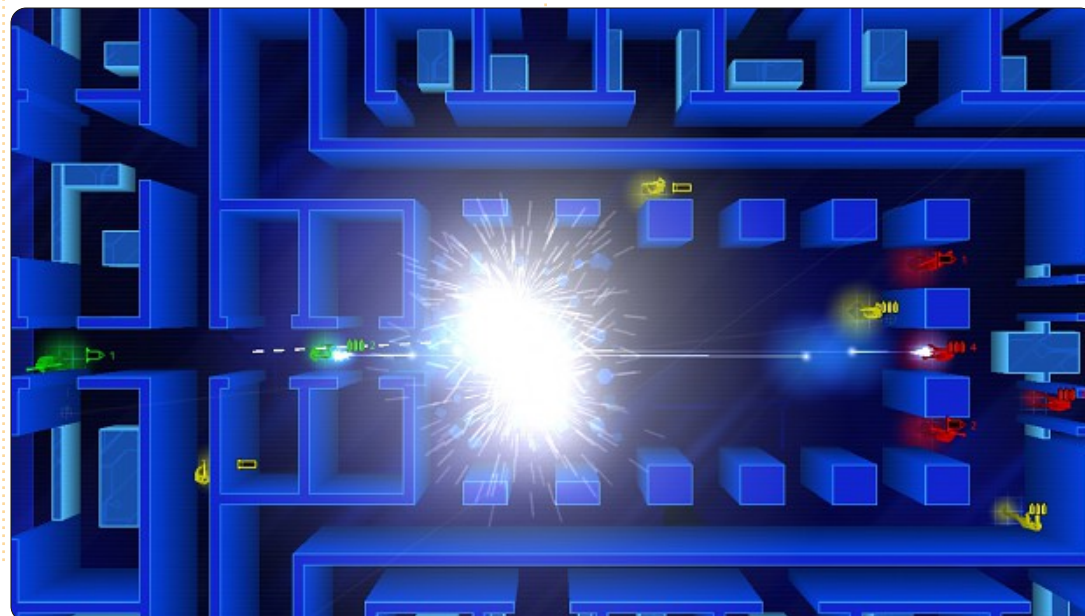
- összességében nagyon hangulatos a játék (játékmenet, zene, a téma)
- rengeteg viszonylag egyszerű tulajdonságból összetett harci helyzetek jönnek össze
- érdekes a többjátékos mód, és nagyon nagy esély van a sikerre.

Kontra:

- a grafika lehetne pontosabb és szebb

• néhány lefagyás Ubuntu 11.10 alatt, miközben Youtube-ra töltöttem fel videót, valamint pár kisebb kompatibilitási hiba

pontszám: 9/10

Az én asztalom

Itt az alkalom, hogy megmutasd a világnak az asztalodat, vagy a PC-det. Küldj képernyőképeket vagy fényképeket a misc@fullcirclemagazine.org e-mail címre! Kérlek mellékelj egy rövid szöveges leírást az asztalodról, a saját gépedről illetve bármilyen más érdekességről.

Ez az asztalom. Tisztán és egyszerűen szeretem.

Ubuntu 10.04 LTS-t futtatok, Docky-val (alsó és bal oldali dokkal, automatikus elrejtéssel). A háttérkép az ubuntu-black, sajnos nem emlékszem honnan származik. Screenleteim az óra, és három szenzor amely a merevlemez szabad kapacitását mutatja.

Ubuntut használok 2005 óta, és szeretem a fejlődés irányát.

Roy Jensen

Az asztalom tisztelgés Dimebag Darrell, a heavy-metal legenda előtt. Mike Capprotti rajzát használom erről a legendás gitárosról.

Panelnek Cairo-Dock-ot használok és parancsikonokat.

Specifikáció: Acer Aspire 3050-1458, AMD Sempron 3500+ 1.8 GHz, 1,5GB RAM, és 80 GB HDD.

Marcelo Goulart

A gépemen Ubuntu 10.04 fut, a háttérkép a deviantART oldalról letöltött Plusone, és az Awoken light téma a gnome-looks oldalról való. Eltávolítottam az alsó panelt és kicseréltem az AWN dock-ra. Ubuntut használok a Gutsy óta, a gépemet többnyire internetezésre és szoftver fejlesztésre használom, mint szabadúszó.

A gépem jellemzői:

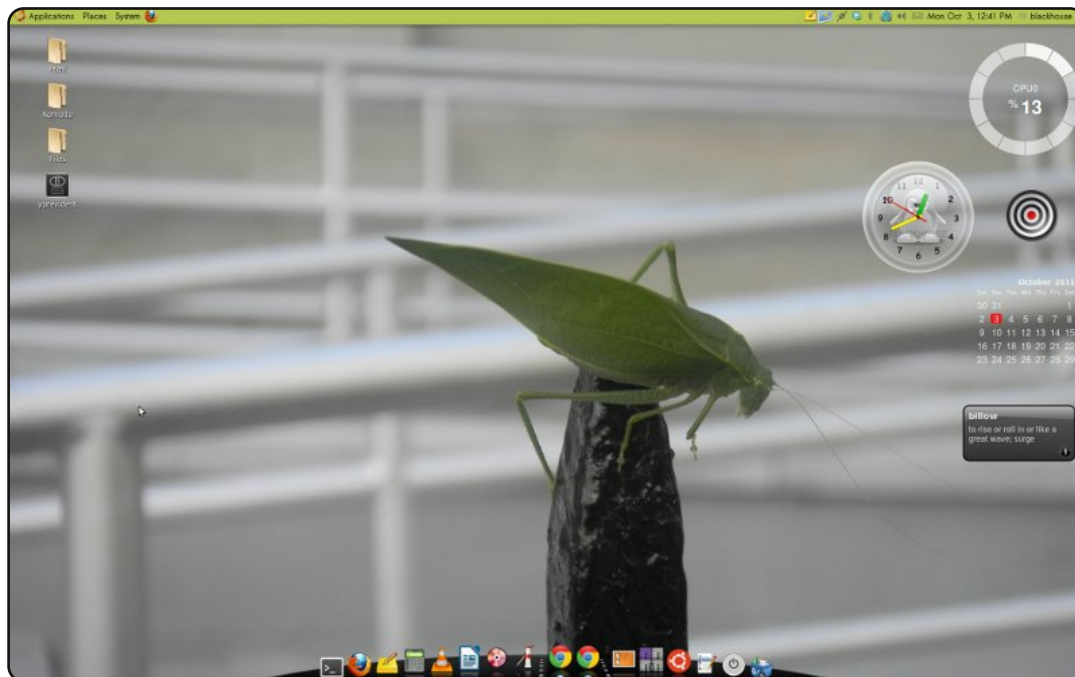
Intel Celeron 2.3GHz

1GB RAM

80 GB HDD

18.5" LCD képernyő 1360x768 felbontással.

Bijay Chamling

A háttérkép egy fotó, amelyet egy sáskáról készítettem. A téma neve Bamboo-zen amelyet Zgegball készített. Továbbá Zgegball ikonjait használom, amelyet ubuntu-sunrise-nak hívnak. 5 screenlet van kirakva, amelyek a Calender háttér nélkül, óra, bulls eye (amelyet csak azért használok, mert jól néz ki :) és a Nap Szava, hogy fejlesszem a szókincsem :) CPU használat, és végül de nem utolsó sorban a Cairo-Dock.

A zöld földi érzést ad :)

A gép jellemzői: Ubuntu 10.04 (lucid) amely a Dell xps one gépemen fut, benne Intel Core(TM) dual core processzor 2.3Ghz, 4GB RAM, 300GB merevlemez.

Deon Ragin

Közreműködnél?

Az olvasóközönségtől folyamatosan várjuk a magazinban megjelenítendő új cikkeket! További információkat a cikkek irányvonalairól, ötletekről és a kiadások fordításairól a <http://wiki.ubuntu.com/UbuntuMagazine> wiki oldalunkon olvashatsz.

Cikkeidet az alábbi címre várjuk: articles@fullcirclemagazine.org

A **magyar fordítócsapat** wiki oldalát itt találod:

<https://wiki.ubuntu.com/UbuntuMagazine/TranslateFullCircle/Hungarian>

A magazin eddig megjelent **magyar fordításait** innen töltheted le: <http://www.fullcircle.hu>

Ha **email**-t akarsz írni a magyar fordítócsapatnak, akkor erre a címre küldd:

fullcirclehu@gmail.com

Ha **hírt** szeretnél közölni, megteheted a következő címen: news@fullcirclemagazine.org

Véleményed és Linux-os **tapasztalataidat** ide küldd: letters@fullcirclemagazine.org

Hardver és szoftver **elemzéseket** ide küldhetsz: reviews@fullcirclemagazine.org

Kérdéseket a „Kérdések és Válaszok” rovatba ide küldd: questions@fullcirclemagazine.org

Az én asztalom képeit ide küldd: misc@fullcirclemagazine.org

... vagy látogasd meg **fórumunkat**: www.fullcirclemagazine.org

A FULL CIRCLE-NEK SZÜKSÉGE VAN RÁD!

Egy magazin, ahogy a Full Circle is, nem magazin cikkek nélkül. Osszátok meg velünk véleményeiteket, desktopjaitok kinézetét és történeteiteket. Szükségünk van a Fókuszban rovatához játékok, programok és hardverek áttekintő leírására, a Hogyanok rovatban szereplő cikkekre (K/X/Ubuntu témával); ezenkívül, ha bármilyen kérdés, javaslat merül fel bennetek, nyugodtan küldjétek a következő címre: articles@fullcirclemagazine.org

A Full Circle Csapata

Szerkesztő - Ronnie Tucker
ronnie@fullcirclemagazine.org

Webmester - Rob Kerfia
admin@fullcirclemagazine.org

Kommunikációs felelős - Robert Clipsham
mrmonday@fullcirclemagazine.org

Podcast - Robert Catling
podcast@fullcirclemagazine.org

Full Circle Magazin Magyar Fordítócsapat

Koordinátor:
Pércsy Kornél

Fordítók:

Dorozsmai Ágnes	Kiss Gábor
Palotás Anna	Kovács Roland
Pércsy Kornélia	Nyitrai István
Somogyi András	Szabó Péter
Csikós Donát	Somogyi András
Hélei Zoltán	Takács László
	Tömösközi Máté Ferenc

Lektorok:

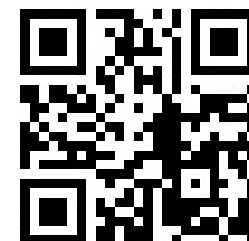
Balogh Péter	Skrabak Csaba
--------------	---------------

Szerkesztő: Kovács Róbert	Korrektor: Heim Tibor
-------------------------------------	---------------------------------

56. szám cikkeinek leadási határideje:
2011. december 11, vasárnap

56. szám megjelenési ideje: 2011.
december 30, péntek

Nagy köszönet a Canonicalnak és a fordítócsapatoknak világszerte, továbbá **Thorsten Wilms**-nek a jelenlegi Full Circle logóért.

tartalom ^